

MUSIC BOX

MERLIN'S

ΤΕΥΧΟΣ 7
ΜΑΗΣ 1991
ΤΙΜΗ 400 Δρχ.

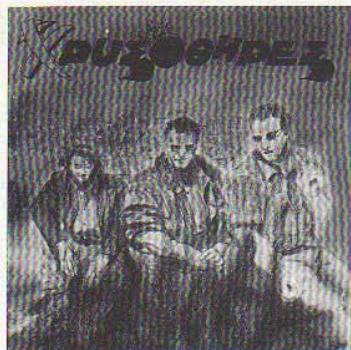
JANE'S ADDICTION

ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΞΗ

THE VIPERS

BARRACUDAS

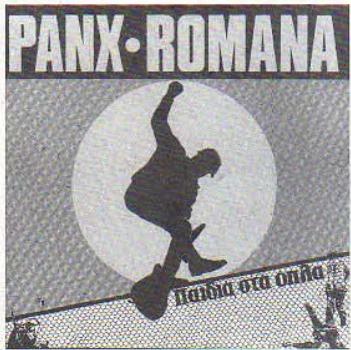
VILLA 21 Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΣΥΜΒΕΥΣΗ

ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΙΣΩΣ ΑΥΡΙΟ

SOUTH OF NO NORTH

PANX ROMANA
ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΑ ΟΠΛΑ

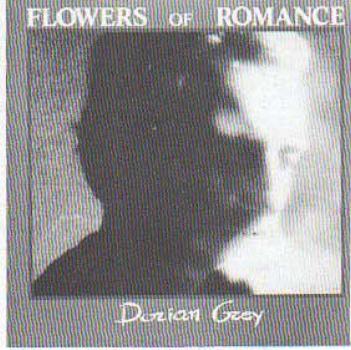

SLOW MOTION VIATICUM

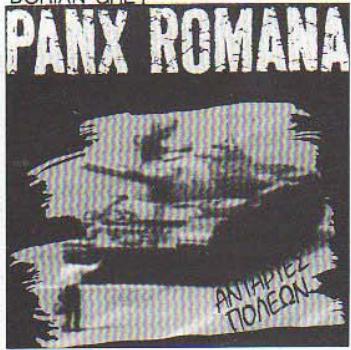
ΔΙΣΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΣΕ
ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΤΙΜΗ

ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΣΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΓΚΟΣ

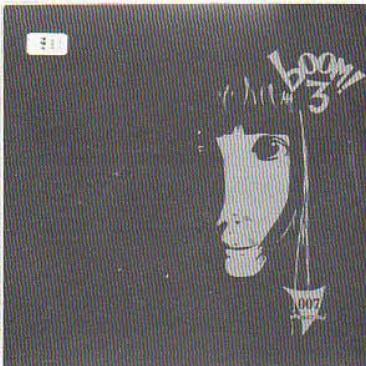
FLOWERS OF ROMANCE
DORIAN GREY

PANX ROMANA
ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΠΟΛΕΩΝ

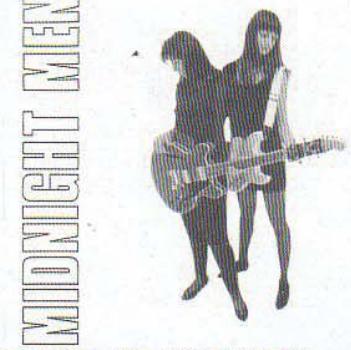
DADA DATA EYE, ROBOT

THE BELGIAN GARAGEMANIA #3

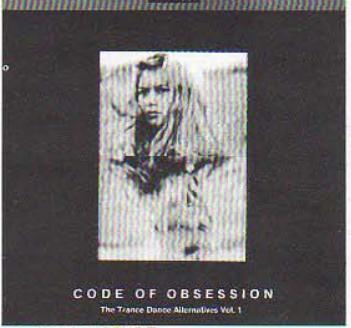
vanishing soldiers
FMQ VANISHING SOLDIERS

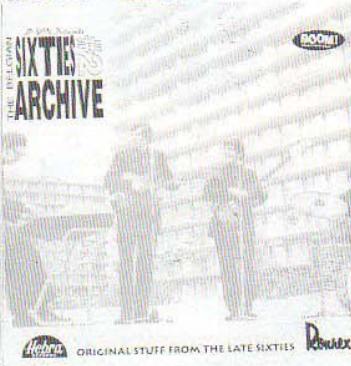
MIDNIGHT MEN MIDNIGHT MEN

MIDNIGHT MEN
MIDNIGHT CONFIDENTIAL

IN TRANCE 95
CODE OF OBSESSION

60's ARCHIVE

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ:
MUSIC BOX **MR** INTERNATIONAL
Λεωφ. Αλίμου 76
Αργυρούπολη 164 72 Αθήνα
Τηλ.: 9953613 - 9953635 - 9953657

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ
ΔΙΑΝΟΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΘΗΝΑ
(KAI OXI MONO)

ART OF PARTIES
ELEMENTS (PULSE REC)
HTAN EINAI KAI ΘΑ EINAI
(LAZY DOG REC)
ΓΚΟΥΛΑΓΚ
ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΩΝ
ΘΕΑΜΑΤΩΝ
(LAZY DIG REC)
FLYING PIGS
(FLYING PIGS REC)

WE OUT
RECORDS

ΑΡΚΑΔΙΟΥ 6
185 34 ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ : (01) 4122458
(01) 6927417

THE BELGIAN GARAGEMANIA #5

ΑΘΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗΝ "ΝΕΑ ΤΑΞΗ".....

MARIA-HALECTRA

Τελικά, τίποτα δε φαίνεται να πηγαίνει καλά και η χρονιά κοντεύει να φτάσει στη μέση. Στο τσακ γλυτώσαμε τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά ενός κακού, έπονται μύρια, όπως έλεγαν και οι σοφοί αρχαίοι ημών πρόγονοι: Σεισμοί, λιμοί, λοιμοί, καταποντισμοί, τυφώνες, ατυχήματα, φωτιές, "τρομοκρατία" και τρομοκρατία (εξαρτάται πάντα, ποιός τρομοκρατεί ποιόν). Ενας λαός ολόκληρος κινδυνεύει να αφανιστεί και τρέχει στους "ισχυρούς" της γης για να πάρει παράταση. Μερικοί λένε, πως για όλα αυτά, φταίει η καταικοποδαρία του κυρίου Μητσοτάκη, που αποφάσισε, χωρίς να ρωτήσει κανένα, να αίρει όπως τον βολεύει, τις αμαρτίες μας στην πλάτη του! Βαρύς σταυρός. Και ασήκωτος. Πάντως εμείς δεν του το ζητήσαμε και δεν έχουμε καμμία διάθεση να παραδώσουμε τις τύχες μας σε κανένα επίδοξο "σωτήρα" ή Μεσσία. Οι εποχές αυτές πέρασαν ανεπιστρεπτί και το μόνο που χρειάζεται να καταλάβουμε είναι ότι πρέπει να πάρουμε τα πράγματα στα χέρια μας. Και μάλιστα γρήγορα.

To MERLIN'S MUSIC BOX ωστόσο, συνεχίζει την πορεία του, ευχαριστώντας ολόθερμα, όλους αυτούς που το αγκάλιασαν και το ενίσχυσαν με κάθε τρόπο, όσους συνεργάστηκαν μαζί του και ελπίζει πως πολύ σύντομα τα ανίερα και σκοτεινά μάγια του, θα πιάσουν μεγαλύτερο τόπο, ώσπου να κατακλείσουν τον πλανήτη. Για το καλό όλων μας...

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ... ΑΣ ΑΡΧΙΣΕΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ιδιοκτησία - Εκδοση

I. Καστανάρας
B. Τζάνογλος O.E.

Αρχισυντάκτης
Γιάννης Καστανάρας

Art Director
Βασίλης Τζάνογλος

Υπεύθυνος
Φωτογραφίας
Σπύρος Τσακίρης

Ατελιές
Βασίλης Τζάνογλος
Μιχάλης Τζάνογλος

Φωτογραφίες
Σπύρος Τσακίρης
Αγγελος Κόρδουλας
Pedro Pimentez

Comix
Μαρία Ζογλοπίτου
Αχιλλέας Μπατζιάς

Συνεργάτες

Σάκης Ευσταθίου
Martin Zech
Σωκράτης Καμενόπουλος
Σωτήρης Καραλής
Αναστασία Κελαηδίτου
Θεοδωρής Κούτσης
Δημήτρης Μπεξής
Μιχάλης Παπαγεωργίου
Πινόκια

Ηρακλής Ρενιέρης
Κώστας Σεραφείμ
Μάρκος Σκουλούδης
Νίκος Ταχτσίδης
Λάμπρος Τσάμης
Βασίλης Τσόνογλου
Σταύρος Χατζόπουλος

Αντιπρόσωποι
Θεσσαλονίκης

Μιχάλης Παπαγεωργίου
τηλ. (031) 204494
Νίκος Ταχτσίδης

Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Γιάννης Καστανάρας

Κεντρική Διάθεση

Πρακτορείο Περιοδικού
Τύπου ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ ΑΕΕΕ,
Ολυμπίας 46, Πατήσια,
τηλ. 8651212, 8675027
Βιβλιοπωλείο "Παρουσία",
Σόλωνος 94, Αθήνα,
τηλ. 3615147

Η εργασία για την
παραγωγή αυτού του
εντύπου έγινε από τις
"Γραφικές Τέχνες"
Βασίλης Τζάνογλος'
τηλ. 83 19 359

merlin's music box

Εντυπο προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνον)

Alternative & independent magazine

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

BIRDLAND

Η βαριά μυρωδιά των ιδρωμένων κορμών και γενικά η όλη
ρυποκατμόδια, σε κάνουν να πιστεύεις πως βρίσκεσαι σε συναυλία
των Ramones το 1976, αλλά δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο

10

ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ

Μια αυτοπαρουσίαση

14

THE DROPS

Οι μελωδίες τους φτάνουν σε σημεία να γίνονται συναρπαστικές και να
στροβιλίζονται ευχάριστα στα αυτιά σου

16

ΑΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ

Αυτοί οι μάγκες, δείχνουν τόσο σίγουροι γι' αυτά που πιστεύουν, ώστε
πολλές φορές στη διάρκεια της κουβέντας, έχασα τα νερά μου

18

NOVUS ORDO SECLORUM, Η ΠΟΣΟ ΠΑΛΙΑ ΕΙΝΑΙ Η "ΝΕΑ ΤΑΞΗ"

Το νυσταλέο μάτι που ακτινοβολούσε στην κορυφή της πυραμίδας,
ανοιγόκλεισε, δίνοντας έτσι το σύνθημα στον άντρα που καθόταν στη
μια πλευρά της, να ανοίξει το προεδρικό του στόμα και να μιλήσει για
μια ακόμα φορά για "Μια νέα τάξη πραγμάτων"

22

HUGO RACE / TRUE SPIRIT

Εκείνο που παρατηρεί κανείς στη δισκογραφική πορεία τους είναι η
σταδιακή "ωρίμανση" πάνω στη δουλειά που απαιτεί το κάθε τραγούδι
και όχι η ικανοποίηση από μια ακόμα στιγμή εκτονωτικής διάθεσης

23

JOEY SKAGGS

Πώς να κοριούσετε τα media

25

THE VIPERS

Λατρεύω το ρυκ των 60's, όχι μόνο για τη μουσική του, αλλά και για
τη στάση του. Η αντίληψη του ότι μπορείς να αλλάξεις τον κόσμο με
την κιθάρα και όχι με τόπλο. Μπορεί να είναι εξωπραγματική σε
βαθμό που να τη θεωρείς αφελή, αλλά σε βοηθά αρκετά ώστε να δεις
τον κόσμο με ένα διαφορετικό μάτι

29

THE TIMEDROPS

Τί απέγινε η λευκή συμφωνία;

33

JANE'S ADDICTION

Κυρίες και κύριοι, έχουμε μεγαλύτερη επιρροή στα παιδιά σας απ' όση
εσείς. Ομως αγαπάμε τα παιδιά σας

36

VILLA 21

Το κύκνειο άσμα

40

BARRACUDAS

Οσο δύρκεσε η πρώτη φάση των βρετανών underground stars Barracudas,
όσοι ασχολήθηκαν μαζί τους, σίγουρα θα έμεναν έκπληκτοι από το
βελτιωτικό στυλ που πρωθύπους το group σε κάθε του δίσκο. Η διάλυσή
τους προκάλεσε σοκ στους ευρωπαίους οπαδούς τους

48

PGR / Silent Records

Η πολύπλοκη τηχητική δομή που κρύβεται πίσω από τον "απλό" ακουστικό
μερικές φορές ήχο του Cascone, αποτελείται από τα ...πάντα

70

TRISTAN & THE ROSEWOOD

Συνάντηση με τον συνεργάτη του Merlin's Martin Zech στα σπίτια του
τραγουδιστή του γκρουπ, λίγο πριν την κυκλοφορία του δεύτερου
άλμπουμ τους

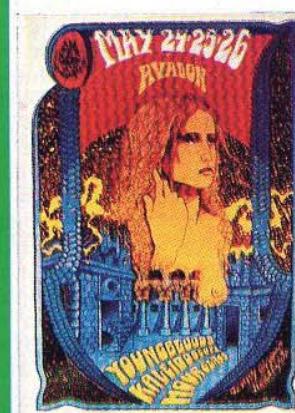
76

ΤΕΥΧΟΣ 7 / ΜΑΪΣ 1991

ISSUE 7 / MAY 1991

φωτογραφία
εξωφύλλου
© Σπύρος Τσακίρης

Αλληλογραφία:

Γιάννης Καστανάρας
Αργυρούπολεως 27
Αθήνα, 114 71

Address:

Yiannis Kastanaras
Argiroupoleos 27
Athens, 114 71
GREECE

NEWS

ΕΔΩ

RADIO SHOWS

Οσοι ενδιαφέρεστε για τον Ήχο που θα κυριαρχήσει, απ' ότι φαίνεται, στη δεκαετία, μην παραλείπετε να ακούτε από το ROCK FM (96,8) την εκπομπή του συνεργάτη μας Θοδωρή Κούτση, κάθε Σάββατο και Κυριακή από τις 12 μέχρι τις 1 το μεσημέρι και κάθε Δευτέρα από τις 5 μέχρι τις 6 το απόγευμα.

Αλλά και όσοι κατοικεδρεύεται στη Θεσσαλονίκη, υπάρχει το Ραδιό Κιβωτός που εκπέμπει στους 92,5 και στη μπάντα των FM. Ενα εναλλακτικό πραγματικά ραδιόφωνο που λειτουργεί από τις 12 το μεσημέρι μέχρι τα μεσάνυχτα, σε καθημερινή βάση, με πάρα πολύ ενδιαφέρουσες εκπομπές, μουσικές και μη.

Τελικά το ότι οι VILLA 21, αποτελούν πλέον παρελθόν για την ελληνική σκηνή, είναι γεγονός. Ενα γεγονός που μας άφησε άναυδους, αφού παρουσιάζουμε στο τεύχος αυτό συνέντευξή τους, η οποία μέλλει να είναι και η τελευταία του αθηναϊκού γκρούπ. Είναι οπωσδήποτε κρίμα, μετά από τόσα χρόνια στο "σανίδι" και τόση προσφορά στο ελληνικό rock 'n' roll να πάρουν μια τέτοια απόφαση συλλογικά. Εμείς σεβόμαστε την άποψή τους, αλλά θέλουμε μέσα στην καρδιά μας να ελπίζουμε πως τίποτα δεν είναι οριστικό και ότι σύντομα οι Villa θα μας "ξαναενοχλήσουν" με το βρώμικο και καφτό rock τους.

Αλλά και κάτι αλλό φαίνεται να "συγκλονίζει" την ελληνική rock σκηνή. Η απόφαση του Κώστα Διαβολίτση, τραγουδιστή των DEUS X MACINA να εγκαταλείψει το συγκρότημα για προσωπικούς του λόγους. Ο καιρός θα δείξει, αν η απόφασή του είναι σωστή ... και για τις δύο πλευρές.

Και μην ξεχνάτε ότι η ελληνική εταιρία Wires Out έφερε όλο το βινυλιακό στοκ της βελγικής Boom, που αποφάσισε να εκδίδει μόνο CD (κακό δικό της). Ετσι μερικά διαμαντάκια συλλογές, το πρώτο άλ-

μπουμ των Midnight Men και μερικές ακόμα εκπλήξεις θα γίνουν κτήμα σας, αν προλάβετε φυσικά, αφού ο αριθμός των κομματιών είναι σχετικά μικρός.

Μιά συναυλία που σίγουρα δεν πρέπει να χάσετε, είναι αυτή των BLAGGERS, ενός βρετανικού γκρούπ, το οποίο επισκέπτεται τη Θεσσαλονίκη (Στέκι ΦΜΣ) στις 24 Μάη και την επόμενη κατεβαίνει στην Αθήνα για να παίξει στη Villa Amalia. (Αχαρνών και Χεύδεν). Οι Blaggers είναι μέλη του SHARP (Skinheads Against Racial Prejudice), μιας αντιναζιστικής οργάνωσης, παίζουν δυνατό πανκ και σίγουρα οι εμφανίσεις τους θα αποτελέσουν γεγονός για την ανεξάρτητη (πραγματικά) ροκ ελληνική σκηνή. Το νου σας, λοιπόν και μη λειψει κανείς!

Αυτό τον καιρό εξάλλου, πρέπει να κυκλοφορεί και η βιντεοκασέτα της FM ΔΙΑΣΤΑΣΗΣ (Τ.Θ. 5, Κιάτο, 202 00), με διάφορα ελληνικά ανεξάρτητα συγκροτήματα (Villa 21, Blue Jeans, No Man's Land, Pans Romana, Ήταν Είναι Και Θα Είναι, Noise Promotion Company, Υπόγεια Τροχιά, Σάρκα, TVC, R.R. Hearse. Πρόκειται για μια πολύ καλή προσπάθεια και θα συνοδεύεται από βιβλίο με βιογραφικά στοιχεία των γκρούπς.

... ΚΙ ΕΚΕΙ

Τα νέα που μας έστειλε από τη Γαλλία ο Mark Enbatta των Vietnam Veterans είναι αρκετά παράξενα. Σχημάτισε πρόσφατα τους LAST VETERANS, σαν τρίο με καινούργιο μπασίστα και με τον original Martin Joyce στα ντραμς. Με το προηγούμενο σχήμα του, τους Late Veterans, έδωσε μόνο τέσσερα πετυχημένα κοναέρτα στη Γερμανία, την Ελβετία και τη Γαλλία, ετοίμασαν ένα άλμπουμ, το οποίο ψάχνει εταιρία να το εκδώσει (εμείς ακούσαμε πως η Music Maniac το απέριψε), και διέλυσαν γιατί δεν άντε-

χαν ο ένας τον άλλο. Θέλει να παίξει στην Ελλάδα το φθινόπωρο και προς το παρόν προβάρουν το νέο τους άλμπο.

Οσοι βρεθήτε στην Αγγλία το καλοκαίρι, να έχετε υπ' όψη σας, ότι οι Sonic Youth, ο Iggy Pop και οι Cure θα είναι τα μεγάλα αστέρια του φεστιβάλ του Ρέντικ τον Αύγουστο. Ακόμα ο Van Morrison, οι Pogues, η Nanci Griffith και η Christy Moore, θα συμμετέχουν στο folk Fleadh Festival που θα λάβει χώρα στο Φίσμπερι Πάρκ του Λονδίνου στις 2 Ιουνίου.

Στη βράση κολλάει το σίδερο ... Τώρα που ο Ολιβέρ Στοουν ετοιμάζεται να κονυμήσει γερά (για μια ακόμα φορά), με την ταινία "The Doors", ο μύθος του Jim Morrison αναπτερώθηκε για τα καλά. Δύο ακόμα βιβλία προστέθηκαν πρόσφατα στα ράφια των βιβλοπω-

Mark Enbatta

λείων, που έχουν σαν θέμα αυτό το απίθανο Καλιφορνέζικο γκρούπ. Το πρώτο λέγεται "Riders On The Storm My Life With Jim Morrison And The Doors", γραμμένο από τον ντράμερ της μπάντας John Densmore και το άλλο "The End The Death Of Jim Morrison" του Bob Seymore. Θα σας πληροφορήσουμε για' αυτά μόλις πέσουν στα χέρια μας, αν και πολύ φοβόμαστε ότι αυτή η βαλίτσα, παραφούσκωσε...

Προβλήματα συνάντησε στην Ιρλανδία το βίντεο των REM, "Loosing My Religion", όταν η κρατική τηλεόραση αρνήθηκε να το προβάλλει με τη δικαιολογία ότι μπορεί να προσβάλλει τους "πιστούς" θεατές. Τη χρονιά πάντως που διανύουμε, το αμερικανικό γκρούπ σκοπεύει να κυκλοφορήσει μια σειρά από live singles και CD's.

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ - HAPPENINGS

VILLA AMALIAS

DEUS X MACINA
15 ΜΑΡΤΗ
ΑΠΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ
ΑΔΙΕΞΟΔΟ / ΝΑΥΤΙΑ
ΠΙΣΣΑ & ΠΟΥΠΟΥΛΑ
16 ΜΑΡΤΗ

Αμφιβολία δε χωράει ότι τα live της Villa Amalia είναι πλέον τα καλύτερα στην Αθήνα. Ο χώρος είναι ιδανικός, δύσκολος για τον ήχο, είναι καλύτερος από του AN. Και ανάμεσα στ' άλλα, υπάρχει η αίσθηση ότι πας να διασκεδάσεις, να ακούσεις μουσική ή να χαζέψεις απλά στο καφέ ή τη βιβλιοθήκη, χωρίς να νοιώθεις τα χέρια διαφόρων να χώνονται μέσα στην τσέπη σου και το μυαλό σου. Άλλα αυτά τα έχουμε ξαναπεί.

Στις παραμονές λοιπόν της απογραφής, 15 & 16 του Μάρτη είχαμε, ένα διήμερο τόσο δυνατό - τηχητικά και ιδεολογικά που με έκανε να μην πάω να εκτελέσω ως απογραφέυς τα καθηκόντα μου την Κυριακή.

Την Παρασκευή έπαιξαν οι θρυλικοί DEUS X MACINA, μια υπέροχη συναυλία. Ευτυχία είναι το να βρίσκεσαι στο στοιχείο σου και ο Deus βρίσκονταν στο στοιχείο τους εκείνη τη βραδιά, μη φορώντας Timberland, αλλά χαρίζοντάς μας, μάιμισης ώρας σπάνια τηχητική απόλαυση. Ξεκινώντας με το "Even If We Loose", συνέχισαν με τα υπόλοιπα

κομμάτια του πρόσφατου δίσκου τους - που σημειωτέων πουλιόταν στην είσοδο την μέρα της συναυλίας (και φτηνότερα απ' ότι θα τον βρίσκατε στα μαγαζιά) και όλα τα αντίτυπα που βρέθηκαν εκεί εξαντλήθηκαν πριν το τέλος της βραδιάς και δύο πρόλαβαν... (καλή ίδέα). Απόλαυσα τη σφιχτοδεμένη, επιθετική και υπέροχα μοντόνη μουσική τους, τα ανεπάλληλα stage diving του κόσμου και αναφώνησα "από αυτή τη στιγμή, είμαστε όλοι φαν!" Τι άλλο να πω: Επερπε να είσασταν εκεί ... Τη βραδιά έκλεισε ένα jamming του γκρούπ με τον τραγουδιστή των ΑΔΙΕΞΟΔΟ που τραγούδησε το "38 χιλιοστά". Κόλαση αν και λίγο μακάβρια ... Δεν έρω για πιό λόγο ο Κώστας εγκατέλειψε το γκρούπ, αλλά τον καλό να το ξανασκεφτεί.

Κι ενώ τα λέπτα έχουν αρχίσει να πέφτουν από τα μάτια μου, ήρθε η επόμενη μέρα για να με ξεκουνήσει για τα καλά. Βραδιά hardcore σύμφωνα με την αφισσούλα, με τους ΑΠΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ, που δυστυχώς δεν πρόλαβα, τους ΑΔΙΕΞΟΔΟ και από τη Θεσσαλονίκη τους ΠΙΣΣΑ ΚΑΙ ΠΟΥΠΟΥΛΑ και τους NAYTIA.

Οι ΑΔΙΕΞΟΔΟ δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ακριβώς hardcore, ο ήχος τους πάει περισσότερο προς το πανκ και είναι πολύ καλός. Στο μάξιμου έφτασε το κόρωμα του κόσμου, στο τελευταίο instro κομμάτι τους, όπου το μακρόσυρτο μουγκρήτο της τραγουδίστριας έδωσε αφορμή για τις πιό υπέροχες κλωτσοπατινάδες. Αν ήθελα να πω κάτι παραπάνω, είναι ότι γουστάρω που τραγουδάνε σε ελληνικό στίχο, όμως γ' αυτό χρειάζονται και προσοχή. Ο ήχος τους ήταν πολύ καλός, μα για τους στίχους, δε φτάνουν μόνο τα συνθήματα ...

Ακολούθησαν οι ΠΙΣΣΑ ΚΑΙ ΠΟΥΠΟΥΛΑ. Αρκετά καθαρό hardcore, μόνο

που μου φάνηκαν λιγάκι απροετοίμαστοι και τσιτωμένοι. Γενικά δεν τους πήγαν και πολύ καλά τα πράγματα. Τους σπάγαν συνέχεια οι χορδές και τέτοια διάφορα. Ξεχώρισα το ομώνυμο κομμάτι. Ελπίζω στην επόμενη φορά ...

Και η βραδιά έκλεισε με τους NAYTIA. Τι να λέμε ... Από την πρώτη στιγμή, έως το τέλος, ο χώρος της Villa είχε συντονιστεί στη συχνότητά τους και δεκάδες κορμά βρέθηκαν έρμαια στους αδυσώπητους ρυθμούς τους. (Ακόμα και ο συντάκτης του "Ηχου" που προσπαθούσε να μείνει αλώβητος, κάποια στιγμή αφέθηκε να βαράει το κεφάλι του στα ηχεία. Χωρίς πλάκα τώρα, η ενέργεια και το speed των NAYTIA, μοιάζει ανεξάντλητο. Με το Βαγγέλη και τη Σόνια ν' ανταγωνίζονται ποιος θα ακουστεί πιό πολύ στο μικρόφωνο ανάμεσα στα κομμάτια, ένα δικό τους παιχνίδι, συνέχισαν με αμείωτη ένταση μέχρι τελευταίας νότας. Το δέσιμο με τις διαθέσεις του κόσμου, ήταν μοναδικό. Δεν έχω πολυακούσει hardcore και δεν καταλαβαίνω βασικά πως ξεχωρίζαν τα τραγούδια μεταξύ τους, αλλά ομολογώ πως αυτή τη βραδιά, θα τη διηγιέμαι στα παιδιά μου - που δεν θα κάνω και στα παιδιά του Καστανάρα που ... κοντεύει! (μη λες μεγάλες κουβέντες, Καστ.) Αμέτρητα ήταν ο αριθμός των ατόμων που έπεσαν από τη σκηνή. Φανταστείτε, ότι οι NAYTIA ήταν και οι πιό ήρεμοι την ώρα της συναυλίας.

Μετά από τέτοιο κλου, ποιός μπορεί να πάρει την επόμενη μέρα σβάρνα τα σπίτια του κοσμάκη, ρωτώντας π.χ. αν υπάρχουν άτομα με ειδικές ανάγκες Μήπως εμείς είμαστε διαφορετικά; Ετοι και εγώ κοιμήθηκα βαθειά κουρασμένος και ευχαριστημένος, μέχρι το μεσημέρι...

ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

VIMMERTENS

2/4 Μ. ΤΡΙΤΗ
ΜΕΓΑΡΟ ΦΙΛΩΝ
ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Πιάνο και φωνή. Φαγκότο, βιολί, φλάουτο φλάουτο πίκολο, σοπράνο σαξόφωνο κλαρινέτο.

Μια ολοκληρωμένη απόλαυση. Εμπνευσμένες συν-

θέσεις με "ανθρώπινη" εκτέλεση, στον θαυμάσιο χώρο.

Η παράσταση, χωρισμένη σε δύο μέρη, από ένα εικοσάλεπτο διάλειμμα πράγμα που αποδείχτηκε α-

παραίτητο περιελάμβανε συνολικά δώδεκα κομμάτια του Mertens. (Δωδέκατο, ήταν το θαυμάσιο τριπλό θέμα του encore, που τα επίμονα χειροκροτήματα του κόσμου προκάλεσαν). Από νωρίς φάνηκε πως ο Mertens δεν ήρθε στη Αθήνα, επαναπαυμένος στις γνωστές του ηχογραφήσεις. Άλλού λίγο κι αλλού πολύ, οι ενορχηστρώσεις των "παλαιών" θεμάτων του, είχαν ξαναδουλευτεί. Πράγμα που δείχνει ότι είναι ταυτισμένος μ' αυτά σε συνεχή ζωή, συμβίωση

που σημαίνει εξέλιξη και αλλαγή μέσα στον κοινό χρόνο.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΟΝΟΓΛΟΥ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ

για τα περάσματα που δεν βρέθηκαν

ποτέ

Τ.Θ. 20037

Αθηνα 11810

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ-HAPPENINGS

HITS

ΡΟΔΟΝ CLUB

Κώστας Σεραφέιμ

Μια βραδιά ιδιαίτερα υγρή, λες και είχε δανειστεί κάτι από τις νύχτες των Κάτω Χωρών. Η ακόμα, μπορούσε να φανταστείς πως μαζί με ότι άλλο κουβαλούσαν μαζί τους οι Ολλανδοί, θεώρησαν καλό να δημιουργήσουν

ώρα πριν την επίσημη εκκίνηση της συναυλίας και οφείλωνταν ομολογήσω πως δεν αντίκρυσα τύπους να σκίζουν τα ιμάτιά τους για να βρουν θέση στον ήλιο (βλ. Nits), ή να παρακαλούν τα "καλοκάγαθα" παλληκάρια της εισόδου γονατιστού, προσφέροντάς τους ότι έχουν και δεν έχουν για να τους επιτρέψουν την είσοδο. Ουτε πάλι, είδα ατέλειωτες ουρές μπροστά στο ταμείο για το μαγικό χαρτάκι της τελευταίας στιγμής. Σκέφτηκα τότε, ότι εδώ, σ' αυτή τη συναυλία, οι παρευρισκόμενοι ακολούθησαν την παλιά λαϊκή παροιμία που λέει "τών φρονίμων τα παιδά, πριν πεινάσουν μαγειρεύουν".

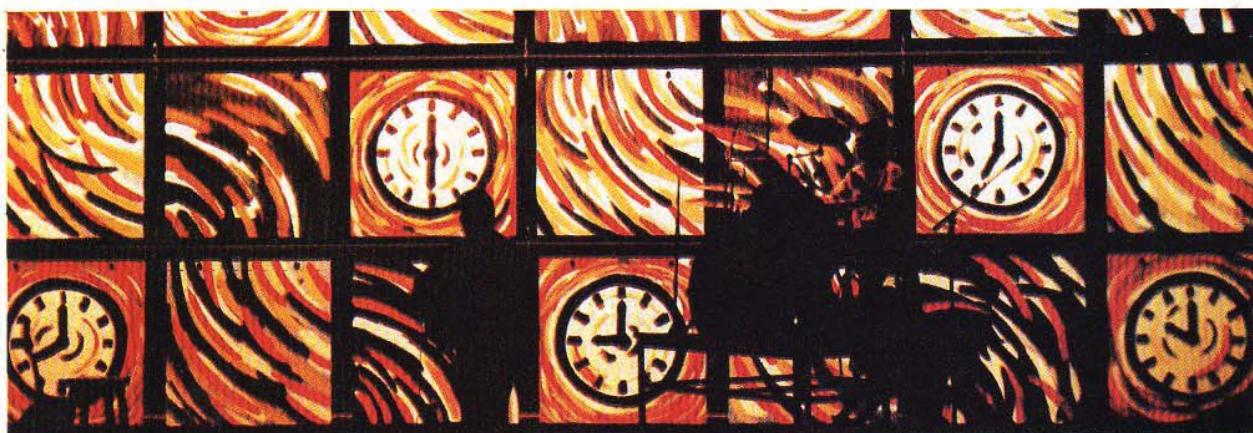
Μια ηφαιστειογενής ηρε-

στια χαμόγελα, δήλωναν το παρόν τους επι σκηνής. Ενα παρόν που θα διαρκούσε δύο ώρες και θα μας κρατούσε σε μιά οικειοθελή αιχμαλωσία.

Οι ήχοι που ξαφνικά πλημμύρισαν την αίθουσα βάζοντας μπροστά τις μουσικές πολιορκητικές μηχανές, δεν απείχαν σχεδόν καθόλου από αυτούς που γνωρίζεις εκ των προτέρων, με την επαφή δηλαδή, που έστω και στο ελάχιστο έχεις με το βινύλιο. Μόνο που εδώ απουσίαζε ο λοκληρωτικά η μυρωδιά που αναδύει το πλαστικό και που είχε παραχωρήσει τη θέση της σε πιο εξαίσια πράγματα. Γεγονός που δεν άργησε ν' αγγίξει τις ανθρώπινες ψυχές που είχαν γεμίσει ένα χώρο ιδανικά γεμάτο, δίνο-

ζουν ίσως να πιστέψεις ότι αυτό αποτελεί κομμάτια απ' τον ίδιο τους τον εαυτό. Δινοντάς τους έτσι το δικαίωμα για ψυχικές προσωπικές ισορροπίες και ίσως αυτό ακριβώς το στοιχείο χαρίζει στους Nits τη δυνατότητα να εκμετενθήσουν τις αποστάσεις ανάμεσα σε σένα κι αυτούς.

Στοιχείο πολύ σημαντικό, μάλλον και το μοναδικό με μια γεύση υπερβολής, μιας και η εκτελεστική ικανότητά τους είναι λίγο ως πολύ γνωστή εκ των προτέρων. Οι Nits κατόρθωσαν χωρίς καν να ιδρώσουν, να γκρεμίσουν αυτό το τείχος που ορθώνεται σχεδόν πάντα στις περισσότερες συναυλίες ανάμεσα στο γκρούπ και το κοινό. Είναι ίσως το κρυμμένο κλειδί

και το κατάλληλο περιβαντολογικό κλίμα που μάλλον ταιριάζει περισσότερο με το μουσικό τους ύφος. (Η, όλα αυτά ήταν δημιουργήματα της δίκτης μου φαντασίας, που θα απείχαν πολύ από την πραγματικότητα).

Το γεγονός ήταν ένα, πως αυτή τη φορά θα ήμουν εκεί και αυτό από μόνο του, ίσως έβαζε πολλά πράγματα στη θέση τους. Εφθασα, μισή

μία επικρατούσε από άκρο σ' άκρο στο βασίλειο που ονομάζεται "ΡΟΔΟΝ". Όλοι μας, περιμέναμε ανυπόμονα τη στιγμή που η μεγάλη αυλαία θα άνοιγε για να μας μεταφέρει σε άλλους ίσως κόσμους, πιο όμορφους από αυτούς της καθημερινής πραγματικότητας.

Και αυτό δεν άργησε να γίνει. Οι τρεις Ολλανδοί, όχι ιπτάμενοι, με ισάριθμα τερά-

ντάς σου τη δυνατότητα να συμμετέχεις με το δίκιο σου τρόπο σ' αυτό το παιχνίδι που ήταν πλημμυρισμένο από ήχους και φωνές.

Το μουσικό γεγονός της βραδάς είχε ήδη ξεκινήσει. Από ανθρώπους που κάθε λεπτό που περνούσε σε έπειθαν πως γνώριζαν πολύ καλά αυτό που έκαναν και το σημαντικότερο ότι το αγαπούν σε τέτοιο βαθμό που σε αναγκά-

του Παραδείσου που οι περισσότεροι αγνοούν την ύπαρξή του.

Οι "τουλίπες" άνθισαν για μια ακόμα φορά σε μια πόλη που καθημερινά αυτοκτονεί και που έχει χάσει ανεπιστρεπτή το χρώμα του ουρανού της. Το μόνο πράγμα που απομένει στους κατοίκους της, είναι να ονειρεύονται με κάθε τρόπο, τρόπο που μερικές φορές είναι εισαγόμενος.

Ο Yell, θά' διναν συναυλία μετά από "τόσο" καιρό (υπάρχουν σαν γκρούπ, άρα ζουν σαν άτομα κι αυτό είναι το σημαντικότερο). Βέβαια, η σύνθεση δεν είναι η ίδια με την προηγούμενη, μα ούτε και η προηγούμενη ήταν (δια με την πρώτη. Ομως νομίζω, πως το βασικό "ιωαλό", ο Phil, έχει βρει αυτή τη φορά, όχι απλά ιδανικούς εκτελεστές

του σκεπτικού του, αλλά ταυτόχρονα και τους μοναδικούς εκείνους, που θα έδιναν προέκταση και στον ίδιο κορμό σκέψης και ατμόσφαιρας. Αυτό βέβαια, δεν συμβαίνει τυχαία, αφού και οι τρείς που τον συνοδεύουν, έχουν από το παρελθόν προσωπική πορεία, αλλά και άποψη, όπως εύκολα φάνηκε.

Το παλιό trip, έχει δώσει

τη θέση του στο τεθλιμμένο χαμόγελο ...; Health O Health! Για ακροατές με ακούσματα και δεκτικότητα. Ισως ότι πιό μεστό και δεμένο έχει να επιδείξει αυτή τη στιγμή, η ελληνικό ροκ σκηνή, που "ευτυχώς" δεν ανήκει μόνο στους δεκαεξάρηδες.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΟΝΟΓΛΟΥ

YELL-O-YELL AN CLUB

Δύο συναυλίες στο "μαύρο κοσμοδρόμιο", το ροκ κλαμπ AN.

Πολύς κόσμος χάρηκε λοιπόν, μαθαίνοντας πως οι Yell

ΕΥΝΑΥΛΙΕΣ - HAPPENINGS

HAWK ΡΟΔΟΝ CLUB 30&31 ΜΑΡΤΗ

Ww were born to go as far as we can fly
Turn the electric dream into reality

Θα πρέπει κατ' αρχήν να ξεκαθαρίσω πως η μέχρι εκείνη τη στιγμή επαφή μου με το συγκρότημα, ήταν μηδαμινή και βασιζόταν κυρίως σε εγκυκλοπαιδικές γνώσεις γύρω από αυτούς. Τρομερό το σφάλμα μου, όπως ανακάλυψα μετά από αυτή την πρώτη ουσιαστικά, εμπειρία μου.

Οι αφίσσες που προανήγγειλαν τη συναυλία τους στο "ΡΟΔΟΝ", έγραφαν "Hawkwid, ο ζωντανός θρύλος" και ήταν αυτή ακριβώς που μου κέντρισε το ενδιαφέρον για να φτάσω εκείνο το βράδυ σε απόσταση αναπνοής απ' αυτούς.

Το πρώτο πράγμα που μου έκανες εντύπωση, πριν ακόμα βρεθώ μέσα στο κλαμπ, ήταν το δυόροφο πούλμαν που δέσποζε λίγα μέτρα πιό μακριά από την είσοδο και που έδινε από μόνο του ξεχωριστό παρόν για το στίγμα των επιβατών του.

Τα βήματά μου με οδήγησαν στο εσωτερικό του ναού που καθ' όλα ήταν έτοιμος να δεχτεί τους αρχιερείς για το τελετουργικό μέρος και το μεγάλο ταξίδι των ψυχών. Ομως στην ατμόσφαιρα, υπήρχε κάτι που χάλαγε τις λεπτές ισορροπίες που δημιουργούνται σε τέτοιες περιπτώσεις. Κάποιο ξένο σώμα υπήρχε εκεί με κάποιον προκλητικά ενοχλητικό τρόπο. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο να καταλάβεις ποιά ήταν η πηγή αυτής της μόλυνσης. Οι ήχοι που έφταναν μέχρι τ' αυτιά μας, ήταν κάτι παραπάνω από προσβλητικοί, τόσο για μας, όσο και για την ιστορία που κουβαλούσε το γκρούπ.

Η ανεγκέφαλοι και ηλίθιοι άνθρωποι, δεν έλειψαν ποτέ και. Θα ήταν ίσως παραφωνία αν απουσίαζαν από τετοιους χώρους. Αλλωστε το εμπόριο κάθε λογής, ποτέ δεν γνώριζε ηθικούς "κανόνες" και σίγουρα δεν υπάρχει κανένας λόγος, ο συγκεκριμένος χώρος να αποτελεί εξαίρεση. Nevet Mind The Bollocks!

Η στιγμή της αλήθειας έφτασε μεν λίγο καθυστερημένα, αλλά αυτό δεν εμπόδισε σε τίποτα τους fans (κυρίως) των Hawkwind να ξεσπάσουν σε πολύ θερμές εκδηλώσεις. Οπως, της δημιουργίας του πανώ που έγραφε: "We were born to go, as far as we can fly, turn the electric dream into reality".

Ο "Ανεμός του Γερακιού", σάρωσε την αίθουσα, γεμάτος κυριολεκτικά από ήχο και φων. Από την πρώτη κιόλας επαφή, αισθανόσουν πως αυτά που θα βιώσεις εκείνο το βράδυ, ήταν πέρα για πέρα διαφορετικά απ' όσα είχες γευτεί

μέχρι τη στιγμή αυτή.

Εκείνο που μας προσέφεραν απλόχερα οι Hawkwind, ήταν πέρα και έξω από κάθε χρονικό προσδιορισμό. Το χτες, το σήμερα και γιατί όχι, το αύριο, ήταν παρόντα, μέσα από κομμάτια που ήταν αδύνατο να προβλέψεις τη χρονική τους διάρκεια, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα στους δημιουργούς τους να εγκαταλείπουν τα υλικά σώματά τους και να βρίσκονται σε κάποιες άλλες διαστάσεις, που μπορεί και να ήταν αποτυπωμένες στο πίσω μέρος της σκηνής. Στο τεράστιο δηλαδή πανώ, που όλη την ώρα βρισκόταν εκεί και δεν έπαιε να μας στέλνει τα μηνύματά του.

Η βρετανική ψυχεδέλεια έδινε το παρόν της, ακόμα κι αν ο Dave Brock απουσίαζε για άγνωστους λόγους, ένα παρόν καθυστερημένο κατά μία εικοσαετία και, από το ελληνικό κοινό. Ισως και αυτός να ήταν ο λόγος που οι Hawkwind δεν έλεγαν να εγκαταλείψουν τη σκηνή, παρά μόνο όταν πλέον τους εγκατέλειψαν οι "δυνάμεις" τους, μετά την πάροδο τριών (3) περίπου ωρών.

Ας είναι καλά τα παιδιά ... γιατί περί παιδιών, ή για την ακριβεία περί παιδικών (αθώων) ψυχών επρόκειτο.

Οι Hawkwind αυτές τις δύο μέρες απόδειξαν, όχι μόνο ότι υπάρχουν, αλλά και πως ο ρόλος τους ακόμα και σήμερα είναι ουσιαστικός, λειτουργικός και πολυτιμός, ιδιαίτερα σ' αυτούς τους χαμερούς καιρούς. Σας ευχαριστούμε που υπάρχετε!

ΚΩΣΤΑΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ, ΝΕΑ ΠΛΑΚΑ;

Σχέδιο υπάρχει σε εξέλιξη, για κλείσιμο όλων των "ενοχλητικών" μπάρ στα Εξάρχεια. Αρχή έγινε με το "ΙΡΙΣ", συνέχισε η "ΟΚΤΑΝΑ" και στη λίστα υπάρχουν ακόμα το "ΑΛΛΟΘΙ", το "ΑΝ", το "ΑΛΙΓΑΤΟΡ" και έπειται συνέχεια. Αφορμή όσο τη χρειάζονται είναι ότι όλα λειτουργούν χωρίς άδεια μουσικής. Εχουμε δηλαδή εδώ, μια καλά οργανωμένη "χειρουργική" επιχείρηση αφαίρεσης των "κακοθών" δύγκων, από το στομάχι της Αθήνας.

Αυτή τη φορά, δεν διαφημίζεται από πηχαίους τίτλους στην "επιχείρηση Δροσογιάννη". Προτιμάνε να προχωρήσουν στη ζουλά, αποφεύγοντας τη μετωπική αντιπαράθεση. Τα Εξάρχεια, παρ' όλη την πρέζα που έχουν ρίξει, εξακολουθούν να τους γίνονται

πονοκέφαλος. Κολλητά στο Πολυτεχνείο, μαζεύουν κόσμο κυρίως στα μαγαζιά και όχι τόσο στην ίδια την πλατεία, κόσμο που δεν κατεβαίνει μονάχα για να "γίνει". Κι ο κόσμος αυτός είναι ενοχλητικός.

Εν όψει, βλέπετε, του '92, δε μπορούν να αφήνουν το μαλακό υπογάστριο του κέντρου της πόλης, αλώνι για "περιθωριακούς". Χρειάζεται μια μόστρα, μια βιτρίνα ευταξίας και καθαριότητας, ένα κλίμα που δεν θα βγάζει από τα ρούχα τους, τους γιαπωνέζους βρυκόλακες, που ήρθαν να καταλύσουν στα ξενοδοχεία της περιοχής, κάνοντας business.

ΧΡΕΟΣ ΟΛΩΝ ΜΑΣ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ

Σ. Καραλής

BAZZAARR!!!

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΑ:

END OF DATA: DANS VOTRE MONDE LP (DRIVE RECORDS)

END OF DATA: SAHRAH LP (DRIVE RECORDS)

FLUE: ONE AND A HALF LP (TORSO RECORDS)

ΤΗΛ. 7651717 (βραδυ)

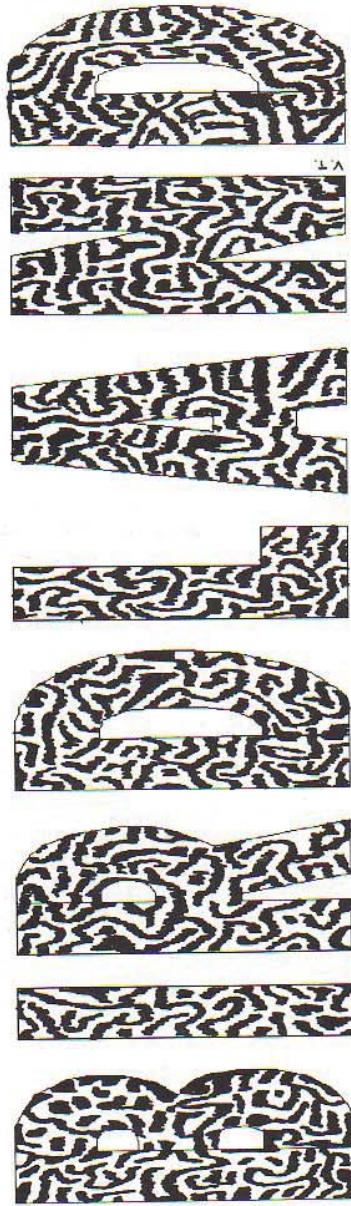
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ:

TASCAM PORTA 02 (4κάναλο κασσετόφωνο),

ALESIS MMT - 8 (sequencer),

CASIO DIGITAL HORN.

ΤΗΛ. 8646024, 8233632

ΞΑΝΘΟΙ ROCK 'N' ROLL ΝΕΓΡΟΙ

Bρίσκεσαι σ'ένα υπόγειο σκοτεινό κλαμπ, κάπου στην Αγγλία. Η μουσική που ακούς, δεν έχει καμμία σχέση με την ψευδο-ψυχεδελική pop στην οποία διαπρέπουν (!) δεκάδες νέα αγγλικά συγκροτήματα. Yeah, man... This is ROCK 'N' ROLL! Είναι πρωτόγονο δαιμονισμένο πανκ, ξεχύνεται από τα ηχεία και δεν παραξενεύεσαι καθόλου που δε μπορείς να δεις το γκρούπ που βρίσκεται στη σκηνή, μια και όλοι οι διπλανοί σου είναι πολύ απασχολημένοι να χοροπδάνε εδώ και κει και να προσπαθούν να βλάψουν ο ένας τον άλλο (να χορέψουν, δηλαδή), για να σου επιτρέψουν κάτι τέτοιο. O Sid θα' ήταν περήφανος...

Η βαριά μυρωδία των ιδρωμένων κορμών (*sexy!*) και γενικά η όλη ρυπκοατμόσφαιρα, σε κάνουν να πιστεύεις πως βρίσκεσαι σε συναυλία των Ramones το 1976, αλλά δε συμβαίνει τίποτα τέτοιο. Είναι 1991 και το συγκρότημα στη σκηνή είναι οι Birdland, δηλαδή ο Lee στην κιθάρα, ο αδερφός του Robert στα φωνητικά - που γράφουν και τα κομμάτια, - ο Sid (όχι ο Vicious, αυτός έχει πεθάνει), στο μπάσσο και ο Kale στα ντραμς.

Οι Birdland ξεκίνησαν από το Tamworth (κοντά στο Μπέρμπινχαμ), το 1988 με σκοπό να μεταδώσουν το μικρόβιο του Rock 'n' Roll στην Αγγλία (αρχικά!) και το κατάφεραν με συναυλίες που κράταναν το πολύ μισή ώρα αργότερα αύξησαν τη διάρκεια σε τρία τετάρτα - και μια σειρά πολύ καλά σινγκλς που ακολούθησαν λίγο μετά.

Το όνομά τους το πήραν από το ομώνυμο τραγούδι της Patti Smith. Ακούγοντας τα τραγούδια των Birdland ανακαλύπτεις όχι μόνο τη δική τους επιρροή, αλλά και των Television, των New York Dolls, των Ramones, του Iggy Pop και ακόμα των Stones και των Blondie. Ο Lee, ο κιθαρίστας τους λέει: "Η νοσταλγία είναι βαρετό πράγμα, αλλά δε γουστάρω την τωρινή σκηνή, όλα αυτά τα συγκροτήματα από το Μάντσεστερ. Μ' αρέσουν κιθαριστικά γκρούπς, όπως οι Jesus And Mary Chain (πάλι αυτοί;) στα πρώτα τους, ο Tom Verlaine....

Οι απόψεις σχετικά με τους and είναι διχασμένες: Οι γραφιάδες του NME και του Melody Maker τους σιχαίνονται, μα ο κόσμος από την πρώτη τους κιόλας κυκλοφορία, τους έστειλε στις κορυφές των ανεξάρτητων (...) charts και οι αντιπρόσωποι

από το Μάρκο Σκουλούδη

των πολυεθνικών εταιριών πλήρων όσο - όσο, μόνο για να ακούσουν τα demo τους.

Το 1989 κυκλοφόρησαν στη Lazy Records το πρώτο τους σινγκλ "Hollow Heart / Sugarblood" (το αντίστοιχο EP περιείχε δύο ακόμα κομμάτια, τα "Crystal" και "Gotta Get Away") και πιστοποίησαν κάτι που μέχρι τότε είχαν δείξει με τις συναυλίες τους: Οτι ήταν το καλύτερο νέο rock γκρούπ στην Αγγλία. Τα δύο τραγούδια του 7inches, περικλείουν όλη την ουσία των Birdland: μανιασμένο rock n' roll, ταχύτητα, οι κιθάρες του Lee κοφτερές σαν ξυράφια, ηχογραφημένες η μία πάνω στην άλλη, να παραμορφώνουν συνέχεια και τα οργισμένα, βραχνά φωνητικά του Robert. Ξεκινάς να χορεύεις στον ανελέητο ρυθμό τους και δε μπορείς να σταματήσεις.

Το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς, κυκλοφόρησε το δεύτερο σινγκλ (αντίστοιχο με ένα EP έξτρα τραγούδιού) το "Paradise / White". Το "Paradise" κατά τη γνώμη μου, είναι το καλύτερο κομμάτι τους μέχρι σήμερα (και όπως το πάνε, θα είναι το καλύτερο κομμάτι που έγραψαν ποτέ). Ενα μανιασμένο κιθαριστικό σφυροκόπημα που σε αρπάζει από το σβέρκο και σε απογειώνει, ενώ ο Robert γεμάτος αυτοπειθηση τραγουδάει:

"I'm a stranger in this Paradise
I don't need your good advise"

To "White" αντίθετα, παρά την όλη κολασμένη ατμόσφαιρα που προσπαθούν οι Birdland να δημιουργήσουν, είναι απλά ανιαρό.

Η μεγάλη στιγμή για το γκρούπ (μα όχι και για μας που τους ακούμε), ήρθε με το τρίτο σινγκλ "Sleep With Me / Wanted" που μπήκε στο αγγλικό top - 40. Καμμιά τύχη όμως. Το πρώτο κομμάτι είναι ένα κλασσικό garage σχήμα, ενώ το "Wanted" είναι εντελώς απαράδεκτο. Από την άλλη μεριά, τα δυό extra που συμπεριλαμβάνονταν στο EP ("All Over Me / Stay") θα μπορούσαν κάλλιστα να έχουν γίνει το πιο όμορφο σινγκλ τους, με τα καταπληκτικά ρίφς του πρώτου και την έντονη New York Dolls νοσταλγία του δεύτερου.

Μετά την επιτυχία του "Sleep With Me", οι Birdland έμειναν αδέκαροι, εξ αιτίας μιας συναυλίας, όπου έσπασαν κυριολεκτικά τα πάντα. Ετοι δεν κατάφεραν να κυκλοφορήσουν το LP τους πέρσι το καλοκαίρι, όπως σχεδίαζαν. Ομως τους νοιάζει και καθό-

λου;

Lee: "Δε θ' ανέβαινα ποτέ στη σκηνή με τη σκέψη ότι δεν μπορώ να σπάσω την κιθάρα μου απόψε, γιατί θέλω ν' αγοράσω ένα σπίτι του χρόνου" (Πολύ τον γουστάρω αυτόν τον τύπο).

Σεπτέμβρης του '90 και οι εν λόγω κύριοι, επιστρέφουν με ένα 7ιντσού EP στο οποίο διασκευάζουν το "Rock 'n' Roll Nigger" της Patti Smith που παλαιότερα το έπαιζαν στις συναυλίες τους. Τα υπόλοιπα κομμάτια δεν έχουν και τόση πολλή ζωή μέσα τους και φαίνεται ότι η φωτιά των Birdland είναι έτοιμη να σβύσει.

Και νέα προβλήματα ακολουθούν, αφού η RCA, η εταιρία τους στην Αμερική, διακόπτει το συμβόλαιο εξ αιτίας των λέξεων "nigger" και "whore" που ακούγονται στο κομμάτι. Ο μάνατζέρ τους Wayne Morris είχε πει τότε: "Νομίζω ότι αυτές οι σχέσεις είναι και οι πιό αποδοτικές. Πήραμε 70.000 λίρες. Μπορεί να θέλουν κάποια λεφτά πίσω, αλλά δεν πρόκειται να τα πάρουν γιατί τα έχω ξιδέψει". Σας θυμίζει τίποτε αυτό;

Πάγω λοιπόν που οι ελπίδες μου για μια rock 'n' roll αναβίωση είχαν αρχίσει να σβύνουν, οι Birdland με διέψευσαν με το "Everybody Needs Somebody" σινγκλ τους. Αυτό το 7i-

ντσο που είναι παραμένο από το LP τους (που τελικά κυκλοφόρησε αρχές Μάρτη, και μέχρι στιγμής δεν το έχω πάρει στα χέρια μου), δεν είναι βέβαια η θύελλα που συνόδευε το γκρούπ στο ξεκίνημά του, αλλά είναι πολύκαλότραγούδι, όπως και νά'χει. Ελπίζω το LP

να στέκεται τουλάχιστον στο ύψος του.

"Έίμαστε θυμωμένοι" λέει ο Lee. "αν και δεν είμαι σίγουρος γιατί είμαστε θυμωμένοι. Δεν είμαστε πολιτικοποιημένοι" (φτου σας! Καλά κάνω εγώ και προτιμάω τους Manic Street Preachers) "αλλά είμαστε απογοητευμένοι. Ισως από την κατάσταση της μουσι-

κής στα charts αυτή τη στιγμή. Απλά θέλουμε να ταρακουνήσουμε τα πράγματα, όσο είμαστε ακόμα νέοι."

Ας ελπίσουμε να κάνουν αυτό, τουλάχιστον. ■

BACKSTAGE STUDIOS

Recording - Rehersal

BACKSTAGE

Προβες-Πολυκαναλες Ηχογραφησεις
Κινητη μοναδα ηχογραφησεων για συναυλιες-
εκδηλωσεις εξωτ. χωρων
Παραγωγη-Συνθεση-Ενορχηστρωση
Μουσικη εκτελεση ραδιοφωνικων και
τηλεοπτικων σηματων-διαφημισεων-εκπομπων

Μεσογειων 200 & Σαρανταπορου 10 Χολαργος
65.12.292 - 65.13.938

NSG 001 SHIVA BURLESQUE Shiva Burlesque NSG 002 RED TEMPLE SPIRITS Dancing To Restore An Eclipsed Moon NSG 003 SAVAGE REPUBLIC Customs NSG 004 WHITE GLOVE TEST Look NSG MAN FROM MISSOURI BWaYer TaTaliNgus, Debase NSG 006 17PYGMIES Missyfish NSG 007 ΥΠΟΓΕΙΑ TPOXIA Υπογεια Τροχια NSG 008 HUGO RACE Rue Morgue Blues NSG 009 GOTHIC HUT Big Holes! NSG 011 WRECKERY Here At Pains Insistense NSG 012 MARC JEFFREY Playtime NSG 010 ? NSG 001 SHIVA BURLESQUE Shiva Burlesque NSG 002 RED TEMPLE SPIRITS Dancing To Restore An Eclipsed Moon NSG 003 SAVAGE REPUBLIC Customs NSG 004 WHITE GLOVE TEST Look NSG 005 MAN FROM MISSOURI BWaYer TaTaliNgus, Debase NSG 006 17PYGMIES Missyfish NSG 007 ΥΠΟΓΕΙΑ TPOXIA Υπογεια Τροχια NSG 008 HUGO RACE Rue Morgue Blues NSG 009 GOTHIC HUT - Big Holes! NSG 011 WRECKER Here At Pains Insistense NSG 012 MARC JEFFREY Playtime NSG 010 ? NSG 001 SHIVA BURLESQUE Shiva Burlesque NSG 002 RED TEMPLE SPIRITS Dancing To Restore An Eclipsed Moon NSG 003 SAVAGE REPUBLIC Customs NSG 004 WHITE GLOVE TEST - Look NSG 005 MAN FROM MISSOURI BWaYer TaTaliNgus, Debase NSG 006 17PYGMIES Missyfish NSG 007 ΥΠΟΓΕΙΑ TPOXIA Υπογεια Τροχια NSG 008 HUGO RACE Rue Morgue Blues NSG 009 GOTHIC HUT Big Holes! NSG 011 WRECKERY Here At Pains Insistense NSG 012 MARC JEFFREY Playtime

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

NSG 008 HUGO RACE - Rue Morgue Blues

NSG 011 WRWCKERY - Here At Pains Insistense

NATE STARKMAN AND SON GREECE
ΔΙΑΝΟΜΗ HITCH-HYKE

LIMITED EDITION

Επιρροές Fuzztones, Clash, Sex Pistols, Cramps, Villa 21, Jesus And Mary Chain. Δε χρειάζονται και πολλά άλλα λόγια για να περιγράψουμε τη μουσική αυτού του ολοκαίνουργιου γκρούπ από την Κόρινθο.

Οι LIMITED EDITION σχηματίστηκαν πριν από 8 μόλις μήνες και αποτελούνται από τον Σπύρο Γάτσιο (ρυθμική κιθάρα, φωνητικά), τον Δημήτρη Σταθακόπουλο (ex "Παράκαμψη", κιθάρα), τον Γάλληνη Αντρέου (μπάσσο) και τον Γιώργο Γέροντο (ντραμς, συμπλήρωσε το σχήμα τελευταίος, μετά από άλλους τέσσερεις ντράμερς και έπαιξε στους heavy metal D.O.T.F.)

Αναμιγνύουν μέσα στο άγιο rock 'n' roll που παίζουν, στοιχεία από rhythm and blues, επιρροές κυρίως του Δημήτρη, κάτι που φαίνεται και στη σόλο κιθάρα του.

Οι LIMITED EDITION πιστεύουν ότι το rock δεν είναι απλά μουσική, αλλά το soundtrack ενός διαφορετικού τρόπους, σκέψης και αντίληψης της ζωής, του έρωτα και του θανάτου. Θέλουν σε κάποια φάση να δημιουργήσουν το τέλειο soundtrack που θα συνοδεύει την ανάγνωση του "On The Road" του Jack Kerouak.

Πρόσφατα συμμετείχαν σε ένα φεστιβάλ που έγινε στην πόλη τους με άλλα γκρούπ της Κορίνθου και κέρδισαν την πρώτη θέση στο διαγωνισμό που ακολούθησε, γεγονός που τους έδωσε την ευκαιρία να συμμετάσχουν με ένα κομμάτι τους σε μιά συλλογή της ανεξάρτητης εταρίας Europe, που θα κινηθεί στο χώρο της jazz. Ο δίσκος θα βγει το καλοκαίρι, οπότε έχετε το νου σας.

BRENDA KAHN

Πριν από 30 περίπου χρόνια, το τραγούδι διαμαρτυρίας, είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη του αμερικανικού και διεθνούς κοινού. Τραγουδοποιοί σαν τον Dylan και την Baez και μπάντες σαν τους Fugs, έδιναν το πραγματικό νόημα της κοινωνικής ανισότητας.

Σήμερα η κατάσταση παραμένει αναλλοίωτη, όσο κι αν

οι κοινωνικοί αγώνες θαφτηκαν από τους ίδιους τους εμπνευστές τους. Μα τη σπίθα που ίσως γίνει αρκετή για ν' ανέψει φωτιά στον κάμπο, φαίνεται να την δημιουργεί ένα νέο πρόσωπο.

Η Brenda Kahn κυκλοφορεί στα επικίνδυνα μέρη της Νέας Υόρκης, αφού όλοι τη γνωρίζουν και στα 20 χρόνια της δημιουργεί και αναπτερώνει τις ελπίδες των "κολασμένων" της Νέας Γης. Συναυλίες ενάντια στο ρατσισμό, υπέρ των αστέγων και της ειρήνης. Μόνη, με συντροφιά την κιθάρα της, μένει μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας και ενεργεί με το δικό της μοναδικό τρόπο, ανοίγοντας νέους ορίζοντες στη γυναικεία folk μπαλάντα που κερδίζει έδαφος και πάλι.

Το ντεμπούτο της άλμπουμ λέγεται "Goldfish Don't Talk Back", είναι περιγραφικό και συγκλονιστικό με τη φωνή της Brenda ν' ανεμίζει στον αέρα. Κυκλοφόρησε από την Community 3 της Νέας Υόρκης και για την παραγωγή είναι υπεύθυνος ο Albert Garzon (10.000 Maniacs). Στο μέλλον, σίγουρα η εκτίμηση γι' αυτή την κοπελλιά θα γίνει ακόμα μεγαλύτερη.

ASMODI BIZZAR

Μια ολόφρεσκη rock 'n' roll μπάντα, ταχύτατων προδοσιαγραφών και ενός συνοθυλεύματος από boogie, sleazy, punk, rhythm 'n blues και ότι άλλο μπορεί να χωρέσει ο νους του ανθρώπου.

Τα φωνητικά της Monique θυμίζουν την ... Suzi Quatro, οι κιθάρες του Andreas και του Steve, δίνουν στην πρώτη γραμμή τη μάχη τους με συνεχείς εναλλαγές, το μπάσσο του Andy και τα ντραμς του Matej κυκλοφορούν εκεί που πρέπει, χτίζοντας μιά ισχυρή rhythm section, που πολλές φορές ξεπερνάει τα όριά της.

Χώρα η Γερμανία, χώρος το Ντύσσελντορφ και τα κλαμπ του, ιδεολογία "Destroy Fascism όπου τον συναντήστε", σκηνική παρουσία παρανοική και στέλνουν στο Διάβολο μια και καλή τον Michael Jackson, τον George Michael και όλο το συνά-

φι τους

Οι ASMODI BIZARR κυοφορούν μια κατάσταση στο χώρο του γερμανικού underground που δε θ' αργήσει να ξεπάσει και να κατακλύσει τον κόσμο. Ήδη το πρώτο τους άλμπουμ, "Gotta Move On!" κυκλοφορεί εδώ και δύο μήνες από την Satyricon Records, μια εταιρία που τα δίνει ολα στην ευθεία και σύντομα θα την γνωρίσουμε ακόμα καλύτερα.

Αν η Nancy Sinatra, είχε γεννηθεί 30 χρόνια νωρίτερα, σίγουρα θα λάτρευε να τζαμάρει μ' αυτούς τους φοβερούς τυπους. Ενας ήχος και ένα γκρούπ, που καλά θα κάνετε να τοποθετήσετε καλά μέσα στο κομπιούτερ του εγκεφάλου σας.

ΕΠΑΦΗ

Rudiger Ladwig Lorettostr. 60
4000 Dusseldorf 1 Germany

HΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ τεσσάρων τύπων, που κοινή αγάπη τους ήταν και είναι το rock σαν μουσική και τρόπος έκφρασης.

Όλα έχουν μιά Αρχή. Η δικιά μας οριοθετείται κάπου στο καλοκαίρι του 1984, στην Πτολεμαΐδα. Μετά τη διάλυση ενός εφήμερου σχήματος, ο Κώστας (τύμπανα) και ο Νίκος (πλήκτρα και αργότερα σαξόφωνο και μπάσσο) "πειραματίζονται" σε οργανικές φόρμες μουσικής. Συναντούντον τον Σάκη (φωνή, μπάσσο, κιθάρα) κι ανακαλύπτουν κοινά γούστα για τη μουσική (τότε ήταν το punk και το new wave). Εποιητικές αυτή η... "Τροχιά", που στο κύλισμά της παρέσυρε όλους μας σε μερικές πολύ όμορφες καταστάσεις. Προσπερνάω την εξι-

Δημήτρη, ο οποίος γίνεται βασικό στέλεχος της ΥΠΟΓΕΙΑΣ ΤΡΟΧΙΑΣ, δίνοντας στη μπάντα, την τελική της σύνθεση.

Μιά και υπάρχει αυτό το διάλειμα στην πορεία του γκρούπ, θεωρώ σκόπιμο να κάνω μιά περιγραφή του περιβάλοντος, μέσα στο οποίο η ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ δημιουργήθηκε και δημιουργεί ως τώρα.

Η Πτολεμαΐδα: Πόλη βιομηχανική, γκρίζα, μουντή, λασποχώρι ("καιλάρι"), περιστοιχισμένη από εργοστάσια της ΔΕΗ και ΑΕΒΑΛ (λιπάσματα). Η Πτολεμαΐδα τη νύχτα: Γεμάτη μαγαζιά νεανικής κατανάλωσης κι αποχαύνωσης (pubs, clubs, TV games,, fast foods, souvlaki gyros). Το χειμώνα κρύο, βροχές, λάσπη. Το κα-

φή ήταν περιορισμένο σ' εκείνο της παρέας, των γνωστών και των ελάχιστων περιεργών. Βέβαια τα πράγματα τώρα είναι καλύτερα λόγω της κυκλοφορίας του δίσκου. Ελπίζω, πως αυτή η μικρή εξιστόρηση και η μερική περιγραφή του περιβάλοντος στο οποίο δημιουργήθηκε και δημιουργεί η ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ, να κάνει φανερή την αιτία που το γκρούπ και η "τροχιά" του, κύλισε αργά μέχρι να φτάσει εδώ που έφτασε.

Eπιστροφή στο '87 οπότε απολύονται τα "φανταράκια" μας και ενώνονται ξανά οι τέσσερεις "υπόγειοι" για να "σκάψουν" μέσα στα συναισθήματα και τα ακούσματά τους (που στο μεταξύ, πλουτίστηκαν με

Αναπνέοντας το μολυσμένο αέρα της Πτολεμαΐδας

ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ (μία αυτοπαρουσίαση)

στόρηση γνωστών προβλημάτων για ένα νεοεμφανιζόμενο (κι επαρχιακό) γκρούπ που επιχειρεί να εκφραστεί και να δημιουργήσει μέσα από ένα δικό του ύφος και σε μιά "δύσκολη" για την εποχή εκείνη γλώσσα, την ελληνική...

Μόνιμο αρχικό πρόβλημα, ήταν η απουσία σταθερού κιθαρίστα και σύμφωνου με τα γούστα των υπόλοιπων. Ο πρώτος μας κιθαρίστας (ο Χάρης), έμεινε για μερικές πρόβες και (σα γιά μιά συναυλία (την πρώτη μας), σ'ένα κινηματογράφη της πόλης, τον Αύγουστο του '84. Στη συνέχεια ακολούθησε ο Μηνάς, περισσότερο σαν session για δύο συναυλίες με πολύ επιτυχία σε κλάμπ, στέκι λιγοστών φανς του new wave.(Φλεβάρης 1985)

Τα δύο χρόνια που μεσολαβούν (85-87), "σπαταλιούνται" από το στρατό για δύο μέλη του γκρούπ, ενώ για το Νίκο αποτελούν δημιουργική συνεργασία μένα νέο κιθαρίστα, το

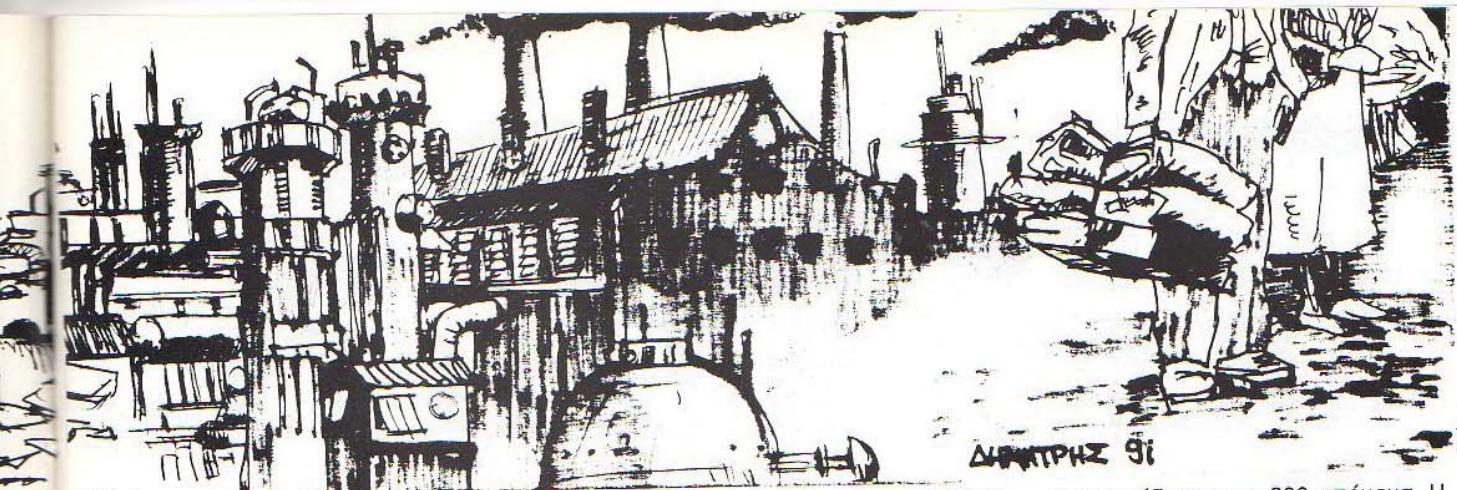
λοκαίρι σκόνη, τσιμέντο, καυσαέριο. Τι υπέροχη πόλη! Κι όταν μας ρωτάνε "γιατί έχετε τόσο απαισιόδοξο στίχο";, απαντάμε: "Έχετε έρθει ποτέ σας στην Πτολεμαΐδα; Κυτάξτε γύρω σας..."

Από νωρίς αισθανθήκαμε αρκετές "σφαλιάρες" απ' τη ζωή: σχολείο, οικογένεια, δουλειά, "συνάνθρωποι", έρωτες κλπ. Το συγκρότημα ήταν αυτό με το οποίο μπορούσαμε πραγματικά να εκφράσουμε αυτά που νοιώθαμε και να τα βγάλουμε στη φόρα, δημιουργώντας μιά μορφή επικοινωνίας με τους γύρω μας. Μιά "γλώσσα" κοινή, όπως είναι η μουσική. Και φυσικά, ο ελληνικός στίχος, ήταν ότι πιο οικείο για να κάνουμε αυτή την επαφή.

Πτολεμαΐδα και rock νεολαία: Η πλειοψηφία της ακούει heavy metal, αδιαφορώντας ή σνουμπάροντας οτιδήποτε άλλο διαφορετικό (με μερικές ίσως εξαιρέσεις). Το κοινό στο οποίο μπορέσαμε νάρθουμε σ' επα-

νέες εμπειρίες). Ακούσματα από garage, p.s.y.delia, βγάζοντας έτσι ένα "πολύτιμο" θησαυρό. Βέβαια, θάταν πολύ εγωιστικό να τον κρατήσουν μοναχά για την πάρτη τους... Ετοι ακολουθούν πολλές συναυλίες στην πόλη τους και τα περίχωρά της. Κατά σύμπτωση, καλύτερες είναι αυτές που γίνονται εκτός Πτολεμαΐδας, μ' αποκορύφωμα εκείνες στη Βλαστή και το Ξυνό Νερό. Ιδιάτερα στο δεύτερο (σε ριβ φίλου) γίνεται... χαμός! (Μιλάμε για πολύ rock'n'roll καταστάσεις!). Η χρονιά του '87 είναι πολύ πλούσια σε live και παραχωρεί τη θεση της στο 1988 με ανάλογη δραστηριότητα.

Γρήγορα όμως, παρουσιάζεται η ανάγκη και επιθυμία για ηχογράφηση σε στούντιο, πράγμα που γίνεται το καλοκαίρι της χρονιάς αυτής. Μια πολύ γρήγορη και άπειρη εγγραφή, στα τέλη Μαΐου (30/31 - 5) σε κάποιο στούντιο της Θεσσαλονίκης, φέρνει στο φως 6 κομμάτια που κυκλοφο-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ 91

ρούν σε μιά κασέτα προσωπικής παραγωγής του γκρούπ. Αργότερα, το 1989, θα συμπληρωθεί με 8 ακόμα τραγούδια, "Ζωντανής" ηχογράφησης από το "Στέκι της ΦΜΣ" στη Θεσσαλονίκη. Μιά συναυλία που ήταν από τις πιό δυναμικές που έχει δώσει μέχρι σήμερα η **ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ** και η οποία έλαβε χώρα στις 4 & 28.

Η κασέτα πήρε αρκετές καλές κριτικές, ενώ εξ αντλήθηκε γρήγορα ο περιορισμένος άλλωστε, αριθμός της έκδοσής της, (350 - 400 κομμάτια).

Ακολουθούν και άλλες πολύ καλές συναυλίες, ενώ το υλικό (τραγούδια/συνθέσεις), "ωριμάζει" αρκετά, ώστε με τη νέα χρονιά (1989) το γκρούπ ν' αποφασίσει νέα είσοδο σε στούντιο. Σκοπός τη φορά αυτή ένας μεγάλος δίσκος.

Η παραγωγή και πάλι προσωπική με χρήματα που μαζεύονται από διάφορες συναυλίες εδώ και κει και από φίλους χρηματοδότες.

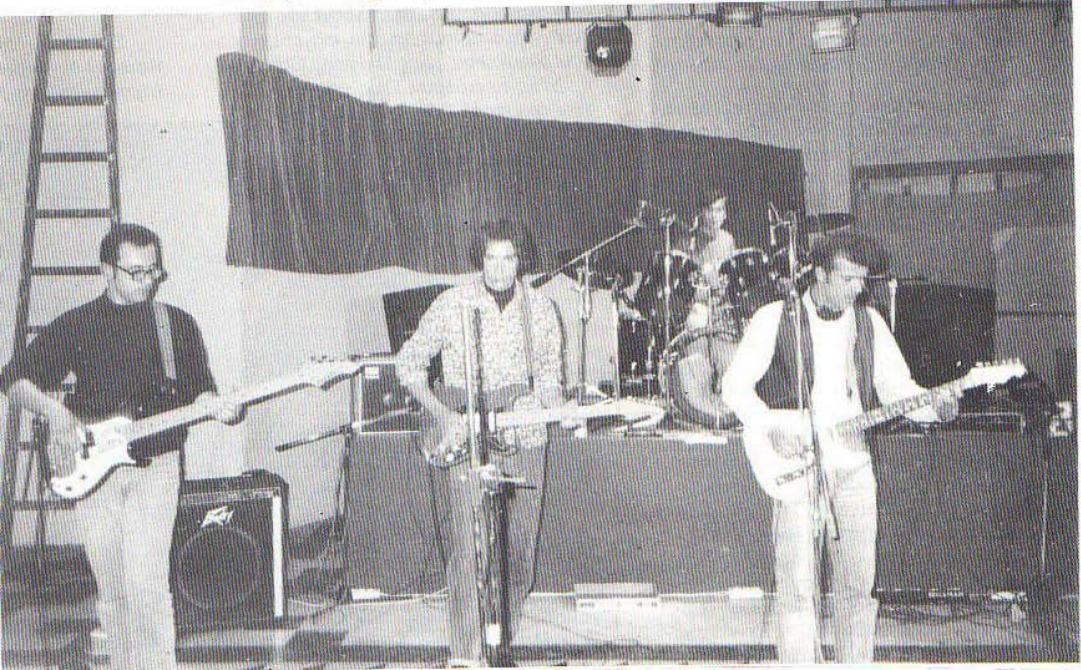
Ο χώρος, ξανά η Θεσσαλονίκη, είναι μιά καλή επιλογή, μιά και η τίμια και φιλική στάση του Γ. Μανιού (εργαστήριο ηχογράφησης...), δημιουργεί ένα ζεστό κλίμα συνεργασίας και δημιουργίας. Ετσι λοιπόν, στο διάστημα Σεπτέμβρης '89 και Γενάρης '90, πραγματοποιείται η ηχογράφηση και το remix 8 κομματιών (παλιών και νέων συνθέσεων), η μορφή των οποίων παρουσιάζεται σε μικρές και μεγάλες εταιρίες, για να βρει τελικά εύφορο έδαφος συνεργασίας με τη Nate Starkman & Son (Θεσ/νίκη). Αποφασίζεται έτσι η κυκλοφορία του

υλικού που συμπληρώνεται από άλλα τρία τραγούδια (παλιότερα δemos του '88), μετά από σύσταση της εταιρίας που έβρισκε λίγο το υλικό γιαά άλμπουμ. Φυσικά, τα τελευταία αυτά κομμάτια ξαναμιξάρονται με την προσθήκη άλλων οργάνων (πλήκτρα, σαξόφωνο, κιθάρα).

Περνάει ένα καλοκαίρι γεμάτο από εμφανίσεις: Αθήνα (Rock Palais,

κι ετοιμάζονται τα 300 επόμενα. Η νέα χρονιά παρ'ότι ξεκινά άσχημα λόγω μιάς ματαιωμένης και μάς άλλης με καθόλου ωραίο τέλος, συναυλίας, ξαναμπαίνει σε τροχιά με μιά καινούργια καλή εμφάνιση στη Θεσ/νίκη, στο "Στέκι της ΦΜΣ", παρουσία 100 ατόμων.

Κλείνοντας, θα θέλαμε να επισημάνουμε για μιά ακόμα φορά την υ-

2/4), περίχωρα Κοζάνης με αποκρύφωμα μιά αιφνιδιαστική εμφάνιση στο pub "Ψύλλος" (Ευνό Νερό). Το φθινόπωρο βρίσκεται την **ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ** στη Θεσσαλονίκη, σε ένα κονσέρτο με τους Αμερικανούς Gothic Hut ("Ελλήσποντος"), όπου έδωσε τον καλύτερο εαυτό της μπροστά σ'ένα μικρό, αλλά οικείο κοινό.

Δεκέμβρης κι επιτέλους κυκλοφορεί ο δίσκος! Και δωστού ξανά τρέξιμο, όχι, τι νομίζετε, ότι βρήκαμε εταιρία και τέλειωσαν τα βάσανά μας; Ο δίσκος γρήγορα γίνεται ανάπτυστος στην πόλη μας, ενώ εξίσου καλά τα πάει και στη Θεσσαλονίκη, για ν' ακολουθήσει λίγο καθυστερημένα η Αθήνα.

Τα πρώτα 300 κομμάτια φεύγουν

πέρμετρη βοήθεια του αδερφού φανζίν "ΒΡΩΜΙΑ" καθώς και πολλών άλλων (συμπεριλαμβανομένου και του δικού σας!), όπως ακόμα και την υποστήριξη άλλων των γνωστών και αγνώστων φίλων του γκρούπ.

Εμείς υποσχόμαστε να είμαστε συνεπείς με live (όσο μπορούμε), αλλά και με νέες ηχογραφήσεις.

Σ' όλους αυτούς, αφιερώνουμε την αγάπη μας και τη μουσική μας.

ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ (Νίκος)

FUN CLUB

ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ
Τ.Θ.9, Πτολεμαίδα, 502

THE DROPS

Η ΑΔΛΗ ΠΛΕΥΡΑ

Κάτι τέτοιο, δε σου αφήνει πολλά περιθώρια ν' αντιδράσεις. Το ραντεβού κανονίστηκε για το επόμενο πρωινό.

Εβρεχε. Μάρτης, γδάρτης. Συναντώντας τους τέσσερεις από τους έξι που συνολικά απαρτίζουν τους DROPS, μπορώ να πω ότι έμεινα έκπληκτος. Νέα παιδιά, μαύρα ρούχα, αλλά φανερά καλή διάθεση. Τελικά τα πράγματα πήγαν πολύ καλά, όσην ώρα συζητήσαμε για διάφορα καθόλου ανιαρά ζητήματα.

Οι DROPS λοιπόν, σχηματίστηκαν το Γενάρη του 1988, σαν σχολική μπάντα, μέ όλα τα προβλήματα που μπορεί να προκαλέσει ένα τέτοιο γεγονός. Ας πούμε, ο Λυκειάρχης θεωρούσε πως η μουσική τους δεν ήταν "πρέπουσα" με αποτέλεσμα... καταλαβαίνετε! Την μπάντα αποτελούν ο Χρήστος (φωνή, πλήκτρα), η Κάτια που συμπλήρωσε την εξάδα πριν μερικούς μήνες (κήμπορντς), ο Στράτος (κιθάρα, φωνή), ο Τόλης (κιθάρα), ο Παναγιώτης (μπάσο) και ο Δημήτρης (ντραμ).

Μάλλον όλη η ιστορία ξεκίνησε σαν ένα αστείο. Δηλαδή, κάποια στιγμή είπαμε, άντε να φτιάξουμε ένα συγκρότημα, να πάιζουμε. Αρχικά, ήταν ο Χρήστος και ο Δημήτρης, μπήκαν κάποιοι άλλοι, δεν κόλλησαν και πέρασε λίγος καιρός μέχρι να σταθεροποιηθούμε στους πέντε μας, ενώ η Κάτια ήρθε τελευταία. Χρησιμοποιήσαμε φτηνά όργανα κάποια από αυτά αγορασμένα στο Μοναστηράκι, γράψαμε μερικά κομμάτια που σημπληρώθηκαν όταν ήρθε ο Στράτος. Εκείνος, ήδη έπαιζε σε μιά μπάντα και είχε αρκετές ιδέες, που τις συνδιάσαμε με τις δικές μας κι έτσι βάλαμε

μπροστά για πιό σοβαρά πράγματα.

Ωραία, λοιπόν, φτιάχνεται το γκρούπ. Βρισκόμαστε στις αρχές της τελευταίας δεκαετίας της χιλιετρίδας. Η σκηνή του rock κυριαρχείται αφενός από τους "ravers", του Μαντσεστερικού κυκλώματος, αφετέρου από τη νέα έκκρηση του αμερικανικού hard rock και να που σκάει ένα ελληνικό γκρούπ, που παραδέχεται με άνεση τα ακούσματα και τις επιρροές του: Siouxshee, Joy Division, Cure της πρώτης περιόδου... Πώς και κατέληξαν σ' αυτό

το πλαίσιο; Τότε ίσως μετά από την ένταση και το αδέξιό του punk, η ανάγκη για μπάντες που έβγαζαν τη σκοτεινή πλευρά του εσωτερικού τους κόσμου, υπήρχε έντονη. Σήμερα όμως

Πάντα υπάρχουν μερικά βιώματα για να παίξεις τέτοια μουσική. Σε μας ήταν ίσως τα παιδικά μας χρόνια και γενικά η ψυχοσύνθεσή μας. Ετσι το νοιώθαμε και ήταν αδύνατο να πάιξουμε άλλη μουσική. Ξέραμε πως έτσι έπρεπε να κάνουμε. Κάτι άλλο τέλος πάντων. Το new wave.

Η συνέχεια υπήρξε σχεδόν κλασική. Οι DROPS έφτιαξαν ένα ντέμο, το πήγαν σε μερικές εταιρίες και τελικά κατέληξαν σε συμφωνία για ένα άλμπουμ στην "Μολών Λαβέ". Η έκπληξή μου μεγαλώνει περισ-

σότερο. Τελικά, τα παιδιά αυτά, φυλάνε απότι θα καταλάβετε και σεις, πολλά πράγματα που στα ξεφουρνίζουν με τόση σιγουριά που σε κάνουν να νοιώθεις αμήχανα. Η "Μολών Λαβέ" όπως ξέρετε, ασχολείται με μπάντες που σχέδιον αποκλειστικά σπιντάρουν μέσα στο thrash και το heavy metal. Τι γυρεύει λοιπόν ένα γκρούπ με τόσες εσωτερικές ευασθησίες, στον κόσμο του μετάλου;

Σίγουρα, αυτή η συνεργασία προκαλεί έκπληξη. Ωστόσο, στην εταιρία αυτή, όταν συζητήσαμε,

μας φέρθηκαν άφογα. Ο δίσκος θα έβγαινε και μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τον ήχο μας, όπως εμείς θέλαμε. Μας είπαν ότι δεν έχουν κανένα πρόβλημα και ότι τους αρέσει η δουλειά μας. Μας αγκάλιασε πολύ αυτή η εταιρία και θα λέγαμε πως έχει κάνει πολλές υποχωρήσεις σε σχέση με μας. Το υλικό μας είναι γύρω στα είκοσι κομμάτια και οκτώ από αυτά θα καταλήξουν στο δίσκο

Η μουσική των DROPS, μπορούμε

να πούμε πως κινείται αιθέρια. Μη φανταστείτε τίποτε μελωδικές αναπαραστάσεις των Dead Can Dance, άσχετο αν τα παιδιά δηλώνουν ότι τους εκτιμούν πολύ. Υπάρχει ένας περίεργος ρυθμός, ακόμα και στα "χαμηλά" κομμάτια τους. Η μουσική τους είναι κάτι που μπορεί να σε κάνει ν'αράξεις και να μείνεις με τον εαυτό σου, αλλά μπορεί και να σε κάνει να κουνήσεις τα πόδια σου.

Οι στίχοι μας ασχολούνται με την μοναξιά και την απομόνωση του ατόμου, να μη βλέπεις τα πράγματα μονάχα επιφανειακά, να ψάχνεσαι τι είναι αυτό και τι είναι το άλλο μέσα σου. Πίσω από τον καθρέφτη, τι υπάρχει; Σίγουρα δεν αδιαφορούμε για τα πράγματα που συμβαίνουν γύρω μας ή για τα κοινωνικά θέματα. Απλά νομίζουμε ότι ανακαλύπτοντας μερικά πράγματα στον εαυτό σου γίνεσαι καλύτερος. Μια ανθεώρη των πραγμάτων που μας τα δώσαν έτσι ενώ τελικά είναι αλλιώς.

Ακούγοντας το demo των DROPS ανακαλύπτεις στα τέσσερα κομμάτια του, πως τελικά γίνεται φανερή αυτή η αίσθηση για να πιστεψεις σε πράγματα που ίσως δεν ήξερες πως μπορεί να υπάρχουν. Είτε μέσα σου, είτε στον κόσμο. Οι μελωδίες τους φτάνουν σε σημεία να γίνονται συναρπαστικές και να στροβιλίζονται ευχάριστα στ' αυτιά σου. Υπάρχει η θλίψη, ή καλύτερα, υπάρχει ένα κρυμμένο σώμα που κινείται σε αργούς ρυθμούς και σε αναγκάζει

να κυλήσεις τη σκέψη σου πίσω, σε πράγματα που είχες στα χέρια σου και τάχασες. Είναι όμορφη μουσική, κάτι έξω από τα συνηθισμένα, που τελικά είναι και η δική τους μουσική.

Πιστεύουμε ότι ο κόσμος δε μπορεί ν' αλλάξει με τίποτα. Ο' τι και να κάνεις καροιόδενεις τον εαυτό σου. Γι' αυτό και εμείς φτιάχαμε το συγκρότημα. Το μόνο που μένει είναι να είμαστε μαζί. Να παίζουμε μουσική και αν ο κόσμος καταλάβει, έχει καλώς. Άλλοι ως...

Πάντως, απόσο λένε, όλες τις φορές που έπαιξαν, το κοινό ήταν πολύ θετικό. Κάτι που και οι ίδιοι δεν το περίμεναν. Βλέπετε η ελληνική σκηνή έχει πολλά παράξενα. Οι DROPS, μοιάζουν ν' ανήκουν στην κατηγορία εκείνων που δημιουργούν προβλήματα, χωρίς να έχουν καμμά σχέση με αυτά. Κάποιος ραδιοσταθμός αποφάσισε να παίξει ένα μόνο κομμάτι τους, γιατί "ήταν πολύ πιτσιρικάδες"(!), κάποια εταιρία τους ειρωνεύεται και τα παιδιά έμειναν έκπληκτα γιατί δεν βρήκαν κάποιο λόγο να συμβαίνουν όλα αυτά.

Δεν το ξέρουμε, αλλά τείνουμε να καταλάβουμε πως υπάρχουν κάποιες κλίκες που κινούν τα μουσικά πράγματα στην Ελλάδα, ακόμα και στον ανεξάρτητο χώρο. Το όνειρό μας είναι να φύγουμε και αν μπορέσουμε να ζήσουμε στο εξωτερικό, επειδή οι ευκαιρίες, αν τις αρπάξεις, είναι σαφώς περισσότερες. Είναι άσχη-

μο να υπάρχει έχθρα και να διαχωρίζεται ο χώρος τη στιγμή που όλοι προσπαθούμε για το καλύτερο του συνόλου. Να υπάρχει μιά συλλογική δουλειά από μπάντες, εταιρίες και περιοδικά που να προωθεί την όλη φάση. Δες μπορεί να σε "γράφουν", επειδή τολμάς να είσαι διαφορετικός. Χρειάζονται περισσότερα φεστιβάλ. Μα και το κοινό, δεν δείχνει εμπιστοσύνη. Περιμένουν από τους ένοντες, τη στιγμή που υπάρχουν τόσο καλά ελληνικά γκρούπς.

Μιλάνε πικρά, κι όμως είσαι σίγουρος ότι η δύναμή τους, γίνεται κάτι παραπάνω από φανερή. Και η κουβέντα περιστρέφεται γύρω από μουσικές προτιμήσες. Δεν συμπαθούν το hardcore ή το heavy metal, ούτε και το rave. Αυτό δε σημαίνει ότι φοράνε παρωπίδες. Ακούνε πολλά στυλ, ακόμα και κλασσική. Τους ενδιαφέρει τόσο το κοινό τους όσο και ο κόσμος γενικότερα. Δεν ξεχνάν να αναφέρουν και το μάνατζέρ τους, τον Χρόνη Κόκκινο που τους έχει βοηθήσει τόσο οικονομικά, όσο και θηβικά.

Εκείνο που θέλουμε να ξέρετε είναι ότι σαν DROPS παίζουμε για όλο τον κόσμο και όχι μόνο για εκείνους που ακούν το στυλ μας.

Υπάρχουν ακόμα ωραία πράγματα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ:
LP, CS

THE LAST DRIVE

BLOOD NIRVANA

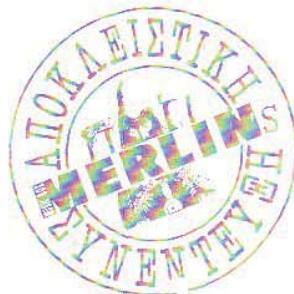
ΔΙΑΝΟΜΗ ΑΘΗΝΑ: HITCH-HIKE, ΚΟΣΜΑ ΜΠΑΛΑΝΟΥ 5 11636, ΘΑ. 9233472, FAX 7249370
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: FM RECORDS, ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΑ Α.Β., ΘΑ., FAX 273678 ΥΠΟΛΟΓΗ ΕΛΛΑΣΣΑ:
FM RECORDS ΚΝΙΣΣΟΥ 7, ΑΘΗΝΑ, ΘΑ 2221524 - 2812127, FAX 2221603

MERLIN'S

Προτιμούμε να απογοητευτούμε, παρά
να διατηρούμε τις αυταπάτες μας

TOU ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

Ο ένας, σχεδόν, χρόνος της Κατάληψης της **VILLA AMALIA** (Αχαρνών και Χένδεν), συμπλήρωσε τον κύκλο του και τα μέχλον αυτού του χώρου, φαντάζει ακόμα πιο σίγουρο και ολοκληρωμένο. Το διό φαίνεται να ισχύει και για τον ένα χρόνο λειτουργικότητας της δεύτερης φάσης ζωής της **ΑΡΝΗΤΙΚΗΣ ΣΤΑΣΗΣ**, μιας μπάντας που δημιουργήθηκε το 1989, σήμερα ακούγεται όλο και περισσότερο στο χώρο των κοινωνικών αγώνων και που τα άτομα που την αποτελούν δείχνουν αποφασισμένοι για όλα. Και όταν λέμε "όλα", εννοούμε όλα.

Το να ξεκινήσεις να μιλάς για ένα "τοπίο" σαν κι αυτό που δημιουργήθηκε στην Villa όσο καιρό τελεί υπό Κατάληψη, είναι κάτι που σίγουρα αποτελεί ένα κεφάλαιο, που όσο περνάει ο χρόνος, γίνεται όλο και μεγαλύτερο. Και παρ' όλο που στην ουσία το θέμα της αποψινής μας εκπομπής είναι αυτοί οι τέσσερεις τύποι που οργάνωσαν την **ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ** τους, κόντρα στους θεσμούς, οι ίδιοι επέμειναν να κουβεντιάσουμε και για τη Villa, αφού τοποθετούν τους εαυτούς τους, σαν αναπόσπαστο κομμάτι της όλης δημιουργικότητας που υντελείται εκεί μέσα. Και όποιος δεν έχει ζήσει, έστω και σαν θεατής, την πορεία αυτού του κτιρίου και τις συναυλίες που σχεδόν κάθε

Σαββατοκύριακο τελούνται στην μεγάλη σάλα, έχει χάσει τη μισή του ζωής. "Kick Out The Jams" λοιπόν!

Η **ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ**, γεννήθηκε σαν μουσικό και κοινωνικό σχήμα το 1989 από τον Μάκη και τον Αλέκο, που συνεχίζουν το δρόμο της μπάντας μέχρι σήμερα και τον Γιάννη (από τα Καινωνικά Απόβλητα) και τον Τάκη, οι οποίοι ήταν οι άνοιξη του 1990, εγκατέλειψαν το γκρούπ. Τη θέση τους συμπλήρωσαν ο τραγουδιστής και κιθαρίστας Αλέξανδρος (εκδότης του φανζίν "Παπάρι") και ο ντράμερ Βασίλης (εκδότης του φανζίν "Actions Of Rebirth") και το κουαρτέτο άλλαξε πο-

ρεία. Δηλαδή, ξεπέρασε το σύνδρομο του ακατάσχετου hardcore, κράτησε τα υγιή στοιχεία του και μετεξελίχτηκε σε μπάντα που ψάχνεται συνέχεια μουσικά, αρνείται τον "ρατσισμό" στον ήχο και προχωράει σε επόμενες "κατακτήσεις".

Όπως για παράδειγμα, η πρόσφατη συνεργασία τους με τους Kismet H.C. ένα αγγλικό συγκρότημα, που συντρόφευει την **ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ** σε ένα σπλιτ άλμπουμ που κυκλοφορεί σύντομα από την εναλλακτική εταιρία που διευθύνουν οι Kismet H.C., ή η καλοκαιρινή περιοδεία τους σε ευρωπαϊκές χώρες (Αγγλία, Ελβετία, Γερμανία,

Ολλανδία, Ιρλανδία, και Ουαλλία που θα διαρκέσει από τις 15 Ιούλη, μέχρι τις 14 Αυγούστου.

Και όπως όλοι όσοι ασχολείστε με το είδος πολύ καλά γνωρίζετε, το δίκτυο επικοινωνίας στη διεθνή hardcore punk σκηνή, είναι ισχυρότατο, γι' αυτό και αποφασίζω να ξεκινήσω από την εύλογη απορία μου σχετικά με το πως γίνεται να κυκλοφορεί δίσκος από ένα ... κορεάτικο, ας πούμε, γκρούπ και μέσα σε dt χρόνο να ακούγεται στην Ελλάδα.

Αυτό συμβαίνει, επειδή, ως επι το πλείστον, τα πράγματα στη hardcore σκηνή είναι αυτοδιαχειρίζομενα. Ολοι μας αλληλογραφούμασι με άτομα από το εξωτερικό, όχι μόνο για να τους πούμε ότι βγήκε κάποιος δίσκος, αλλά και για άλλα πράγματα. Οπως για παράδειγμα, ότι οι μπάτσοι την πέσαν στο τάδε μέρος. Το βγάζουμε πίσ έξω για να πληροφορηθεί ο υπόλοιπος κόσμος. Υπάρχει ένα "υπόγειο" δίκτυο επικοινωνίας, που λειτουργεί πολύ καλά και έχει άκρες σ' όλο τον πλανήτη. Και δεν περιορίζεται μόνο στη μουσική. Κάπως έτσι κανονίσαμε και την περιοδεία μας και θα είμαστε το πρώτο ελληνικό γκρούπ του είδους μας που θα παίξει στην Αγγλία. Τελικά, όλη αυτή η φάση είναι περισσότερο φιλία και επικοινωνία, στην ευρύτερη έννοιά τους. Εμπιστευόμαστε ό νέας τον άλλο. Είναι κάτι σαν ίός, που προσβάλλει διάφορες πόλεις και το καπιταλιστικό σύστημα συνάμα.

Από κει και πέρα, τα πράγματα σίγουρα παίρνουν το σωστό τους δρόμο. Τουλάχιστον σ' αυτά που πιστεύουν τα μέλη της APNHTIKHS STASIS σαν υγιώς σκεπτόμενοι άνθρωποι. Δεν είναι διατεθμένοι να κάνουν καμμία υποχώρηση (όσο περνάει από το χέρι τους), κανένα άνοιγμα σε πολύ εμπορικές φόρμες μουσικής ή μουσικής βιομηχανίας. Βγάζουν τα τραγούδια τους επειδή τα γουστάρουν και όχι με σκοπό να κάνουν κάποιο δίσκο που θα τους δώσει κάποια φράγκα. Με το γκρούπ ζητούν να εκφράσουν τα αισθήματά τους απέναντι σε ότι τους αγγίζει. Θεωρούν ανότο κάποιο πιεστικό συμβόλαιο που θα τους υποχρέωνε να γράφουν δίσκο κάθε τόσο. Είναι σίγουροι ότι ένα τέτοιο γεγονός, θα χάλαγε την ποιότητα της μουσικής τους και τα κομμάτια θα έπαιναν να γίνονται λειτουργικά.

Τη συγκεκριμένη στιγμή, δε βλέπουμε βιοποριστικά το γκρούπ. Το καλοκαίρι που θα πάρουμε στην Ευρώπη, θα πάρουμε κάποια λεφτά, τα οποία δύναται ίσα ίσα θα μας εξασφαλίσουν τα εισητήριά μας, συν μια δύμορφη και άνετη διαμονή, όπου πάμε. Από κει και πέρα δεν υπάρχει λόγος να ζητάμε τίποτε παραπάνω. Οσο για την δισκογραφική προσφορά, θα θέλαμε οι δίσκοι να κυκλοφορούν από πραγματικά ανεξάρτητες εταιρίες

και να κοστίζουν φτηνά, για να γίνονται προσιτοί σε περισσότερο κόσμο.

Έχουν έτοιμη την απάντηση όταν τους ρωτάω για το πως η μουσική τους θα φτάσει σε περισσότερο κόσμο, μόνο μέσα από το πραγματικά ανεξάρτητο κύκλωμα και ομολογώ πώς με ταπώνουν, τόσο που αρχίων να νοιώθων άσχημα. Αυτοί οι μάγκες, δείχνουν τόσο σίγουροι για αυτά που πιστεύουν, ώστε πολλές φορές στη διάρκεια της κουβέντας, έχασα τα νερά μου.

Δε θα παίζαμε στο ΡΟΔΟΝ, ακόμα κι αν μας δινόταν η ευκαιρία. Και δεν είναι θέμα προσέγγισης κοινού. Η αντιπολεμική συναυλία, για παράδειγμα, που δόθηκε στην ΑΣΟΕΕ, συγκέντρωσε 1500 άτομα, χωρίς να χρειαστεί να κινητοποιηθεί κάποιος φοβερός διαφημιστικός μηχανισμός. Εννοείται, ότι είναι προσωπική επιλογή του κάθε γκρούπ να παίζει για φράγκα ή όχι. Οι χώροι που εμείς επιλέγουμε, είναι πάντα αλληλένδετοι με συναυλίες που έχουν κάποιο συγκε-

είχαμε καμμιά διάθεση ούτε εμείς να γίνουμε φτωχότεροι, ούτε να κάνουμε άλλους φτωχότερους. Αποφασίσαμε λοιπόν να τον βγάλουμε στο εξωτερικό με ένα τρόπο από αυτούς που συνηθίζει η hardcore σκηνή. Ετσι θα κυκλοφορήσει από την εταιρία των Kismet H.C. που βγάζουν αυτά τα γκρουπάκια που γουστάρουν. Η εταιρία βάζει τα λεφτά και φυσικά τα παίρνει πίσω. Δεν υπάρχει κανένα συμβόλαιο, ούτε κάποια δέσμευση. Οι Kismet H.C. παίζουν πιο στερεότυπο hardcore αλλά εμεις κάνουμε αυτή την κίνηση γιατί, παρ' όλο που δεν τους ξέρουμε προσωπικά, έχουμε ακούσει γι' αυτούς τα καλύτερα λόγια. Είναι νέοι, αλλά και οικογενειάρχες (!).

Οταν τους μιλάω για τον τρόπο που αποφάσισαν να πάρουν τη μουσική τους, ο Βασίλης έγινε πιο συγκεκριμένος.

Το γκρούπ το βλέπω σαν μέσο για να εκφράσω κάποια πράγματα κι έτσι βλέπω και τη μουσική. Αρ-

κριμένο σκοπό, ας πούμε για να βοηθηθούν άτομα ή καταστάσεις και όχι για να βγάλουμε χρήματα. Κι αυτό αντιπροσωπεύουμε και σαν μπάντα και σαν άνθρωποι

Εχοντας εντρυφήσει για τα καλά στο δεμό το οποίο αποτελεί το τι μέλει ακούσειν στο σπλιτ άλμπουμ τους, διαπιστώνω ότι πραγματικά, η περίπτωσή τους είναι ενδιαφέρουσα και ο κόπος τους κάτι παραπάνω από άξιος. Υπάρχουν δύο κομμάτια από την "πρώτη" τους περίοδο, αλλά τα βάζουν στο δίσκο και επειδή τα γουστάρουν οι ίδιοι, αλλά και γιατί τα ζητάει πάντοτε το κοινό τους. Κάτι που τους ενοχλεί λιγάκι, αφού θεωρούν τη νέα τους προσπάθεια σαν πιό εξελικτική. Μα το κάθε πράγμα στον καιρό του.

Για να βγει αυτός ο δίσκος, δεν

χικά παίζω για το κέφι μου και αν κάποιος γουστάσει και έρθει να μας δει, έχει καλώς. Σε σχέση με τη θέση της APNHTIKHS STASIS στην εγχώρια μουσική σκηνή, προσπαθούμε συνειδητά να κάνουμε κάτι το διαφορετικό, από την άποψη ότι αντιλαμβανόμαστε πως υπάρχουν κάποια στερεότυπα και κλισέ. Το ελληνικό hardcore έχει "κολλήσει" εδώ και χρόνια. Μουσικά, εμείς θέλουμε να βάλουμε όσο πιό πολλά πράγματα μπορούμε και να δώσουμε ποικιλία.

Ο Αλέξανδρος ολοκληρώνει και επαυξάνει.

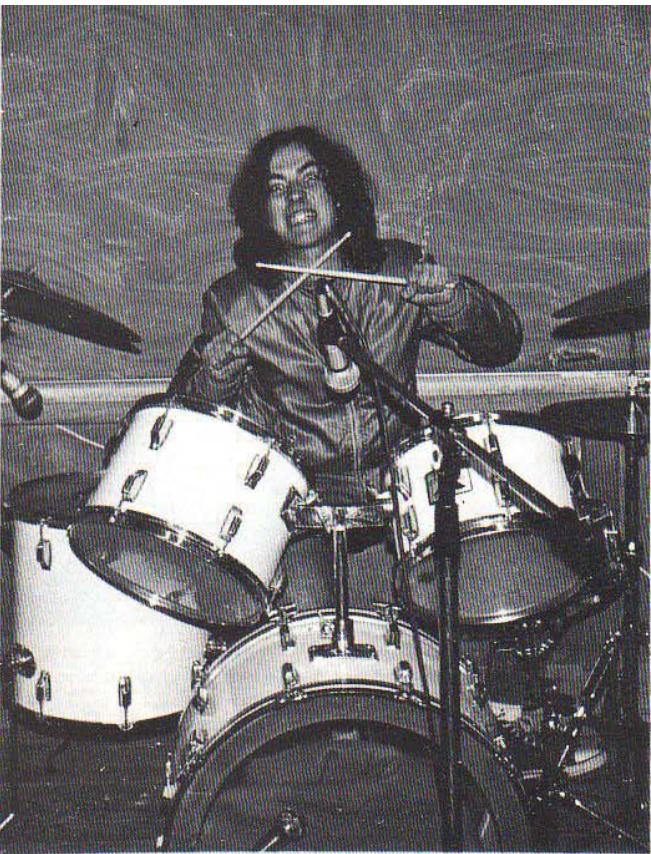
Έχουμε κρατήσει αρκετά από τα κλισέ του hardcore, αυτό το βλέπει ο καθένας, και χρησιμοποιούμε αυτή τη μουσική νοοτροπία. Από κει

και πέρα, βάλαμε και μεις το δικό μας λιθαράκι για κάτι διαφορετικό. Κρατήσαμε τα θετικά στοιχεία και απαλείψαμε τα αρνητικά

Η APNHTIKH STASIH πέρασε από την φάση του hardcore και πιστεύουν ότι τελικά είναι απαραίτητη για την εξέλιξη μας μπάντας. Από την πρώτη τους περίοδο τους έμεινε και το δύναμα.

Παρ' όλο που δεν μένουν στη Villa Amalia, την θεωρούν σαν σπίτι τους. Ενα χώρο, που λειτουργεί ακόμα και με τα αρνητικά του στοιχεία και ελέγχεται απ' όσους ενδιαφέρονται και δουλεύουν γι' αυτόν. Δεν έχουν κανένα πάνω από το κεφάλι τους και σιγά σιγά, γίνεται πόλος έλξης, όπου μπορεί να συνυπάρξει κάποιος κόσμος. Ενας χώρος που ο καθένας μπορεί να αδράξει την ευκαιρία και να σκεφτεί κάποια πράγματα διαφορετικά. Η Villa προώθησε καινούργιους τρόπους διασκέδασης, τη στιγμή που όσοι γούσταραν, μπορούσαν να περάσουν ευχάριστα και δημιουργικά την ώρα τους, με ελάχιστα χρήματα, που σπαταλώνται μονάχα για τις ανάγκες του χώρου. Τα παιδιά της APNHTIKH STASIH, μιλάνε για πολύ ώρα για τη Villa. Εξ' άλλου ήταν κάτι που το είχαμε πει από την αρχή: Το γκρούπ αυτό, αποτελεί ένα ζωντανό κύταρο της Villas.

Η Villa έχει ξεφύγει πιά από το περιθώριο. Οσοι καθόμαστε εδώ και επικοινωνούμε, δεν αποτελούμε περιθώριο. Περιθώριο είναι εκείνος που αυτή τη στιγμή κάθεται σπίτι του και βλέπει τηλεόραση. Εδώ τις περισσότερες μέρες, η πόρτα είναι ανοιχτή για όποιον θέλει να πληροφορηθεί, ν' αγοράσει βιβλία και περιοδικά, ή να πιει ένα καφέ. Ερχεται και ετερόκλητος κόσμος και αυτό είναι κόντρα στην περιθωριοποίηση. Αν τώρα οι μπάτσοι θελήσουν να καταστείλουν τις δραστηριότητές μας στη Villa, μπορούν να βρουν ένα σωρό προφάσεις. Εμείς πάντως προτιμάμε να συλληφθούμε εδώ, για να μπορέσουμε να στηρίξουμε τις θέσεις μας, παρά στα Εξάρχεια, ή σε κάποιο σκυλάδικο ή ντισκοτέκ, μετά από ένα καυγά. Στη Villa, οι περισσότεροι είμαστε γνωστοί και όλοι συνεισφέραμε για να στηθεί. Υπάρχει πάντα φιλική διάθεση και αυτό μπορεί να δικαιολογήσει το τρομερό fun που γίνεται στις συναυλίες. Άλλα δε θ' ανεχτούμε και κανένα που θα έρθει με σκοπό να χαλάσει την ατμόσφαιρα και το κέφι του κόσμου. Ο καθένας μπορεί να νοιώσει ελεύθε-

ρος εδώ μέσα και δεν υπάρχει λόγος για μερικούς ηλίθιους να καταστρέφεται η διάθεση όλων. Κάποιοι ενοχλητικοί παίρνουν πόδι. Αυτό δε σημαίνει πως λειτουργούμε σαν μπάτσοι. Εκείνοι φέρονται σαν ηλίθιοι ... Στη Villa προτείνουμε ένα διαφορετικό τρόπο αντιμετώπισης των πραγμάτων. Για όποιο πρόβλημα παρουσιαστεί, δουλεύουμε συλλογικά με τα παιδιά και τις μπάντες της Κατάληψης και αυτό κάνει καλό σε μας, στο κοινό, σε όλους ...

Μέσα στα μελλοντικά σχέδια της APNHTIKH STASIH, εκτός από το slit LP, υπάρχει και η συμμετοχή τους σε μια κολλεκτιβίστικη συλλογή από ελληνικά γκρούπ του είδους, έντεκα συνολικά τον αριθμό. Αυτό τον καιρό μαζεύονται χρήματα και όταν κυκλοφορήσει ο δίσκος, θα έχει τιμή προσιτή. Μ' αυτό, όλα τα συγκρότημα προσπαθούν να αποδείξουν, πόσο πραγ-

ματικά αξίζει ένας δίσκος και πόσο τελικά τον πληρώνουμε "χάρη" στις εταιρίες. Δεν ξέρουν αν θα πετύχουν τα σχέδιά τους. Ο Αλέξανδρος πάντως είναι κατηγορηματικός

Προτιμούμε να απογητευτούμε, παρά να διατηρήσουμε τις αυταπάτες μας.

Δηλώνουν ακόμα χορτοφάγοι και είναι διαμετρικά αντίθετοι με τα πειράματα και την εξόντωση των ζώων. Είναι αισιόδοξοι και αντιπαθούν την punk "άποψη" του "No Future". Θέλουν να είναι δημιουργικοί σε ότι καταπάνονται και να το εξελίσουν, τόσο στη ζωή τους, όσο και στη μουσική τους. Ο Βασίλης λατρεύει τους Kiss και τον Lovecraft, ο Μάκης είναι της γραμμής των Crass και ο Αλέξανδρος οπαδός των Σιτουασιονιστών (θεωρεί την "Επανάσταση της Καθημερινής Ζωής" του Βανεγκέμ, σαν το υπέρτατο βιβλίο), διαβάζει Spinrad, α-

κούει En Plow και MDC. (Ο Αλέκος απουσίαζε από τη συνέντευξη). Για την APNHTIKH STASIH, η μιζέρια είναι αντιεπαναστατική και εγώ αποχωρώ από τη Villa Amalia με το συναίσθημα πως σαν "δημοσιογράφος" δεν τα πήγα καθόλου καλά. Φαντάζομαι πίσω από την πλάτη μου, τα μάτια των μελών της APNHTIKH STASIH να με καρφώνουν και σκέπτομαι ότι το να μιλάς με ανθρώπους που ξέρουν ακριβώς τι θέλουν και που έχουν επιχειρήματα για τα πάντα, δεν είναι εύκολο πράγμα. Ορκίστηκα από μέσα μου, να μη χάσω καμμία συναυλία τους ... Ξανά...

Υ.Γ. ΕΝΩΤΟΤΕΥΧΟΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΤΑΝ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΘΚΑΜΕ ΟΤΙ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΓΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ, ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ ΤΗΝ APNHTIKH STASIH. ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΘΚΕ ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ ΣΑΚΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΙΘΑΡΙΣΤΑ ΣΤΑΜΑΤΗ.

ΗΧΟΥΡΓΕΙΟ 9,4

- ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ 24 : 16
- ΠΡΟΒΕΣ
- ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΑΠΟ ΔΙΣΚΟΥΣ
- ΨΗΦΙΑΚΑ ΕΦΕ

ΤΗΛ. 8233632
8646024

ANVOUT

CERPT

THE
TREASURER
OF THE
AMERICAN
CONTINENTAL
ARMED FORCES

AT THE
CITY OF
PHILADELPHIA
IN THE
STATE OF
PENNSYLVANIA
ON THE
THIRTY-THREE
DAYS OF
JULY
MDCCLXXVIII

ORDO SECUNDORUM

Αν τύχει ποτέ να πέσει στα χέρια σας, αυτό το μαγικό πράσινο χαρτάκι που είναι γνωστό και σαν δολλάριο, κυτάει στο αριστερό τμήμα της μάς πλευράς και θα δείτε το σχέδιο μάς πυραμίδας με ένα ανοιχτό μάτι να λάμπει στην κορυφή της. Αυτή η μυστηριακή εικόνα είναι η μεγάλη σφραγίδα των Ήνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο τα ιδανικά εκείνων των "φωτισμένων" ανθρώπων που εκμεταλεύομενοι συγκεκριμένες οικονομικοπολιτικές συνθήκες δημιουργησαν τις ΗΠΑ. Ποιοί όμως, ήταν αυτοί οι άνθρωποι και γιατί έδωσαν τόσο μεγάλη έμφαση σ' αυτό το σύμβολο φτάνοντας να το αποτυπώσουν πάνω στον κυριότερο εκπρόσωπο της δυναμής τους.

Πάνω στο δολλάριο μπορούμε να διαβάσουμε: "IN GOD WE TRUST", (Εμπιστευόμαστε στο Θεό), αυτός ο "Θεός" δεν είναι ο Θεός της Βίβλου, είναι ο Θεός που ξεπήδησε απ' τις στάχτες του Ancient Regime, ο Θεός της Καθαρής Λογικής (reason). Οι Τζώρτζ Ουάσινγκτον, Τόμας Τζέφερσον και δόλιοι οι άλλοι "ευγενείς κύριοι" που ίδρυσαν τη "Μεγάλη Δημοκρατία", ήταν ντειστές του 18ου αιώνα. Παιδιά του Διαφωτισμού, δεν πίστευαν στην Πτώση αλλά ούτε και σε κάποια ιδιαίτερη Αποκάλυψη. Γι' αυτούς, ο άνθρωπος δεν έχει αποκοπεί απ' την πηγή του και ο καθένας έχει την ικανότητα της Λογικής, της αληθινής Γνώσης. Ο ανθρώπινος νοος απαλλαγμένος από δεισιδαιμονίες και με απόλυτη πίστη στη λογική του ικανότητα, αγγίζει τα όρια της ακτινοβολίας του Λογικού Θεικού Nou. Το μάτι "ανοίγει" στην "λάμψη" του νου του Θεού.

Αλλά ας ξαναγυρίσουμε στην πυραμίδα. Η πυραμίδα έχει τέσσερεις πλευρές. Τα 4 στημένα του ορίζοντα, ή οι τέσσερεις διαστάσεις. Οταν βρίσκεσαι στα κατώτερα επίπεδα της πυραμίδας, δε μπορείς να είσαι παρά, ή στη μία ή στην άλλη πλευρά, όταν όμως βρίσκεσαι στην κορυφή, όλα τα σημεία ενώνονται σε ένα και εκεί ανοίγει το μάτι του Θεού. Τώρα, αν μετρήσεις τον αριθμό των επιπέδων της πυραμίδας, θα δεις ότι είναι δεκατριά. Στη βάση της υπάρχει μία επιγραφή σε λατινικούς αριθμούς που γράφει "1776". Αν προσθέσεις $1 + 7 + 7 + 6$ έχεις 21 που είναι η ηλικία της λογικής. Το 1776, οι 13 Πολιτείες κύρηδαν την ανεξαρτησία τους από τη βρετανική Αυτοκρατορία. Ο αριθμός 13 είναι αυτός που συμβολίζει την Μεταμόρφωση και την Επαναγέννηση. Στο Μυστικό Δείπνο, υπήρχαν 12 μαθητές και ένας Χριστός, ο οποίος θα πέθαινε για να ξαναγεννηθεί αυτός και μαζί του όλη η ανθρωπότητα. Το 13 είναι ο αριθμός που μας βγάζει έξω από το πεπερασμένο, στο υπερβατό. Εχουμε τα δώδεκα ζώδια και τον Ήλιο. Εκείνοι οι άνθρωποι ήξεραν πολύ καλά το συμβολισμό του 13, σαν τον αριθμό της νέας ζωής, της νέας πραγματικότητας. Αν κυτάξεις πίσω από την πυραμίδα, βλέπεις μιά έρημο κι αν δεις

μπροστά, υπάρχουν φυτά. Η έρημος είναι η κατεστραμένη από τους πολέμους Ευρώπη, που έχει αφεθεί πίσω. Η νέα ζωή βρίσκεται μποροστά από την πυραμίδα. "NOVUS ORDO SECLORUM", μπορεί κανείς να διαβάσει καθαρά στη βάση της Μεγάλης Σφραγίδας, δηλαδή "MIA NEA ΤΑΞΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ".

Αυτή είναι η μία πλευρά της ιστορίας. Η αρχή της άλλης, ουσιαστικά χάνεται στα βάθη της ανθρώπινης περιπέτειας, παρ' όλα αυτά θα μπορούσε ίσως να αρχίζει κάπως έτσι:

To 1090 μ.Χ. ο μυημένος στους Ισμαηλίτες (αίρεση του Ισλάμ) Χασάν Ελ Σαμπάχ, ίδρυε το μυστικό τάγμα των Χασισίν (χρήστες Χασίς) γνωστών και σαν ασσασίνοι. Ο Ελ Σαμπάχ, αυξάνοντας διαρκώς τη δυναμή του εγκατέστησε τους ασσασίνους σε ένα φρούριο, στις όχθες της Κασπίας, το Αλαμοτ, το οποίο έγινε το κέντρο της παντοδύναμης οργάνωσής τους. Στις τάξεις των ασσασίνων, υπήρχαν άνθρωποι των τεχνών, ποιητές, επιστήμονες, αστρολόγοι και άλλοι. Όλα ή σχεδόν όλα τα μυστικά τάγματα είχαν σαν απώτερο σκοπό τους την "Φώτιση", δηλαδή μία αρκετά συγκεκιμένη κατάσταση όπου υποτίθεται πως διευρύνεται η αντίληψη του ανθρώπινου με τη βοήθεια του διαλογισμού, των ναρκωτικών και ενός είδους σεξουαλικής γιόγκα. Στο Αλαμοτ, τα δύο τελευταία παρέχονταν άπλετα. Οι ασσασίνοι εξελίχτηκαν σε μία υπόγεια δύναμη που για πολλά χρόνια έκανε ότι ήθελε σε κάθε νόμιμη εξουσία στη Μέση Ανατολή, έχοντας πιστούς πράκτορες της σε όλες τις βασιλικές αυλές και μη διστάζοντας να δολοφονήσει άσους ηγέτες δεν αποδεχόντουσαν την παντοδύναμία τους. Το τάγμα εξαλείφθηκε όταν ο Τζέκιν Χαν και οι Μογγόλοι του, έφεραν το "νόμο και την τάξη" στην περιοχή.

Πρωτομαγιά του 1776. Στο Ingolstadt της Βαυαρίας, ίδρυνται οι Illuminati, ("Πεφωτισμένοι") από έναν πρώην Ιησουΐτη και Αποκρυφιστή, τον Adam Weishaupt. Το όνομα "Illuminati" δεν ήταν καινούργιο. Είχαν προηγηθεί και άλλες οργανώσεις με αυτό το όνομα τον 15ο αιώνα στην Ιταλία και τον 17ο στην Ισπανία ("Allumbrados") και στη Γαλλία. Ντοκουμέντα που έχουν διασωθεί, δείχνουν πολλά κοινά σημεία μεταξύ των Γερμανών Illuminati και των ασσασίνων, ενώ ο Weishaupt είχε μελετήσει τα έργα του Ελ Σαμπάχ και έκανε χρήση χασίς. Οι Illuminati, αντίθετοι στην εξουσία της κυβέρνησης της Βαυαρίας και το 1885 διαλύθηκαν. (Μια μοιραία σύγκρουση σε όλοι σχεδόν (:)) οι "Φωτισμένοι" της ιστορίας).

Κανείς ιστορικός δε γνωρίζει τι απέγινε ο Weishaupt αφού εξορίστηκε από τη Βαυαρία. Πάντως το 1885 υπάρχουν σημειώσεις στο ημερολόγιο του Ουάσινγκτον, που συχνά αναφέρονται στη σοδειά μαριχουάνας στο βουνά Βέρνον. Ορισμένοι υποστηρίζουν πως ο Weishaupt δολοφόνησε τον Ουάσινγκτον, πήρε τη θέση του και έγινε

Ποεδρος των ΗΠΑ για δυο συνεχόμενες θητείες. Πραγματικά μερικά από τα πορτρέτα του, δείχνουν ένα τελείως διαφορετικό άνθρωπο. Τα δύο κύρια χρώματα της αμερικανικής σημαίας, εκτός από ένα μικρό τμήμα της που είναι μπλε, είναι το κόκκινο και το άσπρο, τα χρώματα των ασσασίνων ενώ η σημαία και η πυραμίδα των Illuminati έχουν 13 οριζόντια τμήματα. Το 13 είναι ο παραδοσιακός κωδικας για τη μαριχουάνα και ακόμη χρησιμοποιείται με αυτή την έννοια από τους Hell's Angels.

Ο Ουάσινγκτον ίδρυσε το κόμμα των Φεντεραλιστών. Το δεύτερο μεγάλο κόμμα, οι Δημοκρατικοί Ρεμπουμπλεκάνοι, ίδρυθηκε από τον Τόμας Τζέφερσον (σχεδιαστή της μεγάλης σφραγίδας) που είχε κατηγορηθεί για Illuminatus.

Αλλά αν η ιδιότητα των δύο πρώτων Προέδρων σαν Illuminati δεν είναι απόλυτα σίγουρη, αυτό που δε μπορεί να αμφισβητηθεί από κανένα είναι η φανερή ανάμεική τους με τον Τεκτονισμό, μια παράδοση που πέρασε σε 17 ακόμη προέδρους, με τελευταίο τον Ρήγκαν, ενώ υπάρχουν βάσιμες υπώψεις και για τον Μπους. Οι Illuminati της Βαυαρίας από το 1778 και μετά, άρχισαν να σχετίζονται με διάφορες μασονικές Στοές. Στις περισσότερες από τις οποίες κατάφεραν να αποκτήσουν ηγετικές θέσεις. Ο τεκτονισμός, όπως τουλαχιστον είναι (: γνωστός σήμερα, ξεκίνησε στο Λονδίνο το 1717 και μέσα στα επόμενα 100 χρόνια, έγινε ο κύριος εκπρόσωπος της μάχης του αστικού φιλελευθερισμού, ενάντια στο Ancient Regime (ο συνδυασμός στην εξουσία της αριστοκρατίας και της εκκλησίας) και τέλος ο κύριος υπαίτιος της κατάλυσης του. Οι γαλλικές μασονικές στοές, όπως η Μεγάλη Ανατολική, ήταν οργανώσεις Illuminati, και έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην υποκίνηση της Γαλλικής Επανάστασης. Εξ άλλου το σύνθημα "Ελευθερία, Ισότητη, Αδελφότητα" είναι καθαρά μασονικό. Ομως, η Γαλλική δεν ήταν η μόνη Επανάσταση που υποκινήθηκε από Τέκτονες. Το ίδιο συνέβη στην Πολωνία και στην Ελλάδα (Φιλική Εταιρία).

1991 μ.Χ. Οχι πολύ μακριά από τα ιερά χώματα των ασσασίνων, η πολεμική μηχανή των Ήνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, δίνει ένα καλό μάθημε εξουσίας σ' ένα φιλόδοξο δικτάτορα, που έκανε το λάθος να υπερεκτημήσει την παντοδύναμία της Αμερικανικής Αυτοκρατορίας και των υποτελών της σ' ένα πλανήτη που δεν είναι πιά ο ίδιος.

Το νυσταλέο μάτι που ακτινοβολούσε στην κορυφή της πυραμίδας, ανοιγόλεισε, δίνοντας έτοι το σύνθημα της κυβέρνησης της Αμερικής Επανάστασης της Αμερικανικής Αυτοκρατορίας και των υποτελών της. Το νυσταλέο μάτι που δεν είναι πιά ο ίδιος.

Το νυσταλέο μάτι που ακτινοβολούσε στην κορυφή της πυραμίδας, ανοιγόλεισε, δίνοντας έτοι το σύνθημα της κυβέρνησης της Αμερικής Επανάστασης της Αμερικανικής Αυτοκρατορίας και των υποτελών της σ' ένα πλανήτη που δεν είναι πιά ο ίδιος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΕΞΗΣ

HUGO RACE TRUE SPIRIT

ΣΚΕΨΕΙΣ Βαθύκουρου Σκελετιστή

Ο Hugo Race ήταν ο βασικός συντελεστής (τραγουδιστής και τραγουδογραφέας) των Wreckery, Αυστραλιανού ουκ ευκαταφρόντου σχήματος. Τα χρόνια κυλούν με δίσκους και οι δίσκοι κυλούν τον χρόνο και ο Race αυτοαποκεφαλίζει το γκρούπ και αφού δεν ξεχνά να πάρει το κεφάλι του, το σουτάρει και το θέτει σε "παγκόσμια" τροχιά και έτσι αρχίζει την αυτοκέφαλη καρριέρα του.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή τους. Προς γενική απογοήτευση, ούτε αυτός "έπεσε" από άλλο πλανήτη, αλλά "ϊδρύθηκε" με το γνωστό σε όλους και τετριμένο τρόπο του "τοκετού". (Ο άνδρας γεννά, ενώ η γυναίκα τίκτει). Ο μικρός Hugo, κατά ασαφείς πληροφορίες (βλ. Rumours) λέει συχνά στη μαμά του: "Μαμά, όταν μεγαλώσω θα γίνω σαν τον Nick Cave" (Αυστραλιανός εθνικός ήρωας στα πρόθυρα του ιερομάρτυρος - καμμία σχέση με αυστραλοπίθηκο). Η μαμά του συγκαταβατική με την πρώην καλλιτεχνική ανησυχία του γιού της του απαντά: "Πρέπει να φας πολλά κόλυβα ακόμη για να τον φτάσεις, γι' αυτό σκάσε και τρώγε όλο το φαί σου" και δώστου και τον μπούκωνε. Ετσι, μόλις ο Hugo Micrulus έγινε Hugo Efivus και κάτι (δηλαδή Dangerous Teenagerous), βρήκε τους WRECKERY και άρχισε μετά από πρόβες και εμφανίσεις, να ξεμπούκωνται δια της δισκογραφικής οδού. Ετσι γίνεται πάντα. Κάποιος ανακουφίζεται ενώ άλλοι πλέον σκοτίζονται, αφού η ανακούφιση του ενός (ή του γκρούπ) φορτώνει με δίσκους τα ράφια στα δισκάδικα, αλλά και τα μιαλά μας, που απορώ πως χωράνε ακόμη ... Δε μας φτάναν τα προβλήματα του κόσμου, τώρα έχουμε και τα δικά μας.

Στα μουσικά περιοδικά της Αυστραλιανής ανεξάρτητης σκηνής, η κυκλοφορία μιας συλλογής από συγκροτήματα της Rampant Records με τον τίτλο "Running Rampant vol. One", διαφημίζεται με τη συμμετοή των Wreckery ενώ υπάρχουν και άλλοι αξιόλογοι εκεί μέσα, όπως οι "Not Drowning Waving". Η αρκετά αξιόπιστη αυτή "μικρή" ανεξάρτητη εταιρία, κυκλοφορεί και το πρώτο μινι άλμπουμ τους με τον τίτλο "Yeh My People" στα 1986.

Σε κάποιες φάσεις έπαιξε κιθάρα με

τους Bad Seeds, ύφος που τον χαρακτηρίζει κατά το ήμισυ. Εχει δε φτιάξει τη μουσική σε διάφορες κινηματογραφικές ταινίες του "χώρου" της Αυστραλίας και που δεν φαντάζομαι ποτέ να ούμε παρά μόνο σε πιθανή πολιτιστική επίσκεψη του υπουργού underground της Αυστραλίας στη χώρα μας. Γιατί ρε, μπορεί να θεσπιστούν και τέτοιοι στο μέλλον!

Εκείνο που παρατηρεί κανείς στη δισκογραφική πορεία τους είναι η σταδιακή "ωρίμανση" πάνω στα δουλειά που απαιτεί το κάθε τραγούδι και όχι η ικανοποίηση από μια ακόμα στιγμή εκτονωτικής διάθεσης, που κατα πάσα πιθανότητα ήταν η στιγμή της σύλληψής του.

Και φτάνουμε στο τελευταίο "Laying Down Law" που ήταν μια κοινή δουλειά στα πλαίσια του "Άντε κι αυτό και τέρμα". Η διάλυση ήταν ήδη γνωστή απόφαση. Με έμπειρο σ' αυτό το ύφος μουσικής, μηχανικό ήχου, τον Chris Thompson (δουλειές με Cave και Saints), η Citadel έκανε μια φροντισμένη παραγωγή ενώ έσσου θα φρόντιζε τη διακίνηση του δίσκου στην Ευρώπη, όπως έχει κάνει και με τους Died Pretty. Ισως νά' ταν της εταιρίας το σκεπτικό "ότι βγάλουμε απ' αυτούς και τέρμα". Αλλωστε, το ίδιο διάστημα, ο Race δούλευε ένα άλμπουμ που θα ήταν και το πρώτο του σόλο και θα περιελάμβανε και το "Baby Please Don't Go" του Van Morrison...! Καπάκι έως κολλητά δηλαδή, η Rampant έβγαζε μια συλλογή των Wreckery με τραγούδια από τα τελυταία τέσσερα χρόνια τους. Μη μου πείτε ... Παρ' όλα αυτά τα σχόλια (και τις πιθανές κακεντρεχείς και κακύποπτες επιστημόνεις) το "Laying Down Law" είναι ένα πολύ καλό άλμπουμ και φανερώνει ότι δεν ήταν τυχαίες οι προηγούμενες επιτυχίες τους αλλά και η αίσθηση που έκαναν στους ανεξάρτητους χώρους της Αυστραλίας.

Ετσι λοιπόν το '88 ηχογραφεί στη Μελβούρνη το πρώτο σόλο άλμπουμ του με τίτλο "Rue Morgue Blues" (καμμία σχέση με το φίλμ "Mo Better Blues"). Για την ολοκλήρωση της δουλειάς του αυτής χρησιμοποιεί ένα άσχετο με το σημερινό, TRUE SPIRIT σχήμα (Chris Wilson, Robin Casinader, John Murphy). Ο δίσκος κυκλοφορεί και στο Βερολίνο (Normal) και γίνεται αποδεκτός με κα-

λές κριτικές στην Ευρώπη, όπου ο Race τον παρουσιάζει σε live με τη μορφή "One man Show" που χοντρικά θα πει, μόνος του.

Στις αρχές του '90 φτιάχνει τον δεύτερο σόλο δίσκο του στο Βερολίνο. Σίγουρα ένα δίσκος για ανθρώπους με πολλά ακούσματα, μια πολύ καλή επιλογή δε για άλλους που ενδιαφέρονται να πλουτίσουν τα δικά τους, εάν και εφόσον έχουν περιοριστεί σε κάποιο είδος που τους έφερε στο σημείο να τα ακούν όλα ίδια. Και ο τίτλος αυτού "Earls World". Νομίζω όμως, πως ο Race είναι ένας αρκετά εγωαπαθής θεατρίνος που έχει σφοδρή ανάγκη τα φώτα της underground δημοσιότητας και κάνει ότι μπορεί γι' αυτό. Συνθετικά έχει ταλέντο και δίνει μια άλλη όψη στο "μουσικό ζήτημα". Ισως αυτό να του συγχωρεί το μη αυθεντικό, όπου αυτό είναι εμφανές. Τα άτομα που αποτελούσαν τους Wreckery, πραγματικά λειτουργούσαν. Ομως ο Race, πρέπει να είχε στο μιαλό τη φυγή απ' το γκρούπ, από τις πρώτες κι όλας επιτυχημένες εμφανίσεις τους. Και όχι γιατί οι άλλοι δε μπορούσαν να παρακολουθήσουν την "πολύ προχωρημένη σκέψη του" αλλά μάλλον επειδή ήθελε να δρέψει ο ίδιος και μόνον αυτός... δάρφνες και πικροδάφνες. Εντάξει, "ο πρώτος είναι;" θα μου πεις. "Ακου ότι σ' αρέσει απ' τα τραγούδια του και τέρμα από κει και πέρα". Θα συμφωνούσα ... Μόνο που αν αρχίσεις να την ψυλιάζεσαι, καταστρέφονται τα πάντα. Οταν έχεις μπορούστα σου ένα γκρούπ, που όντως λειτουργεί, προσπερνάς εύκολα τον εγωαπαθή μπροστάρη, τον "Leader" του γκρούπ. Δε θα ξεχάσω ποτέ, στη συναυλία στο ΡΟΔΟ, αρχές του '88 αν θυμάμαι καλά, το κράξιμο που έφαγε επι σκηνής και μπροστά στ' αυτιά όλων μας, ο Nikki Sudden από τον κιθαρίστα του για ένα ψέμμα σχετικά με κάποια μοιραία γκόμενα, που εφεύρε για να συνοδέψει με μύθο το επόμενο τραγούδι του. Το άκουσμα όμως ήταν συνολικό και συμπαγές και η παράσυρση του κόσμου απόλυτη. Προηγούμενα αλλά και επόμενα δείγματα του Sudden και των γκρούπ του (Swell Maps, French Revolution), συγχωρούν την αδυναμία του μπροστά στον κόσμο και την ανάγκη του να τους κατακτήσει, κι άλλο, με κάθε μέσον, για πάντα και κατ' αποκλειστικότητα, αν είναι δυνατόν. Που τέτοια ρέντα στις μέρες μας. Και δεν το θεωρώ σαν το παράδειγμα του εγωαπαθή προς αποφυγήν. Οχι. Μάλλον τ' αντίθετο. Αλλά να, φτάνει κάτι σαν αυτό, τόσο μικρό και ίσως άσχετο με το άκουσμα του τραγουδιού σε τελική ανάλυση, για να φωλιάσει μέσα σου και να σε κάνει συγκρατημένο και επιφυλακτικό προς κάθε εν "Χριστώ αδελφώ" που έβγαλε δίσκο.

Με το σχήμα που χρησιμοποίησε στην ηχογράφηση του "Earls World" (Chris Hughes τύμπανα, Rainer Lingk μπάσσο, μπάντζο, σλαιντ κιθάρα και John Molineux προτοχογραφημένα tapes και αρμόνικα) ο Race ή αν θέλετε

ο Hugo Race και οι True Spirit έκαναν τουρνέ στις τρεις γερμανόφωνες χώρες, στη Βρετανία και τη Γαλλία.

Δε θα μπορούσα να συγκρίνω τους δύο "προσωπικούς" του δίσκους, με το παρελθοντολογικό υλικό των Wreckery, γιατί αντιπροσωπεύουν τελικά, κάτι το διαφορετικό. Το γκρούπ δεν αντικαθίσταται ποτέ από έναν άνθρωπο, όσο δυναμισμό και ολοκληρωμένη άποψη κι αν έχει. Στα πολύωρα τζαμάρισματα ενός γκρούπ, βγαίνουν αλληλοβοτιθούμενες πτυχές που ο καθένας μόνος του ποτέ δε θα μπορούσε να ξεθάψει. Μίλωντας επομένως, όχι συγκριτικά αλλά ανεξάρτητα για την προσωπική του δουλειά, θάλεγα ότι υπάρχει ένα ευφάντασο πάντρεμα ε-

πιρροών, blues, jazz και country, βαπτισμένο στο death θεατρικό ύφος του Race, σε σημείο που αυτός ο δίσκος θα μπορούσε να θεωρηθεί, ως η εξέλιξη ή η σημερινή μορφή του blues, στα πρόθυρα του 2000. Η ατμόσφαιρα βέβαια μέσα στην οποία ο Race λειτουργεί καλύτερα, είναι αυτή της βαριάς "μεταBirthday Party" και "μεταBauhaus" εσωτερικής περίσκεψης ανάλυσης. Ομως το καλοστημένο του δίσκου δεν άφησε περιθώρια σε οσμές αλκοολισμού ή σε "heavy duty drugs using" να βγουν στην επιφάνεια (γνώριμα συνοδευτικά στοιχεία σ' αυτό το είδος μουσικής). Εκείνο που ίσως έχει ελαφρά μεταλλάχτει είναι η υπερβολική δραματικότητα που είχε στην επι σκηνής

συμπεριφορά του ο Race όταν έπαιζε ή και ηχογραφούσε με τους Wreckery. Ισως αυτό να οφείλεται και στην αλλαγή του περιεχόμενου των στίχων που με τους Wreckery ήταν αρκετά εξωκοσμικοί, παραμυθένιοι ή φανταστικά άρρωστοι. Πιο συγκρατημένος στις εντάσεις της έκφρασής του ή πιό προζάτος αν θέλετε, γεννά πάλι τις ίδιες ακριβώς αμφιβολίες για το αν πιστεύει αυτό που μας λέει ή αν τον καθοδηγεί μια αποδειγμένα αγαπητή στον κόσμο συνταγή. Ξεπερνώντας τον χάντικαπ αυτό που στο τέλος τέλος μπορεί να είναι και απόλυτα υποκειμενική εκτίμηση και πρόβλημά μου, το δεύτερο σόλο άλμπουμ του Hugo Race έχει πολλά θετικά στοιχεία πάνω στην σύνθεση. Το "Signify" είναι ένα αριστούργημα. Είναι ένα διαμάντι που μόνο με το "No Winning, No Loosing" της Annette Peacock μπορεί να συγκρίθει Η μάλλον, αυτλά τα δύο ακούγονται καπάκι και δεν τίθεται θέμα σύγκρισης. Επανεκτελέσεις, στο βαθμό που είναι αναγκαίες για να υποστηριχτεί ένα ελλιπές υλικό για άλμπουμ... δεν έχουν ποτέ τίποτε να πουν. Κι ο δίσκος αυτός, (όπως και ο πρώτος του σε μικρό βαθμό) ο δεύτερος προσωπικός του Hugo Race, καταφεύγει στην επανεκτέλεση γνωστών παραδοσιακών κομμάτιών ή επώνυμων blues, χωρίς ουσιαστικά να προσθέτει κάτι το αξιόλογο. Είναι φαίνεται της μόδας, οι πετυχημένοι ενός "χώρου" αναλλακτικής έκφρασης και χρήσης της μουσικής, να θέλουν να δώσουν τη δική τους προσωπική διάσταση σε παλιά και κλασσικά κομμάτια. Μόνο που άλλοι καταφέρνουν και δίνουν (βλ. Cave) και άλλοι χρωστάν ακόμα. Ο Race, αν και σίγουρα δεν είναι απ' τους πρώτους, δε θάλεγα πως ανήκει και στους δεύτερους, όμως πολυχρησιμοποιεί τη συνταγή και τους πλησιάζει επικίνδυνα. Τα εξ' όλοκληρου δικά του κομμάτια, έχουν αυτό που ονομάζουμε, χαρακτηριστικό γνώρισμα ή προσωπικό στυλ και νομίζω πως θά ταν προτιμότερο ο δίσκος να αποτελείτο μόνο από τέτοια.

Σε γενικές γραμμές, προβάλλεται το folk blues της δεκαετίας του '90, μάλλον ακίνδυνα. Τώρα να είναι εσωστρεφές και εγκεφαλική σχεδίαση ενός, με απλούς εκτελεστές τους λοιπούς μουσικούς, δεν έχει πια και πολύ σημασία. Πλάκα πλάκα, όσοι δεν έχουν μεθύσει στα νιάτα τους με το "Boogie Children" του Hooker με τους Canned Heat, οπωσδήποτε δε λειτουργούν συγκριτικά στο άκουσμα μιας επανεκτέλεσης, και πολύ περισσότερο αν ανήκουν σε τελευταία μουσικά ρεύματα, έχουν άλλα αισθητικά κριτήρια και πρότυπα.

... είναι ένας δίσκος για άτομα με ακούσματα, για να μην απεραντολογούμε. Και βέβαια, θαυμάσιο θα είναι να ταξιδέψει κανείς νεότερος προς τα πίσω, με αφορμή το δίσκο αυτό και τις καταβολές του που έρχονται στην επιφάνεια. ■

JOEY SKAGGS

ΠΩΣ ΝΑ ΚΟΡΟΙΔΕΥΤΕ ΤΑ MEDIA

Σχόλια - Απόδοση: ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

ΕΙΧΑ ΙΔΕΕΣ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΑ ΟΤΙ ΑΞΙΖΕ ΝΑ ΔΙΑΤΥΠΩΘΟΥΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΣΑ ΤΑ MEDIA ΣΑ ΜΕΣΟ, ΑΝΤΙ ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΠΙΣΤΟΣ ΣΤΙΣ ΛΑΔΟΜΠΟΓΙΕΣ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΙΣΧΩΡΗΣΑ ΣΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΩΝ MEDIA ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΣΑΝ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΜΟΥ ΚΑΘΕ ΦΑΡΣΑ ΠΟΥ ΚΑΝΩ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΕΝΑ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΕΝΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΟ ΤΟ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΩ ΤΟ ΓΡΑΦΩ, ΤΟ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩ ΤΟ ΑΝΕΒΑΖΩ, ΤΟ ΠΑΡΑΓΩ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΡΚΕΤΑ ΣΥΝΘΕΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΠΤΑ ΘΕΜΑΤΑ, ΕΝΑ ΥΠΟΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΜΟΥ ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ: Η ΉΘΙΚΗ ΚΑΙ Η ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΟΤΑΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΑ ΜΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΧΟΥΜΕ, ΚΙ ΟΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΑΣ ΑΠΟ ΠΡΟΘΕΣΗ, ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ ΚΡΑΥΓΑΛΕΑ ΑΝΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΆΛΛΑ ΑΚΟΜΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

"Don t Believe Me When, Tell You Don t Believe A Word"
(Thin Lizzy)

Κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου, κάμποσο μελάνι χύθηκε για την περίφημη εντμέλωση πληροφόρησης του έντυπου και τηλεκτρονικού Τύπου. Η κριτική και αυτοκριτική (υποκριτική τις περισσότερες φορές) των μέσων, ο ανταγωνισμός τους, η γεμάτη έπαρση αυτοδιαφήμισή τους, η πλειοδοσία τους σε αναλύσεις κάθε είδους λες κι ανακάλυπταν εκ νέου τον τροχό, άφησε ίσα ίσα να διαφανεί μια αλήθεια που πρέπει να μας γίνει συνείδηση: Δεν έχουμε τίποτε άλλο εκτός από το μυαλό μας για να ελέγχει την αλήθεια και την ορθότητα της είδησης της πληροφορίας. Μπορούμε πλέον να πιστέψουμε στα μάτια μας, να δώσουμε βάση στην εικόνα; (γιατί τ' αυτιά μας έχουμε πάψει από καιρό να τα πιστεύουμε). Μπορούν να μας δείχνουν ομαδικούς τάφους στη Ρουμανία, αποτελούμενους από πτώματα που ξεθάφτηκαν ειδικά για να φωτογραφηθούν, πετρελαιομένους κορμοράνους στον Περσικό που φωτογραφήθηκαν πριν 8 χρόνια, ή εκτελέσεις Κουβειτιανών αντιστασιακών, που κάλιστα μπορεί να είναι Παλαιστίνιοι που πέφτουν από τις σφαίρες ενός Κουβειτιανού αποστάματος

Παρακάτω θα σας δηγηθούμε την ιστορία ενός ανθρώπου που δεν έπαψε να βάζει σε δοκιμασία την αξιοπιστία των media, με δικά του λόγια. Ο Joey Skaggs γεννημένος το 1945 στη Νέα Υόρκη, ζωγράφος και γλύπτης, είναι συνάμα και ο πιό έξυπνος και αποτελεσματικός φαρσέρ της 30ετίας. Εμπνεόταν, έγραφε, κατάστρων, σκηνοθετούσε και παρήγαγε τις φάρσες του, σαν ένα κινηματογραφικό έργο. Μόνο που εκείνο που τον ενδιέφερε, ήταν η ανταπόκριση και η ευπιστία του "έγκυρου" Τύπου. Στοιχημάτιζε μαζί τους την ίδια τους την αξιοπιστία και κέρδιζε πάντα το στοίχημα. Όλες του οι "παραγωγές" έγιναν ειδήσεις, μόνο που αυτός πάντα αποκάλυπτε και ποτέ δεν αποκαλυπτόταν. Τα

"Μέσα" αποτελούσαν το δικό του "Μέσοι".

"...Το να είμαι ένας ζωγράφος, ποτέ δεν ήταν αρκετό για μένα, γιατί έχω άλλα πράγματα να πω. Σαν δημιουργικός άνθρωπος δεν θέλω να τα εκφράσω μέσα από ένα πίνακα. Δεν θέλω να γράψω "ΑΝΤΕ ΓΑΜΗΣΟΥ" ή "ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ" σένα πίνακα. Υπάρχουν καλλιτέχνες που διαλέγουν λέξεις σαν κι αυτές, αλλά εγώ δε ζωγραφίζω μ' αυτές. Χρειάζομαι άλλα μέσα για να εκφραστώ."

Ποιά είναι όμως, αυτά τα μέσα που χρησιμοποιεί ο Skaggs για ν' αποδείξει την αναξιοπιστία των ΜΜΕ; Ας δούμε μερικές "παραγωγές" του, που ξεκινούν από ειρωνικές αντιστροφές, όπως τις χαρακτηρίζει ο ίδιος, μέχρι κάποιες χονδροειδείς φάρσες (pranks), που πάντα κατάφεραν να ξεβρακώσουν τους ανθρώπους του Τύπου. "Κάποια στιγμή στα sixties, νοίκιασα ένα τουριστικό λεωφορείο, το γέμισα με 60 χίπις για μια εκδρομή επίσκεψη στο Κουήν. Αυτό ήταν το Πρόγραμμα Πολιτιστικών Ανταλλαγών. Ήταν περισσότερο κάτι σαν αστείο, μια ειρωνική αντιστροφή, παρά μια προκλητική φάρσα, ωστόσο εκείνο τον καιρό ήταν προκλητικό γιατί φόβιζε τον κόσμο στο Κουήν. Στριγγίλιζαν: "Μας επιτίθενται!". Λες και δεν είχαμε το δικαίωμα να βρισκόμαστε εκεί, ενώ ήταν εντάξει γι' αυτούς και για τους επαρχιώτες να κατεβαίνουν στο East Village με τις μηχανές τους και να φωτογραφίζουν μακρυμάλληδες και μουσάτους."

"Αυτό έγινε πρωτοσέλιδο σ' όλες τις μεγάλες εφημερίδες, ακόμα και το Associated Press το ανέφερε. Ήταν ένα εξαιρετικά πετυχημένο κομάτι για τα Media"

"Αποτελούσα πάντα το υλικό για ασύνδετες μεταξύ τους ιστορίες και ρεπορτάζ. Δεν αποδίδονταν ποτέ στο ίδιο πρόσωπο. Κανείς δεν έκανε τη σύνδεση ότι είναι ο Joey Skaggs, ένας καλλιτέχνης που σαταρίζει την

Ο Joey Skaggs και ... τα προϊόντα της βιταμίνης του

κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα, που κάνει σχόλια, κρατώντας ένα καθρέφτη απέναντι στην κοινωνία. Ο Τύπος με αποκαλούσε beat-nic, χίπι, γίπι, ριζοσπάστη επαναστάτη, ανάλογα με το ποιοι αποτελούσαν κάθε φορά το στόχο μου. Όλο όμως τον καιρό είμουν καλλιτέχνης."

"Στην ιστορία που δημούρησα με την "Διμοιρία Χοντρών", το όνομά μου ήταν Joe Bones (Joe Κόκκαλος). Ξεκίνησα τη φάρσα στέλνοντας δελτία Τύπου και αντίγραφα ενός συμβολαίου στα MME, που ανέφερε ότι με \$300 την ημέρα, για ένα minimum τριών ημερών, ένας κομάντο θα σας έκανε να επιμείνετε στη διαιτά σας. Ετσι δημούρησα τη Διμοιρία Χοντρών και δέχτηκα τηλέφωνο από την Washington Post, εφημερίδα που έχει κερδίσει το βραβείο Pulitzer. Ένας νέος δημοσιογράφος ενδιαφερόταν για την ιστορία και του έδωσα μιά συνέντευξη. Τηλεφώνησε ξανά γιατί ο εκδότης του ήθελε επαλήθευση. Επρέπε να μιλήσει με κάποιους πελάτες μου. Του είπα: "Πρόκειται για ένα εμπιστευτικό κατάλογο θα πρέπει να τους ρωτήσω. Δε θάθελα να σου πω ποιοί είναι, ποιά είναι τα προβλήματά τους και πόσο βάρος έχουν χάσει, χωρίς την άδειά τους. Πληρώνουν πολλά λεφτά κι ίσως ενοχληθούν. Πάρε με ξανά σε 15 λεπτά και ίσως βρω κάποιους πρόθυμους να σου μιλήσουν". Γρήγορα, κανόνισα με κάποιους φίλους μου θησοποιούς να δεχτούν τηλε-

φωνήματα σπίτι τους. Όλοι είπαν τα σωστά πράγματα και το άρθρο εμφανίστηκε στην Post. Μια άλλη εφημερίδα, η Philadelphia Inquirer επίσης βραβευμένη με το Pulitzer μου τηλεφώνησε. Ο δημοσιογράφος κατάπιε όλη την ιστορία κι έτσι αυτή διαδόθηκε σε αμέτρητες άλλες εφημερίδες σ'όλη τη χώρα. Ξεσηκώθηκε μέσω τηλεφώνου, ακόμα και από ανεξάρτητα δίκτυα."

"Η εφημερίδα θέλησε να στείλει ένα φωτογράφο του Associated Press, μα δεν ήθελα κάποιον απ'αυτούς από φόρο μήπως με αναγνώρισει. Είχα χρησιμοποιήσει το ίδιο τηλέφωνο, ίδια διεύθυνση, συνήθως ίδιο όνομα, αμεταμφίεστος για χρόνια. Ετσι τους έστειλα μια φωτογραφία μου σαν Joe Κόκκαλος - ας το κάνουμε φανερό και κανείς δε μ'αναγνώρισε. Οι καταχωρίσεις στον Τύπο, ήταν του στυλ "Δεν υπάρχει διαφυγή από τη Διμοιρία Χοντρών! Είμαστε εκεί στο κολασίο της δουλειάς, στο γεύμα και το δείπνο. Ακόμα και στη μέση της νύχτας, είμαστε εκεί. Οι κομάντος της διμοιρίας, ποτέ δεν κοιμούνται. Ολη την ώρα βρίσκονται εκεί. Σ'ένα ραντεβού, σ'όταν βγαίνετε για φαΐ, σ'όταν πάτε στην τουαλέτα. Ψάχνουν τα δωμάτια για λαθραία τροφή, ψάχνουν τους επισκέπτες. Αν αφήσετε λίγο κέικ δίπλα σας, θα σας το πάρουν".

"Ο παραγώγος της εκπομπής "Καλημέρα Αμερική" με κάλεσε. Εμφανίστηκα με 6

σακκούλες και ένα υποτιθέμενο πελάτη. Το πίστεψαν όλοι. Σειρά είχε το σώου του ABC όπου προσκλήθηκα να συμμετάσχω με διάσημους διαιτολόγους και ιδρυτές διαιτών. Πιστεύω ότι ήταν αυτό που ήθελα πάντα να κάνω: Να ρεζιλέψω αυτούς τους εκμεταλλευτές. (Αγόρασε το βιβλίο μου, αγόρασε τη διαιτά μου, κάνε με πλούσιο. Σε έξη μήνες, το ξέρουμε, θα προσπαθείς άλλη διαιτα, αλλά δε μας νοιάζει. Εμείς θέλουμε μόνο τα λεφτά σου). Και ήθελα να τους κάνων να συμφωνήσουν μαζί μου. "Ναι", έλεγαν, "είναι σα να κόβεις το κάπνισμα, οι πρώτες τρεις μέρες είναι κρίσιμες και ίσως θελήσεις να χτυπήσεις τη γυναίκα σου, ή να φωνάξεις στο παιδί σου, μα δε μπορείς να τα βάλεις με ένα κομμάντο που θα σε δέσει, αν χρειαστεί. Ναι είναι εξαιρετική ιδέα!"

"Ξεγέλασα ακόμα και το BBC, το CNN, τη γιαπωνέζικη και τη γαλλική τηλεόραση και δεκάδες άλλα δίκτυα."

"Το 1976, έβαλα μιά διαφήμιση στο Village Voice, που έγραφε: "CATHOUSE FOR DOGS (ΟΙΚΟΣ ΑΝΟΧΗΣ ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΥΣ). Με μια διαλεχτή συλλογή από καυτές σκύλες. Από γαλαζοίματες σκύλες, μέχρι κοπρόσκυλα. Σε υπηρεσία κτηνίατρος και εκπαιδευτής σκύλων. Χώρος αναπαραγωγής και φωτογραφικό υλικό στη διάθεσή σας. Παρακαλώ, όχι ανώμαλοι. Μονάχα σκύλοι. Με ραντεβού. Καλέστε το 2547878."

"Έγραψα ακόμα ένα δελτίο Τύπου για το νέο μου ίδρυμα: Αν το σκυλί σας αποφοίτησε από σχολείο πειθαρχίας, αν έχει τα γενέθλιά του, αν ενοχλείστε γυρνώντας σπίτι να το βρίσκετε να αυνανίζεται με ένα μαξιλάρι, ή φοβάστε να κάνετε πάρτυ επειδή το σκυλί σας θα πηδάει πάνω στα πόδια της συντροφιάς σας. Εφόσον υπάρχουν νεκροταφεία για σκύλους, ρεστοραν για σκύλους, μαγαζιά μόδας για σκύλους όλες οι χαρές της ζωής εκτός από αυτήν που το σκυλί σας ευχαριστείται περισσότερο τώρα για πρώτη φορά με \$50 μπροτίτε να εξασφαλίσετε τη σεξουαλική ικανοποίηση του σκύλου σας".

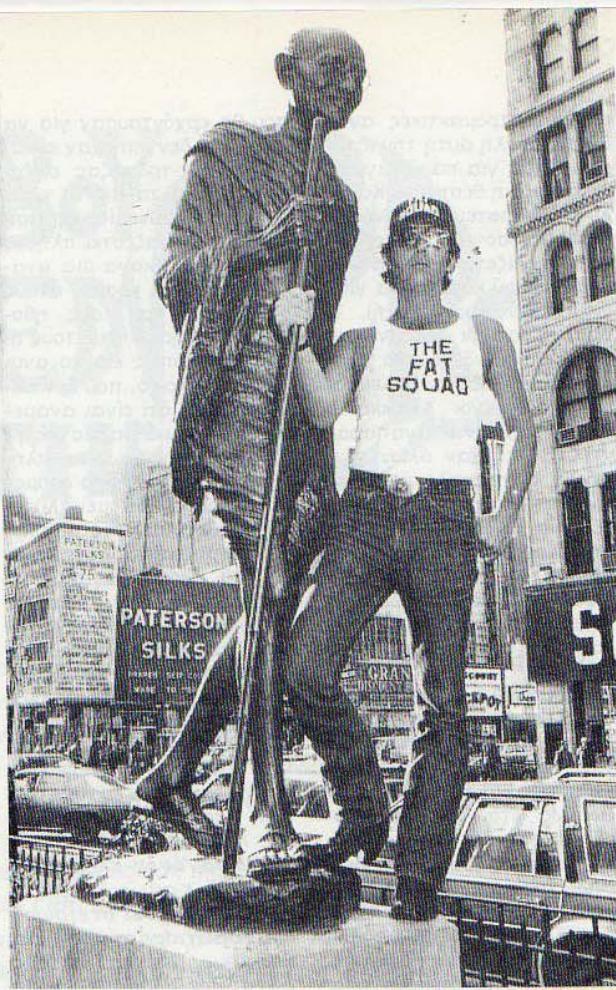
"Χρησιμοποιήσαμε το φάρμακο ESTRO DIAL για να φέρουμε τεχνητά τις σκύλες σε κατάσταση ερεθισμού κάτι που κανονικά έρχεται κάθε έξη μήνες. Εσείς ή ο σκύλος σας, μπορούσατε να διαλέξετε μιά από τις σκύλες, αφού ο κτηνίατρος θα της έκανε μιά ένεση κι ήταν έτοιμη. Θα μπορούσατε να πιείτε ένα ποτό, να χαζέψετε και να ρηλαξάρετε ή να πάρετε φωτογραφίες. Αν είχαμε σκύλα σε περίοδο γονιμότητας, θα της χορηγούσαμε αντισυλληπτικό, έτσι ώστε το σκυλί σας να μη διακινδύνευε να γίνει πατέρας."

"Η ανταπόκριση ήταν απερίγραπτη. Υπήρξαν άνθρωποι διατεθμένοι να πλη-

ρώσουν \$50 για να ικανοποιηθεί σεξουαλικά το σκυλί τους και άλλοι που με την ευκαιρία εκδήλωσαν τις διαστροφές τους. Τύποι που ήθελαν να κάνουν σεξ με σκυλιά αρσενικά ή θηλυκά, τύποι που θέλαν να παρακολουθήσουν το σκυλί τους να κάνει έρωτα με κάπιον άνθρωπο κλπ. Περίμενα τον Τύπο και δε χρειάστηκε να περάσει πολύς καιρός."

"Μάζεψα 25 φίλους ηθοποιούς και 15 σκυλιά κι έστησα μια βραδιά στον "οίκο ανοχής" αποκλειστικά για τα media. Είχα για παράδειγμα, μάτι ηθοποιό ντυμένη μένα κόκκινο φόρεμα κι ένα κόκκινο φίγοκο στα μαλλιά της να συνοδεύει ένα θηλυκό κυνηγετικό ντυμένο κι αυτό με κόκκινο πουλόβερ και ένα κόκκινο φίγοκο και μαζί να παρελαύνουν μπροστά από αρσενικά σκυλιά που τα κρατούσαν υποτιθέμενοι πελάτες. Εγώ σαν παρουσιαστής έλεγα: "Αυτή είναι η Σάρα με τη Λούμπα. Η Λούμπα είναι ένα κυνηγετικό Σαλούκι 2 χρονών. Έχει μια προτίμηση στα ντοπερμαν, είναι σχεδόν παρθένα..." και συνέχιζα σ' αυτό το στυλ. Είχα και ένα ψεύτικο κτηνίατρο παρόντα κι έδινε διάλεξη πάνω στην τέχνη του ζευγαρώματος των σκύλων, ολοκληρωμένη με φωτογραφίες κι ακόμα ένα ειδικό ερωτηματολόγιο για τους πελάτες. Εκείνη τη βραδιά οι μόνοι που δεν ήταν ηθοποιοί, ήταν οι άνθρωποι του Τύπου και τίμπισαν το δόλωμα μέχρι τέλους".

"Λίγο αργότερα, οι εφημερίδες άρχισαν καμπάνια εναντίον μου. Ακόμα οργανώσεις προστασίας ζώων και δάφορες θρησκευτικές κι ανθρωπιστικές οργανώσεις ξεκίνησαν ιστορίες εναντίον μου, αναδεικνύοντάς με σε αρχιπροαγωγό της Νέας Υόρκης... Το γραφείο προστασίας ζώων πρόσφερε \$200 σ' όποιον θα με κατέδιδε για κακομεταχείρηση τζώων. Πέρα από τους κανονικούς πελάτες, δεκάδες αστυνομικοί και υπεντέκτιβς τηλεφωνούσαν, προσπαθώντας να κλείσουν ημερομηνίες για τα σκυλιά τους με σκοπό να με παγιδέψουν. Θα μπορούσα να κάνω μια περιουσία. Η κάλυψη του Τύπου ολοένα και μεγάλωνε, μέχρι που πέρασε τα σύνορα της χώρας. Δεν ήθελα πελάτες δεν ήταν πρό-

Δίπλα στο άγαλμα του Γκάντι, προπαγανδίζοντας την ... Διμοιρία Χοντρώ !

ματα και οι γρίπες είχαν εξαφανιστεί. Προκειμένου να πλασσάρω αυτή την ιστορία, έπιασα ένα διαμέρισμα σε κάποιο προάστειο και το μετέτρεψα σε εργαστήριο γραφείο γκαλερί. Συνέλλεξα τη μεγαλύτερη στον κόσμο συλλογή τέχνης με αντικείμενο την κατσαρίδα: Πίνακες, σκίτσα, γλυπτά, κολάζ, ένας χώρος που μεταξύ των άλλων περιείχε και τη σκηνή στους δρόμους της Νέας Υόρκης με κατσαρίδες να τρέχουν ανρέζεγκτα... Μικροσκόπεια, δοκιμαστικούς σωλήνες και 70 αφοσιωμένους ακόλουθους. Εβαλα διαφημιστικά στην "Soho News" που έγραφαν: "ΕΠΑΓΡΥΠΝΕΤΕ ! Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΑ. Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΛΥΣΗ. ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ : ΕΝΑ ΣΤΑΔΙΟ ΜΠΡΟΣΤΑ. ΓΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΛΕΣΤΕ ΣΤΟ 2547878" Ελαβα ελαφρώς τρελά τηλεφωνήματα τα οποία και μαγνητοφώνησα. Εστειλα τα δελτία Τύπου κι έστησα τους 70 ηθοποιούς (οπαδούς) μου ένα γενέθλιο πάρτι με κέικ κατσαρίδας. Κάποιοι απ' αυτούς πρόσφεραν στον κόσμο τα περίφημα βιταμινούχα χάπια κατσαρίδας με ποτήρια νερού. Από τους πολυάριθμους παρισταμένους δημοσιογράφους, υπήρχε ένας αντιπρόσωπος του United Press. Ταίμπησαν το δόλωμα μέχρι τέλους. Ο τίτλος που άρχισε να δημιουργεύεται στα Μέσα όλης της χώρας ήταν: "Ορμόνες κατσαρίδας Φτιάχνουν θαυματουργό φάρμακο !" Εβγαλα κι ένα λόγο και όλο με καταχειρόκρότησαν, δίνοντας έπειτα τις δικές τους μαρτυρίες στους δημοσιογράφους ως προς το ποιές αρρώστειες τους βασάνιζαν και πώς μπόρεσαν ν' απαλλαγούν πέρνοντας το χάπι.. Ελαβα ακόμα ένα τηλεφώνημα από τον παραγωγό της εκπομπής "Ζωντανά στις 5" του W.N.B.C που μου ζήτησε να παρουσιαστώ στην εκπομπή του. Ετσι πήγα στην τηλεόραση σαν Dr Joseph Gregor,

θεσή μου να εξαπατήσω ανθρώπους. Να τους γελάσω, ναι, να τους εξαπατήσω, όχι. Να τους κάνω να σκεφτούν, ναι, να τους αποσπάσω χρήματα, όχι".

"Το ντοκυμανταίρ του ABC πάνω στο "ίδρυμα" βραβεύτηκε σαν η καλύτερη εκπομπή της χρονιάς και εγώ κλητεύθηκα από τον Γενικό Εισαγγελέα. Παρουσιάστηκα στο γραφείο του με μιά ομάδα από τους ηθοποιούς μου και αποκάλυψα ότι όλα αυτά δεν ήταν παρά μιά φάρσα, μια παράσταση. Φυσικά βγήκαν έξω απ' τα ρούχα τους και δεν με πίστεψαν. Επρεπε να κάνω μια υπεύθυνη δήλωση σ' ένα στενογράφο του δικαστηρίου, παρουσία βοηθού του Γενικού Εισαγγελέα. Οταν αποκαλύφθηκε ότι όλα ήταν μια φάρσα, το ABC ποτέ δεν απέσυρε την ιστορία του! Στο "Ολοκληρωμένο Βιβλίο Για Σκύλους" που εκδόθηκε το 1984, το Πορνείο Για Σκύλους αναφέρεται. Άλλο ένα παράδειγμα ότι η παραπληροφόρηση διαιωνίζεται!"

"...Έκανα ένα κομμάτι σαν Dr Joseph Gregor, διάσημος εντομολόγος με διδα-

παγκόσμια γνωστός εντομολόγος, δίνοντας κι εκεί τη διάλεξή μου." "Οταν αποκάλυψα τη φάρσα, το UPI δεν απέσυρε αμέσως την ιστορία. Εκαναν μήνες για να δημοσιεύσουν μάτι θολή παράγραφο για τις φάρσες γενικά κι αυτή θαμμένη κάπου στις τελευταίες σελίδες. Είχαν ενοχληθεί και ήταν εξαγριωμένοι εναντίον μου. Θα πίστευε κανείς ότι κάποιος απ' όλους τους δημοσιογράφους και τους εκδότες, θα έπιανε τις προφανείς ενδείξεις αλληγορίας. Τ' όνομα του ιδρύματός μου ήταν "Μεταμόρφωση", το δικό μου Dr. Joseph Gregor και χρησιμοποιούσα κατσαρίδες. Ξέρετε ότι ο Frantz Kafka, ο διάσημος Τσέχος συγγραφέας, έγραψε τη "Μεταμόρφωση" με ήρωα τον Gregor Samson που μεταμορφώθηκε ξαφνικά σ' ένα δίμετρο έντομο. Είναι τόσο προφανές, αλλά κανείς δεν το "έπιασε". Οπως και στη "Διμοιρία Χοντρών", που το όνομά μου ήταν Joe Bones." Την επόμενη χρονιά, μετά το "Πορνείο", ο Joey Skaggs δημιούργησε την Τράπεζα Σπέρματος Διασημοτήτων.

"Χάζευα τις κίτρινες σελίδες κάποια μέρα, όταν έπεσα πάνω στις τράπεζες σπέρματος. Σκέφτηκα για λίγο και τηλεφώνησα σε μια από αυτές. "Γειά σας, λέγομαι Joey Skaggs. Είμαι σεναριογράφος και δουλεύω τώρα πάνω σε μιά σκηνή που συμβαίνει σε μιά τράπεζα σπέρματος κι επειδή δεν έχω ιδέα με τι μοιάζει και πως λειτουργεί, θάθελα νά ρίχνα μια ματιά στις εγκαταστάσεις σας."

Εκλεισα ραντεβού για μια βδομάδα μετά.

Συνειδητοποίησα πως θα

υπήρχαν τρομακτικές αντιθέσεις σ' όλη αυτή την ιστορία. Οπως για παράδειγμα: Ποιά είναι η θέση των Καθολικών; Τι πιστεύουν οι Ινδουιστές (Εφόσον συμβαίνει αυτό, εμποδίζεται η ανάπτυξη του φυσικού κάρμα. Θα γεννιόμασταν χωρίς ψυχή). Τι θα έλεγαν οι παρανοιοί; Οτι με το ενδεχόμενο ενός Τρίτου Παγκόσμιου Πλέμενου, μόνο ορισμένοι Αμερικάνοι θα έπρεπε να αναπαραχτούν. Υπήρχαν δόλων των ειδών οι περιπλοκές εδώ. Αντι να επιχειρήσω να γράψω ένα βιβλίο, ή να κάνω ένα νοκιμαντέρ, χρησιμοποίησα την ευποστία των media για να μπορέσω ν' αποκτήσω πρόσβαση στο κοινό και να κάνω κάποιο σχόλιο."

"Σε πολλούς δημοσιογράφους δεν αρέσει αυτό που κάνω, γιατί καταρρίπτω την πομπόδικη σοφαροφάνεια τους και τους ξεσκεπάζω. Μα έτσι αποκτώ πρόσβαση στο κοινό, λέγοντας κάτι που αξίζει να ειπωθεί, ενώ χρησιμοποιώντας άλλους τρόπους θα μου έπαιρνε πολύ χρόνο, πολύ προσπάθεια και μπορεί να μη γινόταν. Ετσι δημιούργησα την Τράπεζα Σπέρματος Διασημοτήτων του Τζουζέπε Σκαγκότι με 50 θησαυρούς, βάζοντάς τους να παίζουν με διάφορους τρόπους: Από φανατικούς οπαδούς διάσημων ρόκερ, έως μαχητικές λεσβίες φεμινίστριες που υποστήριζαν την υπόθεση γιατί ήθελαν να κάνουν ένα παιδί χωρίς να κάνουν έρωτα με κάποιον άντρα. Ετσι έστησα μια περίφημη παράσταση που έκανε το γύρο της χώρας μέσα από την κάλυψη των media."

"Προκειμένου να προφυλαχτώ από δημοσιογράφους

που θα ερχόντουσαν για να δούνε ότι δεν υπήρχαν εγκαταστάσεις τράπεζας σπέρματος, είχα τα πάντα κλειστά. Η αστυνομία έφτασε επειδή είχε μαζευτεί πλήθος στο δρόμο. Εκανα μια ανακοίνωση στον κόσμο, στους ρεπόρτερς και τους ηθοποιούς. Χρησιμοποιώ τους ηθοποιούς, όπως και το ανυπόμαστο κοινό, που δεν καταλαβαίνει ότι είναι αναμεμγένο σε μια παράσταση."

"Και όταν έχω ένα πλήθος 50 ηθοποιών στο δρόμο, αυτό προσελκύει μεγαλύτερο πλήθος και τότε πλακώνουν οι μπάτσαι, όποτε έχουμε ένα ακόμα μεγαλύτερο πλήθος. Είπα: "Η τράπεζα σπέρματος υπέστη διάρρηη και ο Bob Dylan είπε ότι θα δώσει σε λίγες μέρες ηάλι, ενώ ο Mick Jagger είπε πως θα δώσει σε λίγα λεπτά". Ήταν η εποχή που κρυβόταν ο Abby Hoffman, επειδή τον καταζητούσαν. Ετσι συνέχισα: "Υπάρχει η υποψία ότι ο Abby Hoffman έχει κλέψει το σπέρμα. Καθώς ξέρετε, ο Abby έχει κάνει στείρωση κι αναρωτιόμαστε τι θέλει να κάνει με το σπέρμα αυτό. Δεν ξέρουμε ακόμα αν είναι περίπτωση απαγωγής δεν έχουμε προσδιορίσει ακόμα από τι ξεκινάει η ζωή (!)"

Ηταν ολοκληρωτικά γελοίο, όταν δημοσιεύτηκε σε μιά μεγάλη μερίδα του Τύπου και ειδικά σε όλες τις εκδόσεις της rock 'n' roll βιομηχανίας. Το NBC βραβεύσει την τράπεζα σπέρματος με το βραβείο για το κακό γούστο."

Και ο κατάλογος με τις "παραγωγές" του Joey Skaggs τραβάει ακόμα σε μάκρος. Στήνει "πρακτορείο κακών τύπων", όπου δίνει

πιστοποιητικά κακής συμπεριφοράς για κάθε χρήση, ίδρυε την οργάνωση "Περπατάτε Σωστά" για τη βελτίωση των συνηθειών των πεζών στους δρόμους της N. Υόρκης, σχεδιάζει copdominium (πρόκειται για συγκροτήματα κατοικιών που καταλαμβάνουν συχνά ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα) για ψάρια, με μια ολοφάνερα σατυρική διάθεση, γεγονός που κανείς δημιούργησε σε όλα τα έντυπα ανατολικού κόσμου με πρώτο το "LIFE", ανακοινώνει ότι θα ταξιδέψει με surf σανίδα από τη Χαβάη στο Σαν Φρανσίσκο και ο Τύπος στήνει τα καλύψη την άφιξη του.

"Μετά από 20 χρόνια συλλήψεων, ξυλοδαρμών και καταδικών, τώρα γίνομαι αποδεκτός κι είναι ένα ενδιαφέρον ντοκουμέντο του πως οι αξέσαι και οι άνθρωποι έχουν αλλάξει. Εγώ δεν πιστεύω ότι έχω αλλάξει τόσο πολύ. Στο ξεκίνημά μου είπα "Θα σταθώ ενάντια στην αδικία και την υποκρισία και θα κάνω κοινωνικοπολιτικά σχόλια, κάτι που έκανα, αλλά οι καιροί έχουν διαφοροποιηθεί. Τώρα πια το Newsweek και τα άλλα Μέσα με χρεώνουν σαν καλλιτέχνη που έχει κάνει ετούτο και το άλλο, πράγμα που μου δίνει αναγνώριση. Και αυτό ποτέ δε συνέβει στο παρελθόν. Οτι έκανα αποδίδοταν σε κάποιον χίπι, γίπι, ριζοσπάστη, μπήτνικ, ανάλογα με το ποιά κατηγορία ήταν στο "μάτι του κυκλώνα" την κάθε εποχή."

Μέσα στον κατάλογο των ανθρώπων που πειραματίστηκαν με το φαινόμενο των MMF ιδίως μέσα στην αμερικανική κοινωνία, από τον Ορσούν Ουέλς και τον πόλεμο των άστρων του, μέχρι το περίφημο "στο μέλλον ο καθένας θα γίνεται διάσημος για ένα τέταρτο" του Ουώρχολ, ο Skaggs έχει μία μάλλον ιδιαίτερη θέση με την εικονοκλαστική του στην κυριολεξία αντίτιληψη

Πηγή: RESEARCH

Δύο μοντέλα και δύο σκυλιά πόρνες από το Πορνείο Σκύλων

THE BOY LOOKED Vipers AT... THE

Tou Níkou Tachtsídη

OXI, μην περιμένετε σ' αυτό το άθρο, λεπτομερή περιγραφή της ιστορίας ενός συγκροτήματος, διανθισμένη με διάφορα πικάντικα (;) περιστατικά του στυλ πως ηχογράφησε το δεύτερο σινγκλ του ή το πως συνεργάστηκε με τον τάδε παραγωγό κλπ. Δεν είναι ότι βρίσκω το παραπάνω ύφος βαρύ και ανιαρό, αλλά... δε μου πάει να σας παραθέσω ένα ακόμα παράγωγο της αρχειοθέτησης ενός γραφειοκράτη του είδους.

Αυτό που θέλω, είναι η άμεση ικανοποίηση της ανάγκης έκφρασης των συναισθημάτων μου γι' αυτό το γκρούπ. Γιατί η σχέση μου με το παραπάνω συγκρότημα, δεν ήταν απλά μιά ακόμα πηγητική εμπειρία που χρωμάτισε την εφηβική μου εξέγερση. Ήταν (και είναι), ένας ολόκληρος ποταμός ιδεών, εμπειριών, σκέψεων και συναισθημάτων που γεννήθηκαν σε μιά απλή ακρόαση του δίσκου, ή στην παραζάλη ενός ξεφρενου μοναχικού μου χορού, υπό τους ήχους τους. Κουράστηκα πολύ (και μαζί και οι εκδότες του MMB, μια και τους είχα 5 μήνες στο περιμένει), για να πιστέψω ότι θα σας κινήσει το ενδιαφέρον ή τουλάχιστον δε θα αντιμετωπίσουν το χλευασμό σας τα επιφωνήματα ενός φανατικού, αλλά στο τέλος κατάλαβα ότι... μισή ντροπή δική μου και μισή δική σας! Ετσι, ας το πάρει το ποτάμι.

Ας κυτάξουμε λίγο πίσω, στην περασμένη δεκαετία και πιό συγκεκριμένα στα μουσικά πράγματα της δεκαετίας του '80. Οχι βέβαια στην πλαστική pop, που ξερνούσε η μουσική βιομηχανία, ούτε στην νέα μαύρη μουσική, το απογκετοποιημένο rap δηλαδή, που μετατράπηκε από τον προαναφερθέντα μηχανισμό σε ένα ακόμα εύπεπτο μουσικό προϊόν, που παράγεται για τις χορευτικές πίστες των λευκών πιστορικάδων. Ούτε για τη νέα προοδευτική μουσική, που είναι τόσο ηλιθια, όσο και η παλιά και φυσικά, όχι για το heavy metal.

Ας επικεντρώσουμε την προσοχή μας στα παιδιά εκείνα, που από το Forthworth του Τέξας, ως το Λέτσε της Ιταλίας και από το Σίντνευ της Αυστραλίας, ως το Djursholm (ξαναπέστο; - ο αγεωγράφητος!) της Σουηδίας, έχτιζαν τη δική τους μουσική, ζωγράφιζαν τους ήχους του νέου R'n'R, έχοντας δεχτεί την ενέργεια που άκουσαν στον Presley και τον Berry και αντίκρυσαν στους Ramones και τους Saints, με το πάθος και τη φρεσκάδα και προπάντων τις νέες ιδέες (οχι της Νέας Δημοκρατίας - εκδ.), που δεν ήταν τίποτε παραπάνω από την κυριαρχη ηθική, τον ακρογωνιαίο λίθο του rock, φιλτραρισμένο στις ανάγκες της δικής τους εποχής.

Δε θα σας μιλήσω εδώ για την αναβίωση. (Ε, γιατί θα μας μιλήσεις, επι τέλους - ο ανυπόμονος). Long Ryders, R.E.M., Violent Femmes, True West, Beat Farmers, εντάξει ήταν ωραιοί. Ολοι όμως τους έφερουμε και όλοι μας απογοητευτήκαμε από δαύτους, όταν πιά έπαψε να αντικατοπτρίζεται στη μουσική τους, η μάχη ανάμεσα στο πυροδοτικό rock και τις folk παραδόσεις, έχοντας νικήσει ο συντηρητισμός των κλισέ της πρώιμης των 70's σκηνής (τι εννοείς; - εκδ.).

Θα σας μιλήσω για τους αγνούς πιτσιρικάδες που ανκάλυπταν την ομορφιά του 60's punk, μέσα από δίσκους των γονιών τους, που έβλεπαν ότι, εντάξει, ήταν διαφορετικό από το punk των Pistols, όμως τους τροφοδοτούσε με την ίδια ενέργεια.

Λατρεύω το punk των 60's, όχι μόνο για τη μουσική του, αλλά και για τη στάση του. Η αντίληψη του ότι μπορείς ν' αλλάξεις τον κόσμο με την κιθάρα και όχι με το όπλο. Μπορεί να είναι εξωπραγματική σε βαθμό που να τη θεωρείς αφελή, αλλά σε βοηθά αρκετά ώστε να δεις τον κόσμο με ένα διαφορετικό μάτι, με τη δική σου γονιά, το δικό σου φακό και να είσαι βέβαιος πως θα είναι ο σωστός. (Johnathan Weiss τραγουδιστής των Vipers).

Οταν μιλάω για garage punk, σας παρακαλώ, να ξεχνάτε ότι έχει σχέση με "paisley" underground, ψυχεδελικαναβιωτές, country rock, χίπιδες κλπ. Πηγαίνετε λίγο πιό πίσω στις αρχές της δεκαετίας του 80, όπου ένα πλήθος από γκρούπς εκκολαπτόταν και οργανωνόταν στην Αμερική.

Στο Λος Αντζελες οι Unclaimed, στη Βοστώνη τα απομεινάρια των DMZ, οι Lyres του "Monoman". Στην Ανατολική ακτή, από το Rōtsester των Chesterfield Kings και από τη Νέα Υόρκη οι Outta Place, οι Fuzztones και μεις, δώσαμε το έναυσμα για αυτή την κίνηση (Weiss)

Nαι ήταν η αρχή μιάς καινούργιας κίνησης συγκροτημάτων που σε λίγα χρόνια θα είναι μιά μακρινή θύμιση, αλλά μια γλυκεία στιγμή για όσους τη βάζουν στο μυαλό τους.

Ήταν η αρχή της έκκρηξης μιας γενιάς συγκροτημάτων, ίσως των πιό παρεξηγημένων στην ιστορία του rock'n'roll, των 80's garage punkers.

Εντάξει, ξεκίνησαν με βάση τα πρότυπα των 60's, είχαν σαν είδωλα τους Litter και τους Zakary Thaks, αντί για τους Jam και τους Pistols και έπαιζαν στην αρχή τους, μουσική του '60 (όσο κλισσαρισμένο και φορμαρισμένο φαίνεται το "μουσική",

που...), αλλά μιά μουσική που δεν είχε παλιώσει καθόλου. Δεν υπήρχε ούτε μιά ψεύτικη νότα, ήταν ένας ήχος αυθεντικός. Η ζεστασιά και συγκίνηση έμειναν όλα αυτά τα χρόνια ανέπαφες, χωρίς να τα βαραίνουν η ψεύτικη χάρη και οι πόζες, ενώ τίποτα δεν ήταν στυλιζαρισμένο.

Oh... Yeah... (a, ρε αμερικανάκι ο αντιμπεριαλιστής). Ήταν κάτι καινούργιο κι έπερπε να είναι καινούργιο. Εστω κι αν ακούγαμε το παρελθόν το παρελθόν τα μάτια μας τα είχαμε μπροστά και το μυαλό μας εδώ στο τώρα. Άλλωστε δεν μπορούσαμε να λειτουργήσουμε κάνοντας μιά απλή ανασκόπηση της παράδοσης. Για την παράδοση υπήρχε η ίδια η παράδοση και για το τώρα το τώρα. Δηλ. οι Standells ήταν οι Standells και οι Vipers είναι οι Vipers. (Weiss).

Nai όμως πως μπορείς να λειτουργήσεις με μιά φόρμα που αναπτύχθηκε στη δεκαετία του '60;

Δεν είναι μόνο η φόρμα, ή καλύτερα η μουσική φόρμα. Το γεγονός είναι ότι το garage rock είναι ένα όχημα για να αλλάξεις τη ζωή σου, όχι μόνο μουσικά, αλλά και σαν τρόπο. Στα τέλη των 70's, είχαμε κάποιο αδιέξοδο στα οράματά μας και η λύση δόθηκε με το garage. Το να αναπαράγεις στεγνά και αποστρωμένα τη μουσική του 60, είναι φοβερά περιοριστικό διανοητικά και μουσικά, αλλά το να κλέβεις τον ήχο των sixties και να τον δίνεις με δικό σου τρόπο, είναι κάτι ξεχωριστό. Και όταν λέω "ήχο", δεν εννοώ μόνο το MI και ΛΑ, αλλά όλο το γαλαξία ιδεών, όλη τη ζεστασιά και ενέργεια εκείνων των εποχών.

Johnithan, ποιά είναι ιστορικά, η αγαπημένη σου περίοδος;

Αυτή η γαμημένη στιγμή!

Kai τα sixties;

Τα sixties είναι σα μιά εικόνα. Τη βλέπεις, δεν τη νοιώθεις. Σε άλλους, η εικόνα αυτή προκαλεί όμορφα συναισθήματα και σε άλλους όχι. Σ'εμένα, ανάμικτα. Θα είναι όμως μιά εντελώς κριτική ψυ-

χρή άποψη. Τι να ερωτευτείς, τι να μισήσεις και τι να αγαπήσεις, από μιά εποχή που δεν έζησες;

Aρχές της δεκαετίας του 80. Ηδη στη Νέα Υόρκη έχει αρχίσει να δημιουργείται μιά σκηνή. Γκρούπς οργανώνονται, με πρώτους τη συνέχεια των Tina Peel, τους Fuzztones, καθώς και ένα μικρό αριθμό άλλων πλην όμως ρομαντικών όπως οι Outta Place, Tryffles κ.α. Στο Rōtσεστερ έχουν κάνει έντονη την παρουσία τους η παρέα του Prevost, τα "pādiá της πέτρας", οι Chesterfield Kings, με τρία σινγκλς.

Τα κλαμπ αρχίζουν να κινούνται, ενώ ένα σωρό πιτσιρικάδες στρέφουν τα ώτα και τα μάτια τους σε μιά αρχέτυπη σκηνή που θα της δοθούν σε λίγο ψυχή τε και σώματι. Κάπου εδώ θα πρέπει να πούμε ότι αυτή η πρώτη νεουρκέζικη σκηνή, ήταν κάτω από την επίβλεψη του μεγάλου Peter Zaremba.

Jonithan, ποιά είναι η δική σου σχέση με τον Zaremba; Υπήρξες αν δεν κάνω λάθος, άτυπο μέλος των Fleshtones, παίζοντας σαξόφωνο.

Ακριβώς. Ετσι ξεκίνησα κι ήμουν μαζί τους δυό χρόνια. Οσο για τον Zaremba... Λοιπόν ξέρεις, πάντα αγαπούσα το rock'n'roll, αλλά ο Zaremba

ba ήταν εκείνος που με ώθησε ώστε να το κάνω βίωμα. Επαιξε σημαντικό ρόλο στην αναμόρφωση της σκέψης μου. Αυτό θα πάθαινε άλλωστε, και ο οποιοισδήποτε καθόταν δίπλα σε μιά ιδιοφυία. Nai, είναι μιά ιδιοφυία. Το μοναδικό "en ζωή" είδωλό μου!!! Και από χαρακτήρα, απίθανος τύπος. Υπό την επίδρασή του, σχημάτισα το καλοκαίρι του 1981 του Vipers.

Στην αρχή δεν κάνουν κάτι σημαντικό. Κλείστηκαν σε ένα δωμάτιο, μιά κρύπτη που ονόμαζαν "nest" (φωλιά). O Weiss (φωνητικά, σαξόφωνο), o Paul Monroe Martin (κιθάρα), o Danid Andrew Mann (κιθάρα όργανο), o Graham Max (μπάσος) και o Patrick Allien Brown (ντραμς). Ήχογραφούσαν σε ένα μαγνητόφωνο κομμάτια που διασκεύαζαν. Μαζί τους ήταν και ο καλύτερος φίλος του Jonithan - και λίγο μετά όλου του γκρούπ Bob Chich. Ο Bob έμελλε να παίξει ένα ρόλο κάπως πιό ουσιαστικό στα επόμενα χρόνια, σαν manager και παραγωγός του γκρούπ. Μα το πρώτο καρό λειτουργούσε σαν φαν και ακροατής.

Λίγα χρόνια αργότερα, o J.D.Martignon, (αφεντικό της εταιρίας Midnight), κυκλοφόρησε σε κασέτα αυτές τις πρώτες εγγραφές σας, έτσι δεν είναι;

Nai, σε μιά κασέτα με απαίσιο ήχο. Δεν ακούγεται. Καλά λέει ο Nick (the Greek, γκαραζόγατα της Midnight), ότι τα "Pebbles" μπροστά στη κασέτα μας, ακούγονται τέλεια.

Εγώ θα συμπλήρωνα ότι τα "Pebbles", φαίνονται σαν προϊόν progressive μπάντας, μπροστά στην σπηλαιώδη αντίληψη που επικρατεί σ'αυτές τις ηχογραφήσεις των πρώτων χρόνων των Vipers. 20 χαμένοι ήχοι, όχι τόσο καινούργιοι, όχι τόσο όμορφοι, ήχοι άγριοι, πρωτόγονοι. Οι Vipers, τα παίζουν όλα. Από το Frat Punk του "18 Hangar", ως τις folk μελωδίες του "Tricks Are For Kids" και "You wouldn't Know". Κάπου σκάνε μύτη οι Dave Clark 5 και κάπου οι Ty Wagner, μα για να ακριβολογύμε, άπειρα συγκροτήματα θα σας έρθουν στο μυαλό. Δοσμένα όλα όμως, με ένα εκπληκτικό τρόπο και με μιά εξαιρετική μμμ... φινέτσα. Ο ήχος των Vipers είναι ακόμα αδιαμόρφωτος, η αντιληπτική τους όμως δυνατότητα, ολοκληρωμένη.

Και το γεγονός αυτό φάνηκε καλύτερα με τη συμμετοχή τους σε μιά συλλογή σταθμό. Στην θρυλική "Battle Of The Garages, vol.2", στο label Voxx/Bomp με το "Nothing From Today". Αυτή ήταν η αρχή. Το κομμάτι εντυπωσιάζει και ο Martignon αναγκάζει το γκρούπ, να κλει-

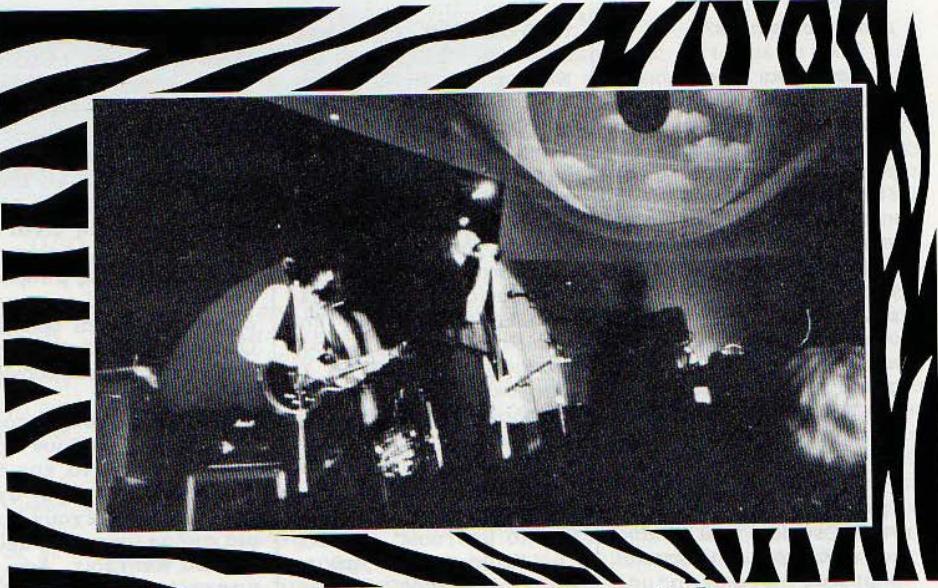
στεί στη "nest" και να ηχογραφήσει δύο τραγούδια σε τετρακάναλο. Το "Never Alone/(You Left Your)Hold On Me", αποτελεί το πρώτο σινγκλ των Vipers και κυκλοφορεί στην Midnight Records.

Nai. 1985. Ήταν καλές χρονιές για μας. Όλα γύρω μας είχαν μάξιμη ζήση. Η κίνηση ήταν συναρπαστική. Εμείς, οι Lyres, και οι Tell Tale Hearts, κάναμε κάτι, όχι για την πλάκα μας, μα για κάτι πολύ ιδιαίτερο για μας. Ήταν πολύ σημαντικό. Και καπου εκεί, καλοκαίρι του '84, ήρθε το "Outta The Nest".

Eδώ STOP. Το "Outta The Nest", δεν είναι ένας συνθημένος δίσκος. Η μουσική των Vipers είναι παράξενη, χωρίς δείγμα ασυνείδητων πειραματισμών και νεωτερισμών. Οι Vipers εδώ, κλωτσούν τον ακροατή. Κάθε τραγούδι είναι καθαρό, άμεσο, σαν πετυχημένο χαρμάνι από ήχους. Ένας δίσκος αυτάρκης, ερεθιστικός, ένας ολόκληρος κόσμος, αυθεντικός. Οι και να γράψω είναι λίγο. Οι Vipers μπήκαν για πρώτη φορά σε στούντιο (Sear Sound) τον Ιούλιο του 1984. Παραγωγοί ήταν οι (διοι) και ο Bob Chich. Άλλα και με την σημαντική συμβολή του Jordan Tarlow, μέλους των τελευταίων Fuzztones, των Morlocks, των Frosted Flakes, των Outta Place, παραγωγού του πρώτου άλμπουμ των Morlocks και των δύο mini των Outta Place. Ο Ivan Kral, ήταν παραγωγός σε τέσσερα κομμάτια.

Τώρα, το τι παίζουν στο "Outta The Nest", οι Vipers, είναι λίγο δύσκολο να προσδιοριστεί. Από την ψυχεδελεία του "Medication" και "Now I Remember", στα αρχέτυπα garage κομμάτια "Surprise, Surprise" και "We're Outta Here". Και από την αγνή pop του "Cheated and Lie", στο αγριό rock'n'roll του "Ain't Nothing Like Her". Οι πάντως και να παίζουν, είναι σίγουρο πως σ'αυτό το δίσκο, οι Vipers σε πάνουν απ'τα μαλλιά και σ'αναγκάζουν να χοράψεις "8 μίλια ψηλα", σε οδηγούν σε μάκρη ενέργειας μέσα από τη φρεσκάδα και την αμεσότητά της.

Αν κάτι συμβαίνει στην εποχή μας, είναι

που όλοι πάμε να γίνουμε ρομπότ. Τυποποιημένα φαγητά, τυποποιημένη διασκέδαση, τυποποιημένοι στόχοι. Πρέπει να ξαναβρούμε εκείνους τους ξεχασμένους κώδικες αγνότητας. Κάτι τέτοιο προσπαθούμε να κάνουμε στο "Outta The Nest". Οπως στο βιβλίο "Made Fantasies" (αγνώ το συγγραφέα Νίκος), που δείχνει τη μετατροπή ενός αγνού ανθρώπου σε μιά μηχανή που θέλει κοινωνική αναγνώριση, λεφτά κλπ., ενώ αγνούζεται στο όνομα της Δικαιοσύνης, της αλήθειας και του πατρωτισμού (μπλιάχ!). Το βιβλίο δείχνει πως η ανθρώπινη κούρσα μέσα στα πλαίσια που σε βάζει το σύστημα, είναι γαμημένη.

Αν δεν κάνω λάθος, μιλας για βιβλία. Ποιό σε έχει εντυπωσιάσει;

To "Bird - The Legend Of Charlie Parker", που κάνει οποιονδήποτε, από Morrison μέχρι Hendrix, να μοιάζουν σαν ένα σωρό από κλαψιάρικα μωρά, χαμένα στο δάσος. Μάρεσουν ακόμα, όλα του Bukowski, που με εντυπωσίας και σαν χαραχτήρας και σαν προσωπικότητα.

1985 και το "Garage Sale" κυκλοφορεί από τη ROIR. Οι Vipers συμμετέχουν με μιά κατακλυσμική διασκευή του "Who Dad" και διακρίνονται μαζί με τους Unclaimed και Tell Tale Hearts. Ενα χρόνο αργότερα κυκλοφορούν το

"You've Doin' It Well/You Don't Believe Me" στην Midnight. Το σινγκλ αυτό, είναι κατά την ταπεινή μου γνώμη, ένα από τα καλύτερα της δεκαετίας μας, επειδή αξιοποιούν στο έπακρη τη λειτουργικότητα του μικρού δίσκου που είναι να μη βαριέσσαι να σηκωνεσαι κάθε δύσο λεπτά. Μια εκπληκτική μινι - garage βόμβα που έσκασε το 1986. Μιά δύσκολη όμως χρονιά για τους Vipers, αφού ο μάνατζερ Bob Chich, πεθαίνει από O.D.

Ηταν μιά πολύ άσχημη στιγμή για όλους. Υπερβολική Δόση. Και εγώ παίρνω λίγο. Μα δεν σκέφτομαι πως με τα ναρκωτικά, διαμορφώνομαι σαν καλύτερη προσωπικότητα. Τα ναρκωτικά σ'ανεβάζουν μιά κοπία συγκεκριμένη στιγμή της ζωής σου. Από κει και πέρα, δε βοηθάνω ούτε εμένα, ούτε κανένα άλλο. Το γεγονός είναι πως ο Bob πέθανε από αυτά. Το πλήγμα ήταν πολλαπλό. Ξέρεις, η σώου μπίζνες υπάρχει, τόσο στην εξαρτημένη, όσο και στην ανεξάρτητη σκηνή. Και ο κόσμος της είναι άγριος. Ο Bob τον ήξερε καλά. Εμείς όχι.

Πράγματι. Τα νέα, πρότασεις κλπ. που έρχονταν από τη Δ. Ακτή, τον Καναδά ή την Ευρώπη σταμάτησαν. Οι Vipers δε μπορούσαν να ελέγχουν την κατάσταση. Πήραν για μάνατζερ τον Tom Christopher και έγινε η αρχή του τέλους τους.

Hασυνέπεια, η έλλειψη ουσιαστικών γνώσεων για τη μουσική σκηνή, καθώς και η ελαστικότητά του, που ήταν παράγωγο της αδιαφορίας του για την τύχη του γκρούπ, είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργήθουν προβλήματα συνοχής. Προβλήματα που διαρκώς πολλαπλασιάζονταν και που χαλάρωναν τους συνδετικούς κρίκους. Το τέλος μπορεί να ήταν μακριά, μα η κάθοδος είχε αρχίσει.

Δεν ξέρεις πόσο σημαντικό για την συνοχή ενός γκρούπ είναι η ύπαρξη ενός καλού μάνατζερ.

Με παραγωγό τον Pray Wilson μπαίνουν στο στούντιο και ηχογραφούν το "How About Somemore?". Το άλμπουμ αυτό είναι αφερωμένο στον νεκρό πιά μάνατζέρ τους, τον Bob. Το ομότιλο τραγούδι είναι το καμάρι του δίσκου. Η εισαγωγή είναι στολισμένη με κουδουνάκια, ενώ η εξάχορδη Vox του PAUL ANDREW MAN, σε στροβιλίζει για να σε πάρει μιά και καλή στο χάος.

Each time the last time
This time's like that time

You say they'll be no next time

Every time you say goodbye

What it is that makes you stay

As you're crawling for the door

Like a hundred times before

Round and round goes the floor

Before you go, how about somemove?

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβεις γιατί μιλάει το τραγούδι. Το LP είναι όμορφο, δυσπορεί όμως ν' αγγίξει την αριότητα του "Outta The Nest". Το R'n'B και η φολκ κυριαρχούν, προσεγγίζοντας το κλίμα των άλλων καταπληκτικών συντοπιτών τους, Optic Nerve. Παίζουν όμως δυνατά ενώ επιβεβαιώνουν τη φήμη τους σαν ένα από τα πιο γρήγορα garage σχήματα. Από τα καλύτερα του 1988. (Μαζί βέβαια με το "Things That Matter" των Wylde Mammoths και το "Promise Is Promise" των Lyres και το "Exit No 4" των Purple Overdose - ναι ρε, από τα καλύτερα "υπερβατικά" άλμπουμ της δεκαετίας μας ο εθνικιστής, και μερικές εκαντόντας άλλα.)

Μετά την κυκλοφορία του "How About..." το γκρούπ διαλύεται. Βρισκόμαστε στο 1988 και οι VIPERS, δεν υπάρχουν μετά από 7 χρόνια παρουσίας στη σύγχρονη αμερικανική σκηνή. Ο Jonathan Weiss και ο David Mann, προσπαθούν να επανασυνδουσουν τη μπάντα. Τα κατέφερνουν, μα για μιά μόνο ευρωπαϊκή τουρνέ.

Ισπανία, Γερμανία, Γαλλία, Ελβετία, Ιταλία και Σουηδία, αποτελούν τους σταθμούς των VIPERS. Υπάρχει και μια δουλειά στην περιοδεία αυτή. Eva live, η χορογραφημένο στη Μαδρίτη από τη Midnight που ονομάζεται "Don't Mind Dyin'". Προς το παρόν παραμένει ακυκλοφόρητο.

Κρίμα που δεν ήρθατε και στην Ελλάδα. Αλήθεια τι ξέρεις για την ελληνική σκηνή;

Δεν ξέρω και πολλά. Εχω ακούσει τους Last Drive που είναι πολύ καλοί. Επίσης ο Zaremba μου είπε ότι η κίνηση είναι pretty cool, ενώ είναι ενθουσιασμένος με το κοινό. Ναι, θάθελα να έρθω. Το μόνο πράγμα που θέλω αυτή τη στιγμή είναι να έρθω στην Ελλάδα και να παίξω πίνοντας μπύρες.

Με το τέλος της περιοδείας, διαλύονται οριστικά. Ο Jonathan και ο Andrew σχηματίζουν τους καινούργιους VIPERS.

Σήμερα έχουμε τρεις κιθαρίστες. Παίζουν γρήγορα και δυνατά και δεν κατατάσσονται σε σχολές. Οχι, δεν έχουν καμιά σχέση με την αναβίωση του Ντητρόιτ. Δεν είμαστε heavy ή μέταλα, απλά θυρυβοποιοί. Εύχομαι η μουσική που φτιά-

χνουμε να φέρει πιό κοντά τον κόσμο, να τον αγγίξει, να ενεργοποιήσει χιλιάδες αισθήματα και να κάνει ορισμένα μυαλά να σκεφτούν.

Και για το εύχομαι mr. Jonathan.

Κάπου εδώ όμως πρέπει να τελειώσω (επιτέλους).

Aυτοί ήταν οι VIPERS. Εντάξει, δεν έκαναν κάτι το σημαντικό. Δεν έφεραν καμιά καινοτομία, ούτε κανένα νεωτερισμό. Δεν σχημάτισαν τη μουσική σκηνή των 80's και δεν άφησαν μεγάλη δισκογραφική δουλειά (με βάση τα δεδομένα της περασμένης δεκαετίας). Απλά είχαν την τρέλα των 60's, το θράσος των punks, βρέθηκαν στην εποχή μας και... ήταν αγνοί. Λίγο είναι αυτό;

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

LP's

- Outta The Nest (PVC, 1984)
- Outta The Nest (Lolita, 1985)
- How About Somemove (Midnight, 1988)
- Nest In Peace (Skylad, 1989)

SINGLES

- Never Alone/Left your Hold on me (Midnight, 1984)
- You've doin' it well/ You don't believe me (Midnight, 1987)
- Got The Hurt/ Hagar 18 (Skylad, 1989)

EP's

- Cover to Cover (περιέχει: Psycho/All I want/I'm not like everybody else, Midnight, 1988)

ΚΑΣΤΕΣ

- Not So Pretty, Not So new (Midnight, 1988)

COMPILATONS

- Nothin' from today ("Battle of The Garages No

2", Voxx, 1983)

- Who Dad ("Garage Sale", ROIR, 1985)
- ? ("Midnight Xmas Mess Part 2", Midnight, 1987)
- You give me problems ("Tant qu'il y aura du Rock Vol.1", Stop It Baby, 1988)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(i) Το "How About..." βγήκε σε δύο δόσεις. Η μια για συλλέκτες, το καλοκαίρι του 1988 με υπογραφές των μελών του γκρούπ στο εξώφυλλο, σε 1800 κομμάτια και δώρο το EP "Cover To Cover". Κανονικά κυκλοφόρησε το Σεπτέμβρη του '88.

(ii) Το Nest In Peace, είναι το Outta The Nest, σε επανέκδοση. Εχει δύο νέα τραγούδια του γκρούπ και συνοδεύεται με το 45άρι "Got The Hurt".

(iii) Η κασέτα περιέχει 20 ως επι το πλείστον ακυκλοφόρητα κομμάτια και βγήκε σε 2000 αντίτυπα.

(iv) Υπάρχει και το χαμένο, ακυκλοφόρητο LP, "Don't mind Dyin'" live στη Μαδρίτη το 1989.

(v) Ευχαριστώ για τη συμπαράστασή τους την Εύα, Μαρία, τους Saints και την... Αιμιλία!

TIMEDROPS

από την Αναστασία Κελαδήτου

"Φύγε γιά πάντα μακριά, είναι καιρός να εξεφύγεις" ("Η Βροχή Πέφτει Δυνατά") Μυστικοί Κήποι)

Η γνωστή στο ελληνικό κοινό "Λευκή Συμφωνία" μετακόμισε το Νοέμβρη του 1990 στο Βερολίνο, αλλάζοντας βέβαια το όνομά της σε TIMEDROPS. Τα μέλη έχουν παραμείνει τα ίδια από τη δημιουργία του γκρούπ το 1984. Είναι ο ΘΩΔΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (φωνή, στίχοι, μελόντικα), ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΧΑΤΖΗΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ (μπάσσο, κιθάρα), ο ΣΠΥΡΟΣ ΧΑΡΙΣΗΣ (ντραμς, κρουστά) και ο ΤΑ-

ίδιοι χαρακτηρίζουν σαν "διακοπές", μιάς και δεν έχουν ακόμα προσαρμοστεί στο κλίμα της Γερμανίας. Μιλήσαμε με τον Διογένη και τον Τάκη, αφού ο μεν Σπύρος είχε εξαφανιστεί, ο δε Θόδωρος, ήταν ξενύχτης και νυσταγμένος.

MMB: Εχετε δώσει το παρόν στην ελληνική δισκογραφία από το 1986, οπότε κυκλοφόρησαν οι "Μυστικοί Κήποι", το πρώτο σας άλμπουμ. Ακολούθησε η "Ηχώ του Πόθου". Τι έγινε μετά;

Διογένης: Ναι, οι "Μυστικοί Κήποι" αποτέλεσαν το πρώτο βήμα μας, με τη συμμετοχή του Πέτρου Πρωτόπαπα στο σαξόφωνο. Η "Ηχώ του Πόθου" βγήκε

Τι απέγινε η ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ;

ΚΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΖΑΛΑΣ (κιθάρα).

Τώρα συνεχίζουν με απότερο στόχο μιά καριέρα στο εξωτερικό, με διεθνή απήχηση.

Συναντηθήκαμε στην Αθήνα, κατά τη διάρκεια της επίσκεψής τους, πλέον, στην Ελλάδα, την οποία οι

το Μάη του 1988, όπου ο Κώστας Μπόκας ανέλαβε το σαξόφωνο και ο Μιχάλης Βασιλείου θρέβη στο όργανο. Και οι δύο έγιναν με την EMI. Τώρα είμαστε μόνο οι τέσσερεis μας.

MMB: Μιά και βρεθήκατε σε μά πολυεθνική από την αρχή, θάταν καλό να μάθουμε πως πήγαν οι πωλήσεις.

Τάκης: Αρκετά καλά. Είμαστε ικανοποιημένοι, κατ'αρχήν γιατί ήταν κομμάτια που είχαμε δουλέψει καιρό, πράγμα που αποδείχτηκε θετικό για τον κόσμο αφού ο κάθε δίσκος πούλησε γύρω στις 5 με 6 χιλιάδες αντίτυπα.

MMB: Κάνατε και αρκετές εμφανίσεις, αλλά ποτέ σαν σαπόρτ, νομίζω.

Τάκης: Οχι, όχι. Σαπόρτ, δεν πάιξαμε ποτέ Κάναμε μά περιοδεία στην Ελλάδα (Πρέβεζα, Ξάνθη, Κομοτινή, Πάτρα, Θεσ/νίκη), στο δάστημα από το πρώτο άλμπουμ, μέχρι το ταξίδι μας στην Ισπανία τον Οχτώβρυ του 1987, όπου στα πλαίσια της Biennale, κάναμε δύο εμφανίσεις.

MMB: Από τις εδώ συναυ-

λίες, μείνατε ευχαριστημένοι από τον κόσμο;

Διογένης: Κοίτα, με το κοινό είμαστε εντάξει, κανένα παράπονο. Το πρόβλημα όμως της Αθήνας είναι άλλο. Οι χώροι εμφανίσεων. Δηλαδή, η έλλειψη τους. Αφενός το κοινό δεν είχε τη δυνατότητα ν' ακούσει νέα συγκροτήματα ή έστω και τα ήδη γνωστά και αφετέρου για μας δεν υπάρχει τρόπος, εκτός από τους δίσκους, να παρουσιάσουμε τη δουλειά μας και χανόμαστε.

Τάκης: Τα κλαμπ είναι πολύ λίγα, μετρημένα. Εκτός απ' αυτό οι χώροι είναι μικροί και με απαίσιο ήχο. Μόνο στο AN υπήρχε χώρος για τα νέα γκρούπ που παρουσιάσουν τη δουλειά τους, αλλά μαθαίνουμε πως έχει πεσει συνηγητό στα Εξάρχεια να το κλείσουν ανάμεσα στάλλα. Υπάρχουν πολλές μπάντες. Θυμάμαι πριν από χρόνια στη "Μουσική Αποθήκη", όπου κάτι γινόταν. Υπήρχε κάποια κίνηση. Καλή εποχή για τα μουσικά δρώμενα, τότε.

MMB: Στο Βερολίνο, φαντάζομαι πως δεν υπάρχει πρόβλημα χώρων.

Διογένης: Στο Δυτικό μονάχα, υπάρχουν περίπου 400 και στο Ανατολικό γύρω στα 200 μαγαζιά. Φαντάσου τώρα που έγιναν ένα. Τα συγκροτήματα μπορούν να δείξουν τη δουλειά τους και να έρθουν σ' επαφή με δισκογραφίκες εταιρίες, ανεξάρτητες που είναι πολλές. Και μιλάμε για πάνω από 1000 μπάντες. Παρόλα αυτά, τα μαγαζιά κάθε βράδυ γεμίζουν με αποτέλεσμα να χρειάζεται πολλές φορές να σπρώχνουμε τον κόσμο μέχρι να φτάσουμε στη σκηνή για να παίξουμε! Εννοείται πως παίζονται όλα τα είδη της μουσικής από blues, jazz, μέχρι garage και hardcore. Οι, τι μπορείς να φανταστείς. Οι χώροι στην Ελλάδα, είναι μόνο για τη μουσική που "ακούγεται" και που για μας βέβαια, δεν είναι rock.

Τάκης: Εδώ υπάρχουν όρια. Υπάρχουν πέντε μαγαζιά, πας και παίζεις, άντε να μπεις και σε κάποια περιοδικά, σε λίγες εκπομπές, σπάνια στην τηλεόραση και αυτό ήταν. Το αγοραστικό κοινό είναι μικρό, ο κόσμος λίγος.

Διογένης: Εμείς παίζαμε παντού. Σ' ότι υπήρχε. Τι άλλο μπορούσαμε να κάνουμε;

MMB: Οταν μιλάς για "πάνω από 1000 μπάντες" στο Βερολίνο, δε μιλάς βέβαια μόνο για γερμανικές.

Διογένης: Οι γερμανικές είναι πολύ λίγες. Οι περισσότερες είναι αμερικανικές. Υπάρχουν και μερικές από Γαλλία και Ισπανία, Ιταλία και τώρα από Ελλάδα. Φαντάσου πως οι Γερμανοί, τους Αμερικάνους τώρα πιά, τους ακούνε με δέος!

MMB: Εσείς, στο μεταξύ, παρουσιάζεστε σαν Timedrops. Εχετε παίξει καθόλου την παλιά σας δουλειά, σαν Λευκή Συμφωνία;

Διογένης: Αλλάζαμε το όνομά μας γιατί το "Λευκή Συμφωνία" δε σήμαινε

τίποτα στ' αγγλικά. Οσο για παλιότερα τραγούδια, όχι δεν τα έχουμε παρουσιάσει εκτός από το "Η Βροχή Πέφτει Δυνατά" κι αυτό μόνο μιά δύο φορές. Παίζουμε αυτά που δουλεύουμε ενάμισυ χρόνο πριν φύγουμε.

MMB: Το στίχο, εξακολουθεί να τον γράφει ο Θόδωρος;

Τάκης: Ναι, αφού έρει πολύ καλά αγγλικά. Ομως δουλεύουμε όλοι μαζί πάνω στο στίχο, μα ιδιαίτερα τη μουσική. Εξάλλου, εκτός από συγκρότημα, είμαστε και πολλά χρόνια φίλοι. Πάντως, καταφέραμε να φύγουμε και οι τέσσερεις. Έχουμε πάνω κάτω τις ίδιες ανησυχίες, ενδιαφέροντα και προβληματισμούς.

MMB: Το πρόγραμμά σας, ή το κλείσιμο χώρων γίνεται από σας, ή υπάρχει κάποιος μάνατζερ που τα κανονίζει;

Διογένης: Μέχρι τώρα, βάλαμε μιά δύο φορές μάνατζερ. Προς το παρόν, εδώ τα καταφέρουμε μόνοι μας. Έχουμε κάνει ήδη γύρω στις δέκα συναυλίες στο Βερολίνο σε μικρά και μεγαλύτερα κλαμπς, όπως το "Ecstasy". Έχουμε προγραμματίσει άλλες 20 για το Βερολίνο και τέλη Απριλίου πάμε Αμστερνταμ. Βέβαια, το κλείσιμο χώρου, γίνεται πολύ καιρό πριν.

MMB: Με τα γερμανικά πως τα πάτε;

Διογένης: Ασε, έχω τρελαθεί. Είμαι ο μόνος απ'τα παιδιά που τα ξέρω και μου έχουν ζαλίσει οι υπόλοιποι τ' αρχίδια! Συνέχεια με ρωτάνε, τι σημαίνει αυτό και τι εκείνο! Οι Γερμανοί, στο μεταξύ, δεν ξέρουν όλοι αγγλικά και ειδικά τώρα που έπεσε το τείχος, οι Ανατολικογερμανοί, είναι εκείνοι που συνενοούνται κάπως. Υπάρχει ένα ψιλό πράβλημα, μα τι να κάνουμε. Σιγά σιγά.

MMB: Πώς σας είδε ο κόσμος εκεί;

Τάκης: Στην αρχή, βέβαια είμασταν εντελώς άγνωστοι. Παρόλα αυ-

τά, αρέσαμε απ'ότι φαίνεται στον κόσμο. Υπάρχουν μάλιστα κλαμπς που μας ζήτησαν να ξαναπαίξουμε.

MMB: Ακούγοντας κανείς τον πρώτο σας δίσκο, θάλεγε πως μέσα από λέξεις, όπως "αίμα, σάβανα, φόβος, μοναξιά" κυριαρχεί ένα αίσθημα "φυγής" γενικά. Σκεφτόσασταν από τότε να φύγετε από την Ελλάδα;

Τάκης: Από το '86; Οχι. Τότε ακόμα δεν υπήρχε στο μανό μας. Απλά συζητούσαμε για Λονδίνο, Βερολίνο, ή Αμστερνταμ, μελλοντικά. Είπαμε, στην Ελλάδα υπάρχουν όρια...

MMB: Μιας κι αναφέρεστε πάλι στα "όρια", πέστε μου για το στίχο. Αν δεν βγαίνατε έξω, θα συνεχίζατε με ελληνικό;

Διογένης: Αν μέναμε, δεν υπήρχε λόγος ν' αλλάζαμε τη γλώσσα. Τόσα χρόνια που είμασταν εδώ, τραγουδούσαμε ελληνικά, για να καταλαβαίνει και ο κόσμος. Άλλα από τη στιγμή που αποφασίσαμε να φύγουμε, ο ελληνικός στίχος έπρεπε ν' αλλάξει για να κάνουμε αυτό που θέλαμε. Αν τον κρατούσαμε στη Γερμανία, δε θα λειτουργούσε σίγουρα.

MMB: Πιστεύετε πως το κοινό στην Ελλάδα, δέχεται πιό εύκολα τα ελληνικά λόγια από τα ξένα; Αν δηλαδή, από την αρχή χρησιμοποιούσατε ξένο στίχο, πως νομίζετε ότι θα σας έβλεπαν;

Διογένης: Αυτό δεν το ξέρω. Πάντως ένα συγκρότημα καλό, αξίζει με ότι στίχο κι αν τραγουδήσει. Βέβαια, ένα στον ελληνικό, είναι ότι ο άλλος σε "πιάνει" πιό άνετα. Το νόημα των τραγουδών, όσα θέλεις να πεις. Μπορεί να σε κρίνει πιό εύκολα να γίνεις κατανοητός και να υπάρξῃ προσέγγιση κι από τις δύο πλευρές. Δεν ξέρουν όλοι τέλεια αγγλικά. Εδώ βλέπεις και ξένες μπάντες, που οι στίχοι τους στις συναυλίες δεν είναι κατανοητοί.

τοί.

Τάκης: Πολλοί λένε πως ο ελληνικός στίχος δε χωράει στη rock, μα εμείς κάπου γουστάραμε νά το κάνουμε, ακόμα κι αν μοιάζει δύσκολο. Και ίσως να είναι κι έτσι από την άποψη πως ο ρυθμός του rock, κάποιες φορές, μπορεί να μη δένει με την ελληνική γλώσσα.

MMB: Πόσο τελικά, έχει επηρρεαστεί ο ήχος σας;

Διογένης: Σίγουρα υπάρχουν πολλές επιρροές. Κάθε γκρούπ δέχεται ανάλογες από τη μουσική, γενικά ή ειδικά. Άλλοι επηρεάζονται πιο άμεσα, δηλαδή από τον χαρακτηριστικό ήχο μιάς άλλης μπάντας. Θάλεγα ότι οι Timedrops, είναι επηρρεασμένοι με πιο έμμεσο τρόπο.

Τάκης: Αυτό βέβαια, είναι πιο κατάλληλος ο κόσμος γιά να το κρίνει. Σ' αυτόν περνάει η μουσική, γ' αυτόν είναι.

MMB: Εχετε εμφανιστεί και στο MTV.

Διογένης: Είχε έρθει κάποιος από το MTV, ο Chris Salewitz, με σκοπό να παρουσιάσει στο κανάλι την ελληνική κίνηση σε τρία θέματα: μόδα μουσική γλυπτική (ή κάτι τέτοιο). Ετσι λοιπόν μας βρήκε, γυρίσαμε ένα βίντεο το "Κοιτάζοντας Πίσω" από την "Ηχώ του Πόθου" και προβλήθηκε για 10 μέρες στο MTV. Δυστυχώς όμως, την περίοδο εκείνη είχε διακοπεί στην Ελλάδα η αναμετάδοση κι έτσι το χάσαμε. Το είδε όμως μιά φίλη μας στη Σουδία.

MMB: Υπάρχει κάποιος δίσκος στα μελλοντικά σας σχέδια;

Διογένης: Κάναμε κάποιες επαφές με τη Phonogram στην Κολωνία. Δηλαδή τους στείλαμε ένα demo και μας απάντησαν να πάμε να τα πούμε από κοντά. Πιστεύουμε να συμφωνήσουμε για δίσκο. Βέβαια, ψάχνουμε στούντιο, γιατί ως τώρα δεν κάναμε πρόβες. Βγαίναμε και πάζαμε κατ' ευθείαν! Μάλλον ο τίτλος του δίσκου θα είναι "Move To The World".

MMB: Εσείς, οι ίδιοι, πως θα χαρακτηρίζατε τη μουσική σας;

Διογένης: Μας αρέσει έτσι όπως βγαίνει. Προτιμάμε να την αφήσουμε αχαρακτήριστη.

Κάπως έτσι τελείωσε η κουβέντα με την "Λευκή Συμφωνία", συγγνώμη, με τους Timedrops, ήθελα να πω. Τι να γίνει, θα μας πάρει καιρό να συνηθίσουμε το νέο τους όνομα: Timedrops οπότε και "Move To The World". Γιατί όχι ρε παιδιά; Καιρός ήταν!

MANDRAGORA

Αν η ψυχεδέλεια έψαχνε κάποιον τρόπο να δεισδύσει και στη μουσική των 90's, αν ζητούσε να χωθεί κάπου, ώστε η ιστορία της να συνεχιστεί, μέσα στη λαίλαπα των διαφόρων στυλ και της μόδας που κάθε τόσο εκκρύγνηται και την απειλεί, φαίνεται πως τσάκωσε τη λύση. Και αυτή ακούει στο όνομα **MANDRAGORA**.

Ενα βρετανικό κουαρτέτο, από το νότιο Σασεξ, που βρήκε το δρόμο του, μέσα στους παράξενους ήχους και μουσικές επιλογές μιας ψυχεδελικής νότας, πολύ ενδιαφέρουσας.

Οσοι θυμάστε την πρώτη εποχή των Santana, εκείνο το μοναδικό "Caravan Sarai", που τόσες και τόσες καρδιές έκλεψε και τόσο κόσμο μύησε σε κά-

ποιο διαφορετικό εσωτερικό δρόμο αυτογνωσίας, ε, το φετεινό πείραμα των **Mandragora**, ίσως σας ξυπνήσει καινούργιες εμπνεύσεις στην αναζήτηση της Εμπειρίας.

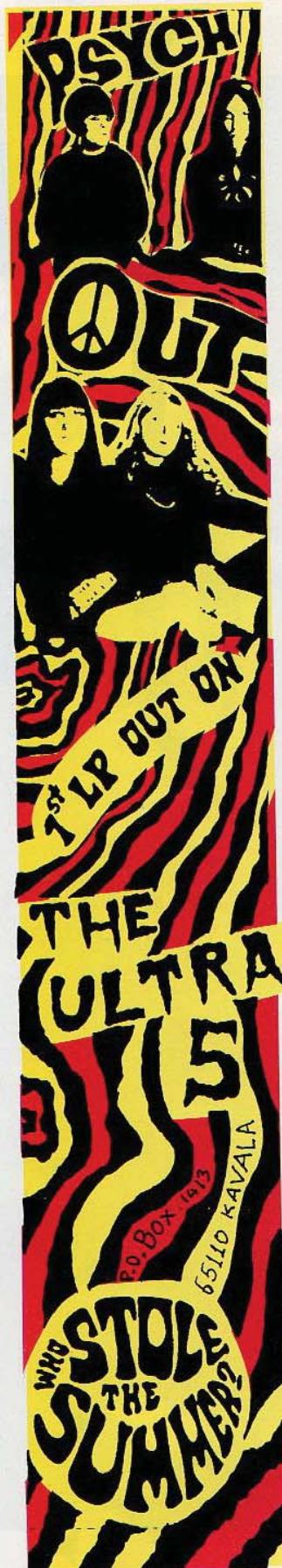
Το άλμπουμ τους "Head First", που βγήκε στη Resonance, είναι καταλυτικό σε ότι περιγράφει. Ενας ρυθμός με jazz στροφές, βαριά rock περάσματα, κοινωνικές προεκτάσεις και στίχους, μια κούλτούρα διαφορετική που σιγοκαίει στην Αγγλία και που ελπίζουμε να απειλήσει σοβαρά στο μέλλον, τη νέα "ευκολία" των εγγλέζων, να φτιάχνουν τραγουδάκια.

Οι **Mandragora** υπάρχουν από το 1984 και μέχρι πριν από ένα δυό χρόνια ήταν παντελώς άγνω-

στοι, εκτός βέβαια από τους μυημένους, οι οποίοι έπρεπε να είναι λιγοστοί. Ο Simon Williams

(κιθάρα, φωνή, συνθεσαλίζερ), ο Niall Hone (μπάσο, συνθεσαλίζερ), ο Nick Colgrave (keyboards) και ο Nik Hunt (ντραμς), ένωσαν τις δυνάμεις τους, ψάχνοντας να τα βρούν πρώτα με τον εαυτό τους. Για χρόνια έπαιζαν σε ελεύθερα φεστιβάλς, σε κολλέγια, παμπς, γενικά όπου βρισκόταν χώρος για τη μουσική τους. Κοινωνικά ολοκληρωμένοι και με ανησυχίες, συμμετείχαν συχνά σε εκδηλώσεις της Greenpeace και ενάντια στο ρατσισμό. Σα πόρταραν τους Hawkwind, τον Roy Harper, τον David Allen και τους Groundhogs. Στα τέλη του 1989, τούραραν με επιτυχία στο Βέλγιο και την Ολλανδία και τα πράγματα μοιάζουν να μπήκαν στη σειρά τους.

Δε θά ταν υπερβολή, ίσως, να πούμε, ότι οι **MANDRAGORA** αποτελούν τους πιο νιέρους των ψυχεδελικών γκρούπς των 90's. Η μουσική τους από jazz μέχρι reggae και από new age μέχρι acid house και hard rock, δείχνει να πατά σε σταθερά θεμέλια.

JANE'S ADDICTION

"Κυρίες και κύριοι, έχουμε μεγαλύτερη επιρροή στα παιδιά σας απόστη εσείς.

Ομως αγαπάμε τα παιδιά σας.

Γέννημα θρέμα του Λος Αντζελες,
οι Jane's Addiction "

WELCOME TO THE CIRCUS

από τον Γιάννη
Καστανάρα

Η φωνή που εισάγει το τρίτο άλμπουμ της σημαντικότερης ίσως μπάντας των 90'ς, είναι γυναικεία. Μιλάει ισπανικά με παράξενη προφορά και φαίνεται να προσπαθεί να γίνει απόλυτα κατανοητή στον ακροατή. Καμμία έπαρση, καμμία φανφάρα. Δύο απλές, σταράτες, ευγενικές κουβέντες, που μπορεί να κρύβουν κάποια απειλή. Απειλή που μονάχα δύσι αντησυχούν για τον υλικό και μάταιο τούτο κόσμο, μπορούν να νοιώσουν. Οι υπόλοιποι, αφήνονται στο ξέφρενο έξταση του "Stop", που ουσιαστικά ανοίγει και την αυλαία της σπουδαιότερης ίσως δουλειάς που εμφανίστηκε τον περασμένο χρόνο.

To "Ritual De Lo Habitual" στο σύνολό του αποτελείται από μερικές καταπληκτικές μελωδικά βίαιες συνθέσεις. Είναι ο δίσκος που κάθε μεγάλη ή μικρή μπάντα ή καλλιτέχνης θα ήθελε να έχει δημιουργήσει. Ομως το πράγμα είναι απλό: Οι Jane's Addiction τον σκέφτηκαν πρώτοι. Και απόστο μπορούμε να δούμε, αν δεν υπήρχαν εκείνοι, κανείς δε θα το είχε σκεφτεί.

Ο Perry Farrell, τραγουδιστής και σκηνικός εκφραστής των Jane's Addiction, έχει δεχτεί διάφορους χαρακτηρισμούς στη σύντομη, σχετικά ζωή της μπάντας που εμφανίστηκε λίγο μετά τα μέσα της περασμένης δεκαετίας, σκορπίζοντας τον πανικό στους ευηπόληπτους πολίτες του Λος Αντζελες Πρεζάκιας, αλήτης, καιροσκόπος, "ψωνάρα", αλλά και άγιος, Μεσσίας κλπ. Όλοι όμως, φίλοι και εχθροί, συμφωνούν στο ότι ο Farrell είναι μιά προσωπικότητα μοναδική στο rock στερέωμα. Ενας πραγματικός star που παραμένει ωστόσο τόσο ανθρώπινος, όσο ο καθένας μας. Γύρω του κυλούν τρείς ακόμα φιγούρες δυναμικές και μαζί του συμπληρώνουν το ηχητικό μέγαρο των Jane's Addiction:

Ο Eric Avery στο μπάσο, που συνάντησε τον Perry στους Psi Com, μιά post punk μπάντα η οποία έδωσε ένα και μοναδικό σώου. Οι υπόλοιποι Psi Com έμπλεξαν με τους Κρίσνα, ο Eric δεν είχε καμμία ανάλογη διάθεση και κόλλησε με τον Farrell. Το μέλλον έδειξε πόσο σώστη ήταν η απόφασή του. Λίγο καιρό μετά στην

παρέα προστέθηκαν ο ντράμερ Stephen Perkins και ο κιθαρίστας Dave Navarro. Ετσι απλά.

Αν ψάχουμε λίγο πιό παλιά την ιστορία τους, θα δούμε ότι ο Farrell, στα 16 του χρόνια (σήμερα διανύει τα 31), εγκατέλειψε το σπίτι του στο Κουήνης της Νέας Υόρκης κι έφτασε στο Λος Αντζελες. Κοιμόταν στην παραλία, έκανε surf και ζούσε πουλώντας αντικείμενα που έφτιαχνε ο ίδιος. Παγανιστής από ανέκαθεν, λάτρης της φύσης και του έρωτα, δεν ήταν τότε, τίποτε άλλο, παρά ένας από τους χιλιάδες νέους που κατακλύζουν την αιώνια ηλιόλουστη Καλιφόρνια. Μα οι ανησυχίες του ήταν πάρα πολλές για να παραμείνει μέρος του συνόλου.

Σήμερα οι Jane's Addiction, είναι ένα από τα διασημότερα ονόματα της αμερικανικής σκηνής. Ο πρώτος τους μάνατζερ ήταν μιά πόρνη και ο πρώτος τους δίσκος, κυκλοφόρησε από την Triple X του Χόλιγουντ, ζωντανά ηχογραφημένος στο κλαμπ "Roxy" του

Λος Αντζελες το 1987. Πολύ πρόσφατα, δηλαδή. Το εξώφυλλο ήταν σχεδιασμένο από τον Farrell και το πρώτο πράγμα που κάνει εντύπωση και εξακολουθεί πάντα να εντυπωσιάζει, είναι αυτή η απίθανη φωνή του. Γεμάτη πάθος και δύναμη, σε υψηλούς τόνους σε γεμίζει με την αίσθηση της φυγής. Καθαρή και ξεχωριστή. Αδύνατο να τη συγκρίνει κάποιος. Η κι αν το κάνει, την πάτησε. Ο Farrell είναι γενικά ιδιόρρυθμος. Οι διασκευές του "Rock'n'Roll" του Lou Reed και του "Sympathy For The Devil" των Stones, τον κάνουν αμέσως να ξεχωρίζει. Ενα πρώτο λοιπόν άλμπουμ, με μιά μαγική συνταγή μέσα του, που έκανε να χτυπιούνται surfers, headbangers, punks και χαρντκοράδες, στον τρελό ρυθμό που κράταγε αυτή η απίθανη μπάντα.

Τα νέα για τις σπουδαίες εμφανίσεις τους δεν άργησαν να εξαπλωθούν. Εξ'αλλου στο Λος Αντζελες τα πάντα κινούνται με γρήγορους ρυθμούς, όσον αφορά τη μουσική σκηνή και τη βία.

Η συνέχεια τουλάχιστον ανήκε στην Warner που αποφάσισε να υπογράψει συμβόλαιο μ'αυτούς τους τύπους, χωρίς βέβαια να γνωρίζει ότι δεν θα είχε μάλιστα περίπτωση στα χέρια της, ούτε κάποιους καλλιτέχνες που θα μπορούσε να χειραγωγεί όποτε γούσταρε. Η πρώτη σύγκρουση έγινε μόλις ο Farrell παρουσιάσει την ιδέα του για το εξώφυλλο του "Nothing's Shocking": Καθισμένες σε μιά κουνιστή πολυθρόνα δύο σιαμαίες γυμνές γυναίκες είναι η Casey η γυναίκα εδώ και μερικούς μήνες του Perry με το κεφάλι τους να φλέγεται, κάτι που ήταν πάρα πολύ, για μια καθώς πρέπει πολυεθνική δύναμη. Ωστόσο, ο δίσκος τυπώνεται και κυκλοφορεί στα μαγαζιά. Η μάλλον, γίνεται μια απόπειρα να κυκλοφορήσει. Οκτώ διανομέις αρνούνται να τον φέρουν στα καταστήματα, λόγω του εξωφύλλου. Τελικά, μετά από πιέσεις της Warner, δύο διανομείς κάνουν τη δουλειά τους και ο κόσμος παίρνει, αυτή τη φορά σοβαρότερα, το μήνυμα

των Jane's Addiction.

Το "Nothing's Shocking", είναι το άλμπουμ με το οποίο το γκρούπ καθιερώνει τον ήχο του, που πλέον θα μείνει κλασικός. Όλα τα τελετουργικά μουσικά δημιουργήματα που το αποτελούν, είναι μιά ολότητα εκφραστικού μεγαλείου και προσωπικών ωμωμάτων του Farrell που στους στίχους του ζωγραφίζει κυριολεκτικά πίνακες. Από την απελπιστική μοναξιά του "Standing in The Shower...Thinking", μέχρι τις πολλαπλές μουσικές συλλήψεις του ομώνυμου κομματιού και του "Summertime Rolls", όλα έχουν κάτι να προσφέρουν στον ακροατή. Τρομεροί ρυθμοί, ανακατέματα μουσικών δρόμων και μέσα σ'όλα αυτά, μιά συνέχης επέλαση της φωνής του Farrell. Ακούγοντάς τον, εξαντλείς τα αποθέματα ενέργειάς σου. Με το δεύτερο άκουσμα, ανακαλύπτεις δυνάμεις που ούτε φανταζούσαν ότι έκρυβες μέσα στο κορμί σου.

Το 1990, η κυκλοφορία του "Ritual De Lo Habitual" είναι καταλυτική. Μιά καινούργια λάμψη, πλανιέται πάνω από τους Jane's Addiction και η συγκλονιστική εισαγωγή της Ισπανόφωνης κοπέλλας σε συναρπάζει, προτού καν αρχίσει η μουσική. Καταλαβαίνεις αμέσως, ότι υπάρχει κάτι διαφορετικό. Το νοιώθεις. Είναι από τα παράξενα που γίνονται κάθε εκατό χρόνια. Γεμάτο νέες "τακτικές" το "Ritual...", είναι η αποθέωση της δημιουργίας. Αν έχετε δει στο MTV το βίντεο του "Been Caught Stealing" μπαίνετε στον νότιο. Ο Farrell κοροϊδεύει όλα όσα συμβαίνουν γύρω μας, οικονομία, αγορά, δίνει απόψεις περί κτήσεως αγαθών και ανάγει την στάση του για τη ζωή, σε άκρως γοητευτικά επίπεδα. Και για να μη σταματήσουμε σ' αυτό μόνο, μάθετε, όσοι κάνετε το λάθος να μη το γνωρίζετε, πως στο δίσκο υπάρχουν άλλα οκτώ κομμάτια, ιδιοφυή, μέχρι μεγαλοφυή που καταβαραθρώνουν κάθε έννοια αξιοπρέπειας. Οχι, οι Jane's Addiction, δεν είναι "αισχροί" με την

υπάρχουσα ορολογία, αν και πολλοί στενόμυαλοι, βιάστηκαν να αποδώσουν το χαρακτηρισμό. Οι Jane's Addiction είναι λουλούδια που αρνούνται να μαραθούν, είναι σκορπιοί που ξέρουν ακριβώς το σημείο που θα δαγκώσουν και πάνω απόλα είναι ερωτικοί. Πολύ ερωτικοί. Ενα διαλυτικό του μικροστισμού, καρφί στο μάτι κάθε επίδοξου ψευτοεραστή της Τέχνης.

Και γι' αυτό το άλμπουμ, έγιναν τα ίδια. Το "προκλητικό" εξώφυλλο, ένα γλυπτό του Farrell που κοσμεί μάλιστα και ένα τοίχο του σπιτιού του, (πρόσφατα κάποιος μπούκαρε στο διαμέρι-

λεύτηκε τυπώνοντας δύο εξώφυλλα, στο ένα από τα οποία υπήρχε η πρώτη Τροποποίηση του αμερικανικού Συντάγματος πει ελευθερίας της έκφρασης και στο άλλο το προαναφερθέν και τελικά, μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, το "Ritual De Lo Habitual" πουλούσε 500.000 κόπιες. Μέχρις εδώ καλά... Και οι Jane's Addiction κρατάνε καλά τις αποστάσεις τους με το εμπορικό κύκλωμα. Μπορεί να έγιναν τα αγαπημένα παιδιά του Τύπου, να έκαναν εξώφυλλα και πλήθος συνεντεύξεις, αλλά η ουσία τους βρίσκεται τελικά μέσα στη μουσική που κάνουν. Είναι διαφορετική απ' ότι έχει ακουστεί μέ-

απότι κι ο ίδιος παραδέχεται, άρχισε πολύ νωρίς στη ζωή του, από τότε που παράτησε το σπίτι του, προκαλώντας καρδιακή προσβολή στον πατέρα του. Κατακρίνεται για όσα κάνει, έντονα και αναίτια πολλές φορές.

"Δεν καταλαβαίνω γιατί κάποιος με βάζει στη "μαύρη λίστα" επειδή θέλω να κάνω κάτι το διαφορετικό στη ζωή μου. Γιατί να είμαι αναγκασμένος να υποστηρίζω τις θέσεις μου συνέχεια; Απλά αισθάνομαι ότι έχει έρθει ο καιρός να κουνηθώ από τη θέση μου. Και όταν αισθάνεσαι έτσι, τι άλλο μένει από το να το

κάνεις", δηλώνει και φαίνεται πραγματικά οργισμένος με ένα σωρό πράγματα.

χρι σήμερα. Το επόμενο βήμα τους να είναι ακόμα πιο καθοριστικό.

Μα καλό θα ήταν ν' ασχοληθούμε λίγο με την μορφή που κινεί τα νήματα της δημοσιότητας γύρω από το γκρούπ. Ο Perry Farrell έχει μιά έντονη επιθυμία να τα πει όλα μέσα σε μιά συνέντευξη. Διαβάζοντας κατά καιρούς άρθρα γι' αυτόν και την μπάντα σε διάφορα επίσημα και μη έντυπα, διαπιστώνται μιά περίεργη τάση για φυγή, που

Εξ άλλου είναι και οπάδος της Σαντάρια, ενός είδους λατρείας που υπάρχει στο Μαΐαμι, της Μπαχάμες, την Αιτή και την Καλιφόρνια και την είχαν φέρει στην Αμερική μαύροι σκλάβοι από τη Νιγηρία. Επειδή δεν μπορούσαν να λατρέψουν τους Θεούς τους κι έπερπε, σώνει και καλά να εκχριστιανίστούν από τους αφέντες τους, μετέφεραν την πιστή τους και έδωσαν τη μορφή των Θεών τους στο Χριστό, την Παναγία και τους άλλους Αγίους. Ο Perry Farrell λοιπόν, έχει ένα άνειρο. Να ζήσει με την Casey σε κάποιο μικρό χωριό του Μεξικού.

Οι δηλώσεις του μπορούν να δημιουργήσουν πολλά προβλήματα. Ακόμα και σε σχέση με το πρόσφατο μακέλεια αθώου κόσμου στον Κόλπο: "Δε μ' αρέσουν οι πόλεμοι, μα χαίρομαι γιατί η φάση του Κόλπου που έγινε μπροστά μου, επειδή μου δίνει την ευκαιρία να μιλήσω για τους πολιτικούς. Δε νομίζω πως οι πολιτικοί έχουν ακούσει όλα δύο έχουμε πει γι' αυτούς. Ο περισσότερος κόσμος πιστεύει ότι η κυβέρνηση στέκεται στο πλευρό του, αλλά μαθαίνοντας από τις περασμένες γενιές, ξέρω ότι οι κυβερνήσεις είναι διεφθαρμένες. Το μόνο που κυτάν είναι η πάρτη τους και το πως θα κάνουν λεφτά" Λέει ακόμα ότι η γενιά του '60 είχε όλη την ευκαιρία να μάθει το βρώμικο ρόλο των πολιτικών, μα δυστυχώς, εκείνη αποτελεί σήμερα την κυρίαρχη τάξη.

Κάπως έτσι περιγράφει την σχέση του με την πολιτική, ή καλύτερα με τους πολιτικούς. Εχει για όλα τα πράγματα άποψη. Ακόμα και για τα ναρκωτικά που χρησιμοποιεί και ο ίδιος: "Θα ήταν σπουδαίο γεγονός η νομιμοποίηση των ναρκωτικών και να υπήρχαν δάσκαλοι που να διδάσκουν τη χρήση τους, γιατί, νομίζω πως κάτι τέτοιο θα ωφελούσε την ανθρωπότητα". Εχει ακόμα τη θέση πως αυτό δε θάπερπε να γίνεται για όλο τον κόσμο, μα μόνο για ό-

σους νομίζουν ότι μπορούν να χρησιμοποιήσουν σωστά τη φαντασία τους.

Οσον αφορά για τις πρόσφατες δίκες συγκροτημάτων όπως οι Judas Priest, επειδή κάποιο τραγούδι τους θεωρήθηκε πως ώθησε δύο νέους σε αυτοκτονία, τις ανάγει σε γελοίες υποθέσεις. Κανένας, σκέπτεται, δε μπορεί να πάρει εντολή από κάποιον άλλο για ν' αυτοκτονήσει. Πρέπει νάχει χάσει τα μυαλά του για να κάνει κάτι τέτοιο. Κάπου εδώ μπλέκει και η λογοκρισία, αλλά ο Farrell έμαθε τον τρόπο να την αντιμετωπίζει. "Ο κόσμος έχει ξυπνήσει πιά. Τουλάχιστον υπάρχουν άνθρωποι, που δε μπορούν να πάρουν στα σοβαρά τέτοιου είδους ενέργειες, που σε γενικές γραμμές ξεκινάνε από άτομα με ιδιαίτερα προσωπικά προβλήματα. Ο λογοκριτής δεν είναι τίποτε άλλο, από μιά μαριονέττα στα χέρια όσων ζητάν απεγνωσμένα να κρατήσουν τον κόσμο κοιμισμένο σ'όλα τα επίπεδα. Το σεξ είναι η πηγή της ζωής και όλα δύο έχουν σχέση μ' αυτό, αποτελούν την πιό υπέροχη τελετή που ολοκληρώνει τον άνθρωπο σαν οντότητα." Και έχει μιά πολύ κεφάτη γνώμη για εκείνους που κατέκριναν το εξώφυλλο του "Ritual De Lo Habitual": "Αντέδρασαν όχι τόσο για τα γυμνά στήθη, ή για το αιδίο, αλλά περισσότερο για το πέος. Όλοι αυτοί, σήμερα ντρέπονται να με κυτάσουν

στα μάτια. Υποψιάζομαι πως έχουν μικρό καυλί!"

Δεν αισθάνεται όμηρος στα χέρια των πολυεθνικών: "Τους κρατάω απ' τ' αρχίδια. Αν τα πράγματα πάνε τελικά καλά, που απόσσο φαίνεται πάνε, μπορείς από την υπόθεση αυτή να κερδίσεις ένα εκατομμύριο δολάρια και να κρατήσεις την ψυχή σου άθικτη. Πόσα χρήματα αλλήθεια, χρειάζεται ένας άνθρωπος; Εγώ ούτε σπίτι θέλω κι αυτό εννοεί και τα πόσα χρήματα χρειάζομαι. Γ' αυτό και δε μπορούν να με νικήσουν. Δε μπορούν να κρεμάσουν ένα καρότο μπροστά μου, γιατί δε μ' αρέσουν τα καρότα..." Θα μπορούσε κανείς να ασχολείται ώρες ολόκληρες μαζί του. Ο Perry Farrell, εκτός από ψυχή των Jane's Addiction έχει και μια πολύπλευρη προσωπικότητα, που απότι φαίνεται κυλάει αδιάκοπα μέσα στο αυλάκι της ζωής του. Ο φόβος του AIDS τον έχει κάνει δυνατότερο, σκέπτεται ακόμα και να τα παρατήσει και μαζί με την κοπελλιά του ν' ανεμίσουν τα dreadlocks (εχμ... συγγνώμη, τα κρανία τους ήθελα να πω. Οσοι θυμάστε τον Farrell με ξανθά κοτσιδάκια, καλύτερα να τον ξεχάσετε), τους στον μεξικανικό ήλιο. Ζωγραφίζει, ασχολείται συνέχεια με ένα σωρό πράγματα. Το όνειρό του; "Θέλω να γίνω ήρωας. Να το κάνω αφήνοντας άθικτη την ψυχή μου. Και είναι πολύ δύσκολο..."

Θα έπρεπε να ανησυχούμε αν δεν ξέραμε την "αρώρωστεια" του rock 'n' roll για τις πρόσφατες δηλώσεις του στον αγγλικό μουσικό Τύπο, σχετικά με την πιθανή δάλλυση του γκρούπ, πράγμα που είναι πιθανό, όσο και... απίθανο. Εχω αποφασίσει να τελειώνουμε κάποια στιγμή, ίσως μετά από αυτή την τουρνέ. Είναι για τον ίδιο λόγο για τον οποίο έκοψα τα μαλλιά μου. Πέντε χρόνια είναι πολλά για να κάνεις συνέχεια το ίδιο πρόγμα. Εχω διάφορα ενδιαφέροντα και δε βρίσκω το χρόνο ν' ασχοληθώ μαζί τους.

Ολοι όσοι έχετε δεχτεί την μαγική επιρροή των Jane's Addiction, προσέξτε: Μέσα στα καλοκαιρινά τους σχέδια (παρά τις... απειλές του Farrell πως θα διαλύσουν), υπάρχει ένα μεγάλο τύπικο φεστιβάλ, που θα περιοδεύσει στις ΕΠΑ αρχικά και θα συμμετέχουν πολλοί και δάφοροι μουσικοί εκτός από το γκρούπ (στα σχέδια υπάρχουν οι Butthole Surfers, οι Pogues, οι Living Colour, ο ράπερ Ice-T και άλλοι). Αν λοιπόν βρεθείτε κάπου και δείτε μια αφίσσα να σας καλεί στο "Τσίρκο Lula Paliza", να ξέρετε πως αν αρνηθείτε την πρόσκληση, εμείς σας έχαμε προειδοποιήσει...

Οι VILLA 21, μετά από σχεδόν δέκα χρόνια συνεχούς παρουσίας στον ελληνικό rock 'n' roll χώρο, διέλυσαν πριν από λίγο καιρό, αφήνοντας πίσω τους, εκτός από την απογοήτευση του κοινού τους, ένα κενό που δύσκολα αναπληρώνεται. Η συνέντευξη και το κείμενο που ακολουθούν πάρθηκε πριν αποφασιστεί η διάλυση του γκρουπ.

Θυμάμαι τους "ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΝΕΣΙΣ". Κάπου στις αρχές της δεκαετίας του '80, ίως και στην πρώτη χρονιά του. Κάποια εμφάνιση, σε ένα διήμερο φεστιβάλ στο γήπεδο του Ζωγράφου που είχε οργανώσει ένα περιοδικό της εποχής. Δυνατό πανκ, μαύρα ρούχα, πάθος, μόνο που ο κόδωσης την εποχή εκείνη προτιμούσε τον "πρώιμο" "Λάκη Με Τα Ψηλά Ρεβέρ" ή κάποιους άλλους ροκάδες, και σνόμπαρε αρκετά την προκλητική εμφάνιση του γκρουπ. Μου είχαν κάνει εντύπωση, γιατί παρά το σχετικό "πόλεμο" της μεγαλύτερης μάζας του κοινού, που είχε συνηθίσει τα "έτοιμα", τα δίναν όλα και αδιαφορούσαν, παίζοντας μόνο για λίγους πιστούς οπαδούς τους.

Ο ΚΩΣΤΑΣ "Fever" ΠΟΘΟΥΛΑΚΗΣ, στελέχων τους ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΝΕΣΙΣ και όταν το γκρούπ διέλυσε σχημάτισε τους VILLA 21, μαζί με την ΑΝΤΑ ΛΑΜΠΙΑΡΑ, που από τότε αποτελεί το ταίρι του στο rock'n'roll και τη ζωή. Στη συνέχεια και μετά το πρώτο σινγκλάκι στην τότε ανεξάρτητη Creep, το γκρούπ συμπληρώθηκε από τον "boss" της εταιρίας ΜΠΑΜΠΗ ΔΑΛΛΙΔΗ και τον ΑΝΤΡΕΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ. Τη συνέχεια την ξέρετε όλοι. Σήμερα, εν έτει 1991, οι VILLA 21, συνεχίζουν το δρό-

Photo Σπύρος Τσακίρης

μο τους στην ανεξάρτη ελληνική rock σκηνή. Με πέντε άλμπουμς, τρία σινγκλς, ένα EP και συμμετοχές σε ελληνικές και ξένες συλλογές, εξακολουθούν με αμειωτή ένταση, κάτω από αντίξοες, πολλές φορές, συνθήκες μιά πορεία που χάραξαν από τα μέσα του 1982. Εχοντας διανύσει μιά απόσταση που κανένα άλλο συγκρότημα του ελληνικού χώρου δεν κατάφερε, σύσσοντας τουλάχιστον αφορά τη δισκογραφική πλευρά, στέκονται τώρα στο μεταίχμιο της καρριέρας τους. Ο νέος δίσκος, το LP "Hellucinations" που κυκλοφόρησε το Δεκέμβρη που μας πέρασε, στην ετικέτα της Penguin, άργησε πάρα πολύ να βγει. Διάφορα προβλήματα και εξωτερικοί παράγοντες, ανέβαλλαν την παρουσίασή του και όταν τελικά εμφανίστηκε, οι VILLA 21, έβαζαν

μπροστά για νέα μουσικά τοπία: Ο Αντρέας εγκατέλειπε το γκρούπ και στη θέση του ήρθε ένας νεαρός μπασίστας, ο FLESH από το συγκρότημα των Sadistic Noise, ενός thrash γκρούπ, πράγμα που "ενόχλησε" μερικούς μέντορες της ανεξάρτητης σκηνής. Ωστόσο οι Villa, δεν δείχνουν να πολυενδιαφέρονται. Συνεχίζουν απτότοι και τίποτε δε φαίνεται ικανό να τους σταματήσει.

Η συνάντηση μαζί τους, έγινε κάπου στην Ηλιούπολη, στο σπίτι του μάνατζερ του γκρούπ, του John Itchoubick (που βρίσκεται μαζί τους από τα πρώτα τους βήματα), ενώ εκτός από τον Γιάννη, παρόντες στη συζήτηση ήταν ο sound guru και ηχοληπτής της μπάντας Jim "Spliff", η άψογη οικοδέσποινα, η Δήμητρα και τρία από τα μέλη των Villa (συν

της Αμαλίας και της γάτας των οικοδεσποτών! Χαμός δηλαδή). Απουσίαζε μονάχα ο Flesh.

Ομολογώ πως ένοιωθα κάποια αμηχανία. Ο Κώστας καθόταν δίπλα μου στον καναπέ και για πολύ ώρα άκουγε τους υπόλοιπους να κουβεντιάζουν μαζί μου και τώρα που το σκέπτομαι θα ήθελα να τον ρωτήσω ένα σωρό πράγματα, αλλά ο Μπάμπης και - λιγότερο η Αντα, μονοπώλησαν την κουβέντα. Μονάχα κάποιες στιγμές, ο

Villa

Η Τελευταία συνέντευξη

Κώστας επενέβει από μόνος του, για να ξανασωπάσει και να μιλήσει μόνο τη στιγμή που του απευθυνόμουν προσωπικά. Ζέσταμα, λοιπόν, προκαταρκτικές σαχλαμάρες και λίγο μετά, η ουσία:

Οι Villa 21, είναι μια ομάδα ατάμων, που συμπίπουν ιδεολογικά και έχουν κοινά ενδιαφέροντα. Διαφορετικά, καταλαβαίνεις πως δε θα είμασταν τόσα χρόνια μαζί. Υπάρχει μιά δύναμη μέσα μας, κρυμμένη που την εξωτερικεύουμε στο γκρούπ. Μιλάει η Αντα, η φωνή της παθιάζεται κάθε φορά που η κουβέντα περιστρέφεται αποκλειστικά γύρω από το γκρούπ, σαν συνολική οντότητα. Ο Μπάμπης συμφωνεί και μερικές φορές αγριεύει. Υποστηρίζει και απότι αποδυκούνται όχι άδκα, πως τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά. Είμαστε ένα rock'n'roll συγκρότημα με την καθευτή έννοια του όρου. Ατόφιο rock'n'roll. Δυστυχώς όμως, δε μπορούμε να πούμε ότι λειτουργούμε όπως θα θέλαμε, ούτε και ασχολούμαστε με τους Villa, δύσο θα θέλαμε. Προσωπικά, δε μπορώ να πω πως ασχολούμαι με το γκρούπ συνέχεια. Εννοείται πως ανήκω σ'αυτό με τη ψυχή και το σώμα, αλλά, ξέρεις, κάθε πρωί που υποχρεώνεσαι να πας στη δουλειά... Αναγκαστικά δηλαδή, συμμετέχω περιστασιακά. Ανάλογα με τη "ζήτηση". Μιά συναυλία εδώ, κάποια πρόβα εκεί.... Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω και μάλιστα επαυξάνω. Η ζωή μας είναι αρκετά δύσκολη και κάθε απόπειρα να την ομορφήνουμε, γίνεται αμέσως παρελθόν. Δεν υπάρχει τί-

ποτε άλλο, παρά να σπαταλήσεις την ενέργειά σου, όσο το δυνατό πιό γρήγορα μπορείς. Κάνοντας πράγματα που σε ικανοποιούν έστω και για λίγο. Ομως με το rock, χρειάζονται πολλές θυσίες και η ιστορία έχει βάσανα και πίκρες. Κάτι σαν μά καλή παλιά ελληνική ταινία. Μόνο που στην περίπτωσή μας οι Villa 21, διαθέτουν μερικά απού στα χέρια τους. Δηλαδή, επ'ουδενί δε μπορείς να μιλήσεις για ξανασταμένο φαγητό.

Οι Villa τόσα χρόνια, απέδειξαν πως κρύβουν μιά τρομερή ενέργεια και αυτή τους βοηθάει να διατηρηθούν. Εαν είχαν υπάρξει οι κατάλληλες συνθήκες να μπορέσουν να την εξωτερικεύουν και να την κρατήσουν αναμένη σα φωτιά, που της ρίχνεις έντλα και τη δυναμώνεις, θα είχαμε κάνει πολύ περισσότερα πράγματα. Χαιρόμαστε, βέβαια, επειδή όλα όσα έχουν γίνει μέχρι σήμερα, αποτελούν δική μας προσπάθεια, μπορεί όμως στο τέλος να φανεί, ότι ο κόσμος δεν μας έχει και τόσο ανάγκη, σε σχέση πάντα με τα όσα του έχουμε προσφέρει.

Κάπου μπορεί και να έχει δίκιο ο Μπάμπης, αλλά εγώ, όπως και σεις, έχετε δει πολλές φορές το κοινό που παρακολουθεί ένα live των Villa, να τους αποθεώνει. Ξεκινάει κάτι τελικά και διοχετεύεται στους "από κάτω". Υπάρχουν κάποια κουμπάκια που πρέπει να γυρίσουν και αμέσως ο κόσμος θα πάρει φωτιά. Άλλα είναι και παραγοντες πέρα από το γκρούπ που βρίσκεται στην σκηνή, οι οποίοι είναι αστάθμητοι, μα και το κοινό, έχει παρατηρηθεί, ότι στην Ελλάδα

σε πολύ λίγες περιπτώσεις είναι εκδηλωτικό, τόσο ώστε να σπρώξει και την μπάντα εκεί που θέλει.

Υπάρχει ένα μικρό, αλλά φαντατικό κοινό γύρω μας, μα δεν είναι εκείνο που θα με κάνει ν'ασχολούμαι όσο θα ήθελα με τους Villa. Δεν αισθάνομαι απογοήτευση, αλλά δυστυχώς αυτή είναι η ελληνική πραγματικότητα. Ξέρω ότι το 100% του εαυτού μου, δεν έχει εκδηλωθεί ακόμα. Αντε κάτι τέτοιο να έγινε μιά, δυσοφέρει. Θέλω να πω πως δεν είναι τα πράγματα έτσι που να σε σπρώχνουν να βρίσκεσαι συνέχεια σ'ένα speed και να σκέφτεσαι: υπάρχουν οι Villa, άντε να κάνουμε πρόβες, να βελτιώσουμε τον ήχο μας, να γράψουμε πιο ολοκληρωμένα κομμάτια. Κάτι δηλαδή, που να είναι το πρώτο πράγμα στη ζωή μας. Εχω προγραμματισμένα πολλά στη δική μου. Δεν μου δίνεται η ευκαιρία να πω, εντάξει, το πράγμα μπορεί να πάει καλύτερα. Βέβαια πολλές φορές το σκέφτομαι και λέω: Ωραία θα ήταν! Μα τόσα χρόνια δεν έχω δει κάτι τέτοιο.

Ο Μπάμπης συνεχίζει ανελέητος την ολομέτωπη επίθεσή του. Οι υπόλοιποι τον ακούν, συμπληρώνουν και γενικά συμφωνούν μαζί του. Ο Κώστας ξαφνικά, βγαίνει από τη σιωπή του. Μιλάει αργά, διαλέγει τις κουβέντες του, αλλά είναι σαφέστατος και ολοκληρωτικός.

Εγώ, ένα πράγμα θέλω να πω. Όλα αυτά τα χρόνια, σχεδόν δέκα, που είμαστε μαζί και παίζουμε, έχουν έρθει μερικές φορές που κάνω μιά ερώτηση στον

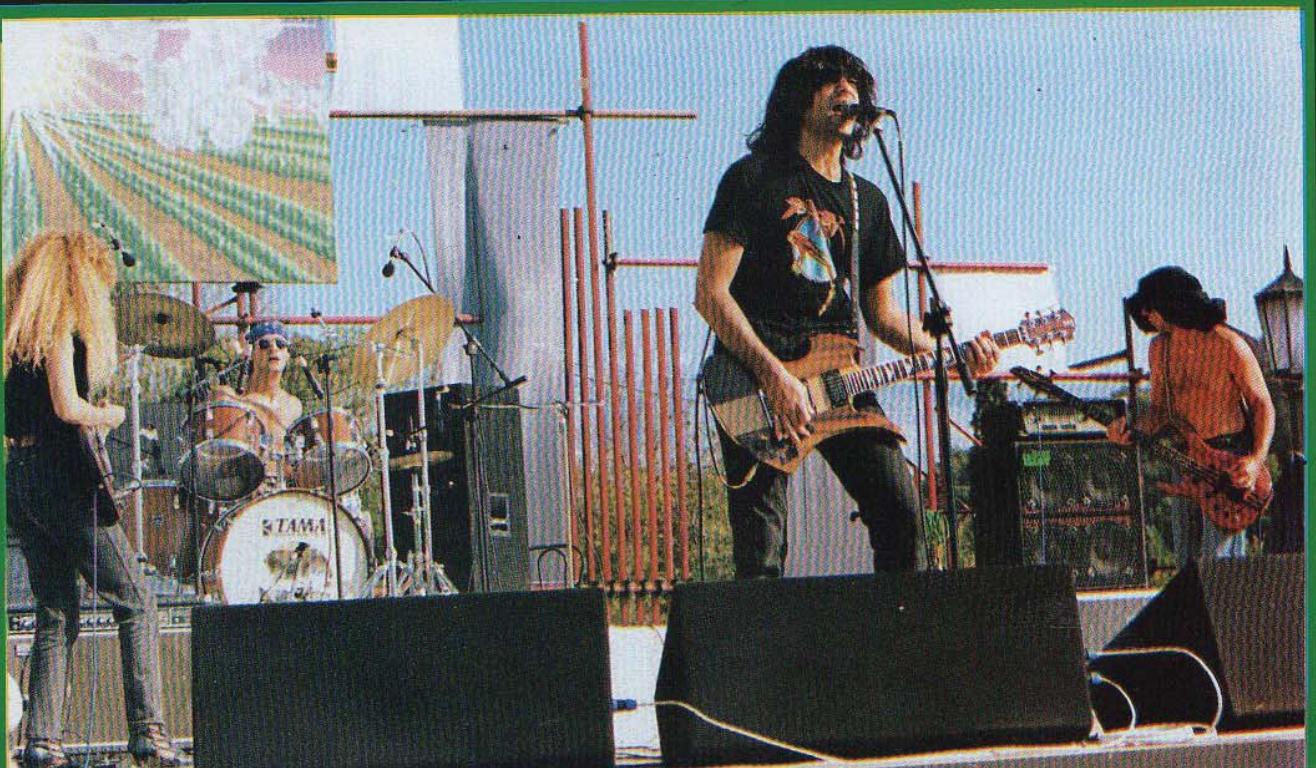

Photo : Αγγελος Κορδουλας

εαυτό μου και πάντα βρίσκω μιάν απάντηση, την ίδια. Λέω, καλά τα πήγαμε μέχρις εδώ και λοιπόν τι έγινε; Η απάντηση που έρχεται αμέσως στο μυαλό μου είναι και η καθοριστική: Πάμε παρακάτω. Οταν σταματήσει να υπάρχει αυτή η απάντηση, σημαίνει ότι το κόβουμε. Αυτό είναι οι Villa. Ετσι απλά. Μέχρι στιγμής η φάση κινείται...

Εχοντας εντρυφήσει γιά καιρό στο "Hellucinations", δηλώνω ότι με έχει γοητεύσει η νέα πορεία τους. Εδώ τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα, γιατί οι **VILLA 21**, διαφωνούν στο ότι άλλαξε η μουσική τους κατεύθυνση.

Ακούγεται από κάποιους ότι οι Villa, άλλαξαν, παίζουν πιό "σκληρά" για να είναι στη μόδα και στο στυλ. Μα οι Villa ανέκαθεν ήταν μά πάντα που έπαιζε δυνατά. Ο κόσμος θα πρέπει να πάρει με τη σειρά τους δίσκους μας και να τους προσέξει. Θα διαπιστώσει ότι, ανεξάρτητα απ'τις επιρροές πιό ψυχεδελικού, πιό garage, πιο heavy οι Villa χαρακτηρίζονται από το ακατέργαστο παίξιμο. Άλλα ο κόσμος, αντί να πάρει σα σημείο αναφοράς την έννοια του "σκληρού", στέκεται στο στυλ. Λέει: Σκληρό, αλλά garage, σκληρό αλλά new wave και μεις δεν ξέρουμε τι άλλο. Κολλάει εκεί και δεν παρατηρεί ότι οι Villa ακόμα και στα "ήπια" κομμάτια τους, εξακολουθούν να έχουν σκληρά μουσικά χαρακτηριστικά.

Μιλάνε όλοι μαζί εδώ, αγανακτησμένοι γιατί τέλος πάντων ποιός ο λόγος να δέχονται διάφορες επιθέσεις, χωρίς μάλιστα όσοι ασχολούνται μαζί τους να έχουν ιδιαίτερη γνώση του γκρούπ σαν σύνολο. Ο Μπάμπης, αναλαμβάνει να ηρεμήσει τα πνεύματα και να εξηγήσει ότι τελικά οι Villa δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να παίζουν το rock'n'roll με τον τρόπο που έμαθαν από πάντα.

Είναι λογικό να δεχόμαστε και νούργια πράγματα και να εμφανίζουμε ένα πρόσωπο πιό σύγχρονο. Υπάρχει ένα μεγάλο διάστημα πάντα, από τον ένα δίσκο μέχρι τον άλλο. Το "Hellucinations" για μας έχει πάνωσει. Σκέψου ότι η ηχογράφηση και η όλη δουλειά τέλειωσε το Φλεβάρη και ο δίσκος κυκλοφόρησε το Δεκέμβρη. Ηδη υπάρχει νέο υλικό στα σκαριά. Άλλοιμονο, αν παραμέναμε στα ίδια και τα ίδια. Άλλοιμονο αν δεν υπήρχε εξέλιξη. Δε θα είχαμε λόγο ύπαρξης.

Επεμβαίνει και ο Jim για να δηλώσει:

Αν ρωτήσεις τα παιδιά, που εί-

ναι το γκρούπ με την μεαλύτερη δισκογραφία στον ανεξάρτητο χώρο, θα σου που ότι στο διάστημα αυτό θα μπορούσαν να έχουν παρουσιάσει τη διπλάσια δουνειά, οπότε θα έβλεπε και ο κόσμος την εξέλιξή τους σκαλίσκαλί.

Δεν τους ρωτώ. Τα βλέμματά τους είναι αρκετά για να με πείσουν για του λόγου το αληθές. Βλέποντας το γκρούπ live μου έχουν δημιουργηθεί μερικές απορίες. Τις αναλύω στα παιδιά και παίρνω τάχιστα απάντηση.

Ο καλύτερος τρόπος για να σπρώχουμε τη μουσική μας είναι να παίζουμε όσο το δυνατό περισσότερα live. Η μουσική μας είναι για τον κόσμο και εκεί πρέπει να τη στέλνουμε με κάθε τρόπο. Άλλα δεν έχει βρεθεί η εταιρία που θα κάνει μιά καμπάνια, όχι τίποτε τρομερό. Κάποιες καταχωρήσεις, λίγη διαφήμιση, ίσως περιοδείες, τουλάχιστον για να δικαιολογήσει τα λεφτά της. Η Penguin δεν έχει τη διάθεση να κάνει και πολλά. Πρέπει εμείς να τους πιέσουμε. Δεν περιμένουμε υποστήριξη. Οι Villa δεν καθιερώθηκαν ξαφνικά. Υπάρχουν τόσα χρόνια. Οπότε μας μένουν οι συναυλίες. Εκεί μπαίνουμε σ'άλλο κεφάλαιο. Για να βγει μιά συναυλία των Villa και το γκρούπ ν'αποδώσει στο μεγαλύτερο δυναμικό του θα πρέπει και τα μηχανήματα να είναι ανάλογα. Παίζουμε ηλεκτρική μουσική και τις περισσότερες φορές δεν ακούμε ο ένας τον άλλο, ούτε και τα όργανά μας. Πρέπει να "φτιαχτούμε" πάνω στη σκηνή, αλλά με τις συνθήκες αυτές χανόμαστε. Σκέψου τι θα γινόταν αν δεν είμασταν

μαζί τόσα χρόνια. Πρέπει τον "ηλεκτρισμό" σου, να τον ελέγχεις απόλυτα, διαφορετικά δε μπορείς να τον στέλνεις στον κόσμο με τη μορφή που θέλεις. Είναι μιά εσωτερική δύναμη, αλλά και ηχητική, που την κρατάμε στα χέρια μας και την εξαπολύουμε. Αν ρίχνουμε "καψουλάκια" στο κοινό, ο άλλος σε βλέπει και λεέι: Τώρα αυτοί εδώ, τι ρόλο βαράνε; Αν είμασταν ένα ακουστικό συγκρότημα, πάει καλά, το πράγμα γίνεται πιό εύκολο. Μα με τα γκάζια που παίζουμε, ανα πάσα στιγμή κινδυνεύει ο ήχος να καταστραφεί.

Προσπαθώ να ξαναγυρίσω στο νέο δίσκο και μετά από πολλές προσπάθειες τα καταφέρων. Οι Villa, έχουν παρασυρθεί στην κουβέντα, έχουν ριχτεί με τα μούτρα στο να τα πουν όλα. Το "Hellucinations" είναι ο καλύτερος δίσκος τους και αισθάνονται περήφανοι γιατύν. Το ίδιο συμβαίνει και με κάθε δίσκο που ολοκληρώνουν, οπότε από αυτό το σημείο οι επειτα, τι άλλο χρειάζεται μιά μάπαντα του rock'n'roll. Η μουσική τους έχει μείνει η ίδια. Απλά εξελίχτηκε και εξελίσσεται συνεχώς. Οταν ξεκίνησαν, μόνο ο Κώστας ήξερε να παίζει κιθάρα, ο Μπάμπης ήταν άσχετος από ντραμς, η Αντα χτυπούσε τα keyboards και μετά έπιασε την κιθάρα και ο Αντρέας, κιθαρίστας ήταν, αλλά αναγκάστηκε να παίξει μπάσσο. Από τον πρώτο δίσκο, εκείνο το σιγκλάκι το "I See No", μέχρι το "Hellucinations", μπορεί κανείς να δει την εξέλιξη του γκρούπ και σαν μονάδες. Εχουν αποφασίσει να μην το βάλουν κάτω.

Εφυγε λοιπόν ο Αντρέας, ήρθε ο Flesh και τα γεγονότα περνάν σε νέα φάση.

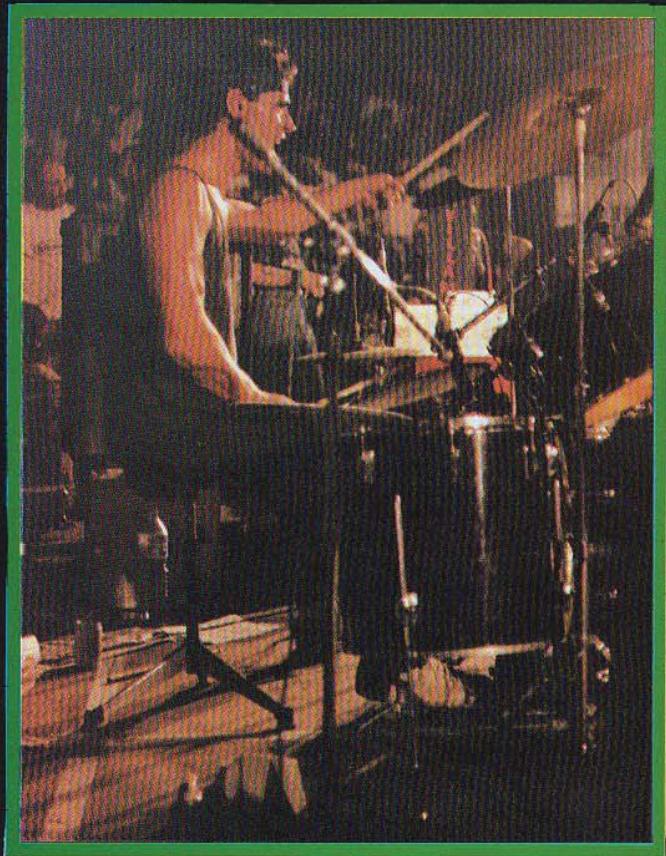

Photo Pedro Pimentez

Δεν υπήρξαν προβλήματα με τον Αντρέα. Απλά θέλησε να φύγει. Είμαστε ευχαριστημένοι που ο **Flesh** κόλλησε μαζί μας και το έκανε επειδή του άρεσε. Είναι ένα άτομο από τελείως διαφορετικό μουσικό χώρο. Εμείς είχαμε διάφορα ακούσματα, εκείνος ήταν πιο συγκεκριμένος στα δικά του. Τους λίγους μήνες που βρίσκεται κοντά μας, έχει βάλει την προσωπικότητά του, οπότε μην παραξενευτείτε αν ο επόμενος δίσκος μας περιέχει στοιχεία...*thrash*. Διεύρυνε τον ήχο μας. Και μεις με τη σειρά μας, του προσφέραμε τρόπους ν'ανοιχτεί μουσικά. Όλα λειτουργούν αυθόρμητα. Κανένας δεν δίνει οδηγίες στον άλλο. Μαζί χτίζουμε τον ήχο των **Villa 21**. Μπορεί ο τρόπος χτισμάτος να είναι λίγο αργός, μα στην Ελλάδα τα πάντα κυλάνε αργά. Ας πούμε, περιμένεις τόσο καιρό να μπεις στο στούντιο και όταν βρίσκεις την ευκαιρία, τα κομμάτια έχουν παλιώσει. Άλλα θα τα χρογραφήσεις γιατί τα αγαπάς. Και κάθε φορά είμαστε οι **Villa** σε μιά φυσιολογική εξέλιξη μας.

Υπάρχουν βέβαια τόσα πολλά κομμάτια που έχουν γράψει τόσα χρόνια. Με φρέσκο ήχο και το "Hellucinations" στα δισκάδικα, πως αισθάνονται για τα παλιά τους κομμάτια; Ο Μπάμπης γελάει και φαίνεται να χαίρεται για την ερώτηση.

Ο κάθε δίσκος ήταν για την συγκεκριμένη εποχή. Όλα βρίσκονται μέσα μας. Μα αν σήμερα προσπαθήσουμε να τα παίξουμε, είναι αδύνατο να τα πετύχουμε με τον ίδιο τρόπο. Ασυναίσθητα τα χέρια και η φωνή θα πάνε αλλού. Ετσι γίνεται με δύο που εξακολουθούμε να παίζουμε. Και με τα κομμάτια από το **Electric Poison** που όπως και να το κάνουμε σηματοδοτεί τη νέα μας φάση. Υπάρχει άλλος αέρας και βγαίνουν ασυναίσθητα. Εκεί είναι το κέρδος, αλλά ο κόσμος, ως επί το πλείστον, κρίνει ψυχρά. Όλα τελικά τα πράγματα στους **Villa**; έρχονται ξαφνικά. Οπως θα γνωρίζουν οι περισσότεροι από σας, εκείνος που γράφει τη μουσική και τους στίχους του γκρούπ, είναι ο Κώστας. Ο ίδιος λέει ότι πολλές φορές πιέζει τους υπόλοιπους να βγάλουν κάποιο κομμάτι, αλλά τελικά εκείνος είναι που ασχολείται περισσότερο από μόνος του.

Τα πάντα είναι ρευστά στο γκρούπ. Δεν υπάρχει κάποιο συμβόλαιο που λέει "εγώ θα κάνω αυτό, εσείς θα κάνετε εκείνο". Απλά, μέχρι τώρα εγώ έγραφα τα κομμάτια, μα φαίνεται ότι από όως και μπροσ θα υπάρχει και ο **Flesh** και θα παίζει ενεργό ρόλο στη σύνθεση. Εχει δικά του κομμάτια που τα προσάρμοσε γρήγορα σε μας και το ύφος μας. Όλοι δουλεύουμε μαζί, όπως είναι και το σωστό. Σπάνιο να απορρίψουν οι υπόλοιποι τραγούδι μου, επειδή σίγουρα θα το έχω απορρίψει από μόνος μου, προτού τους το πάω. Τους **Villa** τους χαρακτηρίζει το σύνολο και ο ήχος είναι **Villa**. Αν σε κάποια φάση βγω με κάποια άλλη μπάντα, σίγουρα θα είναι άλλο πράγμα. Κάθε κομμάτι είναι ζωντανό, εφόσον βρίσκεται μέσα σου και το νοιώθεις. Οταν το σύνολο το βλέπει σα δικό του, ζωντανεύει το άκουσμά του. Υπάρχουν δυό τρόποι να παίζεις μουσική. Ο ένας είναι ο εύκολος, να είσαι αραχτός και να πεις "θα παίξω αυτό που έχω να παίξω και τελείωσε". Ο δύσκολος είναι να προσπαθείς αυτό που παίζεις να συμβαδίζει μόσα γίνονται γύρω σου. Και εμείς αυτό προσπαθούμε να κάνουμε. Αυξομειώνουμε τις εντάσεις μας και αυτό γίνεται ασυνείδητα. Η το έχεις, ή δεν το έχεις μέσα σου. Δε γίνεται να το μάθεις. Πάντα στα live μας υπήρχε κόσμος που έφευγε με ανάμικτα συναισθήματα. Η γούσταραν ή δεν γούσταραν. Ο τρόπος που εμείς διαλέξαμε να παίξουμε rock'n'roll είναι ο πιο επικίνδυνος. Γιατί δίνεις ενέργεια, ίσως περισσότερη απ'ότι χρειάζεται. Και αυτό είναι που σε "στέλνει". Φεύγοντας από το σπίτι του **It-soubik** ο Κώστας και η Άντα με καλούν στο σπίτι τους, όπου μένω έκπληκτος με τις επιδόσεις του Κώστα στην τεχνολογία των computers. Πέρασαν πολλές ώρες και νομίζω ότι ολόκληρο περιοδικό δε θα χωράγε τα όσα ειπώθηκαν στη συζήτηση με τους **VILLA 21**. Βάζοντας το κλειδί στην πόρτα του σπιτιού μου, σχεδόν ασυναίσθητα μουρέθε στο μυαλό ένα κομμάτι από το δεύτερο άλμπουμ τους. Ενα κομμάτι που συνοψίζει με δυό κουβέντες τη συνέντευξη και δίνει το τελικό στίγμα των **Villa**: "We Still Can Burn".

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ VILLA 21

- I See No / The Dream (7", Creep, 1982)
- Move / Last Chance (7", Creep, 1983)
- A Ghost On The Move (LP, Creep, 1983)
- Too Much Nothing ("World Class Punk Compil.", ROIR, 1984)
- Men Of Clay (LP, Creep, 1986)
- Electric Poison (LP, σε περιορισμένη έκδοση, στα πρώτα αντίτυπα, υπάρχει και το 7ιντσο Right Answers, Wrong Questions / Need Nobody Around, Wipe Out, 1987)
- Six Feet In The Ground / Take You Down (στη συλλογή "Cicadas", Pegasus, 1987)
- Hey Hey, My My (στη συλλογή "12 Raw Greek Groups", Wipe Out, 1988)
- House Of The Damned (EP, Wipe Out, 1988)
- Real Cool Time (στη συλλογή κασέτα "Straight To Hellas, Live", Lazy Dog, 1989)
- We've Still Got A Long Way To Go (στη συλλογή "Dance Hall Favorites, Vol. 3", Munster, 1990)
- "Hellucinations" (LP, Penguin, 1990)

Γιάννης Καστανάρας

ΣΕΧΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΗ

του Σάκη Ευσταθίου

Φανταστείτε ένα κήπο με ψηλά μανιτάρια, ξωτικά να τριγυρνάνε εδώ και κεί, η ανηγενή λευκή πριγκιπόπούλα να φιλάει βάτραχους, ο ουρανός μωβ, τα καστρα ασπρά πιόνια σε σκάκι για γίγαντες, φανταστείτε ένα παραμύθι σαν κι αυτό με μουσική υπόκρουση. Τι θα διαλέγατε; Μήπως ψυχεδελία; Ψυχεδελία, η μουσική των χειροπιαστών συνέιρων. Η μουσική που έντιαξε στα μέσα των sixties η νεολαία της Αμερικής και της Αγγλίας, σαν απαντηση στον Πόλεμο του Βιετνάμ. Γέμισαν τα κενά τους με LSD και το έκαναν στα χέρια τους εργαλείο για περιπλάνηση στο απαγορευμένο 87% του ψυκεφάλου τους. Και το 13% δεν αρκεί. Μια έκκρηξη συντελέστηκε, πολύχωρη που παρέσυρε στο διάβα της όλων τον κόσμο. Τι ήταν αυτό που τους σδήγησε σε αυτή την έκκρηξη; Ο Πόλεμος στο Βιετνάμ. Το LSD (Acid), ανακαλύφτηκε το 1938, από το Δόκτορα Albert Hofmann στην Ελβετία. Ρίχνοντάς το στα αναφυκτικά που τους σέρβιραν παντού, οι νεολαίοι των sixties "ταξίδευαν" σε διαστάσεις ονειρικές. Επιστρέφοντας από αυτές, το σοκ ήταν πολλές φορές μεγάλο. Η εξιστόρηση παραμυθένιων ή ασχημών ταξιδιών (trips), αποτέλεσε βασικό θέμα για την ψυχεδελική ποίηση. *Psychedelia*: όρος που θεσπίστηκε από το δόκτορα Humphrey Osmond στο Νιου Τζέρσι. Έχει την έννοια της εξάπλωσης, της απελευθέρωσης του ανθρώπινου μωλού, υπό την επίρρεια σποιούδήποτε ναρκωτικού. Η Lillian Roxon, στο βιβλίο της "Rock Encyclopedia", χωρίζει την ψυχεδελική μουσική σε acid (συγκροτήματα που διάλευναν με LSD, STP, PCP και στις άλλο διέθετε ο στρατός) και σε head (μπαντες που διάλευναν με "χόρτο", μαριχουάνα κλπ, που τους τα έδινε ο Θεός).

Το πρώτο συγκρότημα, που χρησιμοποίησε τον όρο "Psychedelic", ήταν μάλλον οι 13th Floor Elevators, από το Τέξας, πούχαν σαν αρχηγό τον θρυλικό πλέον Rocky Erickson, ο οποίος έκινησε σε ηλικία 17 χρονών, από το

σχολικό συγκρότημα των Spades. "Θα σου λείψω, θα πουλήσουμε την ψυχή μας", φώναζε ο Rocky τότε. Μα εγώ δε νομίζω πως πούλησε τίποτε και το μόνο που του έμεινε, είναι μια ανεπανόρθωτη ζημιά στον ψυχικό του κόσμο. Σήμερα, γυρνάει και συνομιλεί με ζόμπι, εξωγήινους, νάνους και άλλες φοβερές παρέες (όταν βέβαια, είναι ελεύθερος ψυχιατρικής παρακλαύθησης).

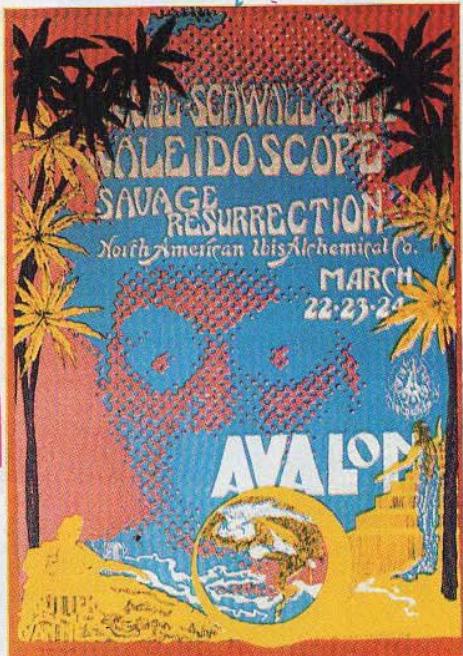
η πρωτιά διεκδικούν αυτοίς και οι Charlatans, ένα ιστορικό ψυχεδελικό γκρούπ του Σαν Φρανσίσκο.

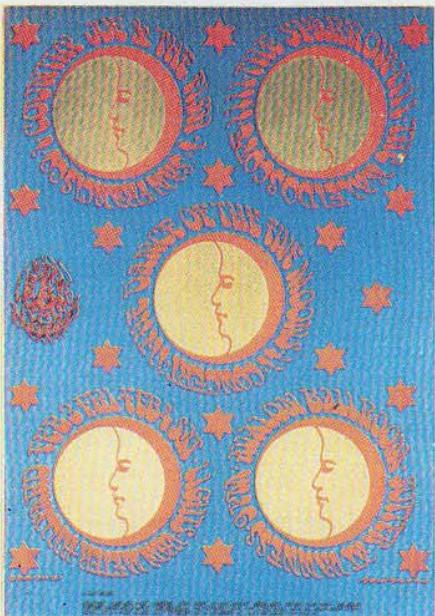
Η ψυχεδελία είναι ελεύθερη από περιορισμούς και μουσικές φόρμες. Το κάθε συγκρότημα αρχικά είχε παραμυθένιο, πρωτόγονο, άγριο, νανουριαστικό ήχο. Σε μετέφεραν σε πράσινα λεβάδια, όπου άκακα ξωτικά, νάνοι και μονοκεροί έκαναν έρωτα στη γαλήνια σύση. Μετά την πρεμία, έρχεται τη καταγύδα. Το άσχημο ταξίδι σου εδειχνεί όλους τους εφιάλτες ζωντανούς. Επιονες το υποσυνείδητο σου με τα χέρια. Τα acid tests, ήταν σε καθημερινή βάση. Freak outs, μετά από καταναλωση παραισθησιογνών, άφρασην θαυμάσια δείγματα μουσικών εμπειριών, ελεύθερες συναυλίες στο Σαν Φρανσίσκο, όπου συμετέχαν μπάντες όπως Greatful Dead, Charlatans, Salvation, Jefferson Airplane και πλήθος άλλων, έπαιρναν τη μορφή μιάς τεράστιας ερωτικής απόλαυσης από πλήθη που συχνά έφταναν συχνά σε πολλές χιλιάδες.

Ο διόνυσος και η λατρεία του άγγιξαν την ψυχεδελία. Οπως η Ανατολική οικέψη και ο Μυστικισμός. Η μαύρη μαγεία και οι δήποτε άλλο σκοτεινό, δεν άφησε ανεπρέσσους τους νεαρούς της εποχής. Πέρα από τους χίπις, που εγκατέλειπαν τα υλικές τους περιουσίες (συχνά καταστήματα

έκλειναν και οι ιδιοκτήτες τους πρόσφεραν δωρεάν τον κόσμο σκεύη και ρούχα) και ταξίδευαν γύρω από τη Δυτική Ακτή των ΕΠΑ, με την αγάπη σαν μοναδικό και αρκετό εφόδιο. Η κουλτούρα του Σαν Φρανσίσκο υπήρξε αειδόλογη. Σε πολλές αίθουσες έπαιζαν καθημερινά 2-3 υκρούπς - ο Bill Graham πλούτιζε συνεχώς με το Fillmore αφίσες έργα τέχνης, ποίηση και όλα αυτά δημιουργήσαν την ψυχεδελική τέχνη της ρολ. Σήμερα, υπάρχει μουσείο αφίσών στο Σ.Φ., όπου φαίνεται η εξέλιξη της.

Μα και το Λος Αντζελες δεν έμεινε πίσω. Με βαρύ πυροβολικό τους Love του Arthur Lee, τους Kaleidoscope με τα αυτοσχέδια όργανα και την ανατολική μουσική τους, τους Leaves που με το "Hey Joe", εφτασαν το Νο 31 των τεαρτς και πολλούς άλλους που θα

δούμε στη συνέχεια, είχε τη δική του σκηνή.

Σκηνή υπήρχε και στη Νέα Υόρκη (Blue Magoos, Blues Project), οπως και στο Τέξας (Elevators, Red Crayola, Shiva's Head Band, με βασικό άξονα την εταιρία International Artists), στη Βοστώνη με περισσότερο εγκεφαλικές ψυχεδελικές αναζητήσεις (Beacon Street Union, Ultimata Spinach, Orpheus). Το Ντητρόιτ είχε περισσότερο βαρύ ύχο (Amboy Dukes

το πρώτο γκρούπ του Ted Nugent, MC5, SRC). Μα και κάθε αστικό κέντρο των ΕΠΑ παρουσίαζε αξιόλογα συγκροτήματα.

Tαυτόχρονα στην Αγγλία, το έσπασμα είχε περισσότερο κοινωνικό χαρακτήρα, μα υπήρχαν πάντα τα acid tests, για να οδηγούν τους οπαδούς των Pink Floyd, Creation, --Edgar Broughton Band, Deviants σε "παρεκτροπές". Ο ήχος ωτόσο, είναι επηρεασμένος από το blues, πολύ περισσότερο από τους Αμερικανούς και πάρινε πολλές φορές μια έχχωριστη μορφή. Εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων (π.χ. Troggs), το garage punk, δεν αναπτύχθηκε ιδιαίτερα. Άλλα το underground ρέυμα ανέβαινε συνεχώς. Με μπροστάρηδες τους αδερφούς Broughton, τον Mick Farren των Deviants, εκδόθηκαν διάφορα περιοδικά (Oz, It) που πρωθυσάν τη χίπη κουλτούρα, σε πολιτικές βάσεις. Ανοιχτές συναυλίες και εδώ, LSD, βουτιές σε μαρμελάδες και ζελέ.

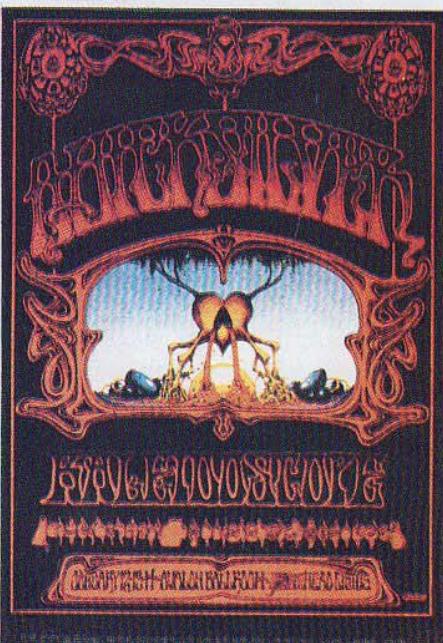
ψυχεδελική μουσική, έχει πλέον εξελιχτεί σε πραγματικό κοινωνικό φαινόμενο. Όλη η Αμερική, η Αγγλία, αλλά και η Γερμανία και η Γαλλία, δέχονται τις επροές της. Στην Αμερική οι χίπις, ακολουθούν στην έρημο της Νεβάδα τον Captain Beefheart (κατά κόσμο Don Van Vliet), που ταξίδευε από δω κι από κει μένα τροχόσπιτο. Ο τότε φίλος του και αργότερα άσπονδος εχθρός του, μα περισσότερο γνωστός Frank Zappa, αγκάλιασε όλες τις φάσεις της εποχής πολύ νωρίς, με την κυκλοφορία του κοσμοιστορικού άλμπουμ "Freak Out", μια από τις μεγαλύτερες μουσικές δημιουργίες. Ένα σατυρικό αριστουργματικό έργο, που μόνο η διάνοια του Zappa μπορούσε να το συλλάβει και μόνο η μπάντα του, οι Mothers Of Invention, μπορούσαν να εκτελέσουν. Το κλίμα της εποχής μένει ζωντανό στις ταινίες της εποχής "Psych Out" με συμμετοχή των Strawberry Alarm Clock και των Seeds του Sky Saxon και "Riot On Sunset Strip", όπου εμφαίνονται οι Chocolate Watch Band (η πρώτη μπάντα που αναφέρθηκε στο "τρίτο μάτι" και τις πυραμίδες) και οι Standells. Σημειώστε πως και οι δύο ταινίες μπορούν να βρεθούν στα ελληνικά βιντεο κλαμπ με τους καθόλου αξιοπρεπείς τίτλους "Τρέλες στο Σαν

Φραντσίσκο" και "Πεζοδρόμιο της Διαφθοράς" (επί ένα χρόνο το πέραν για τα σόντα!). Αν δεν τις έχετε δει, τι περιμένετε; Το Sunset Strip ήταν ένας δρόμος όπου μαζευόταν κάθε βράδι κόσμος από χιλιόμετρα μακριά. Γιατί αυτό; Μα για ένα ομαδικό frek out είτε στα πεζοδρόμια, είτε στο κλαμπ "Pandora's Box". Οταν οι μπάτσοι προσπάθησαν να κλείσουν αυτό και τα άλλα μαγαζιά, προκλήθηκαν σοβαρές ταραχές.

νάλογα πράγματα συνέβαιναν στην Carnaby Street του Λονδίνου. Και από κλαμπ: 14 Hour Technicolor Dream, UFO (στο Τότεναμ), Marquee, Middle Earth.

Εγώ, λόγω ηλικίας, δυστυχώς δεν έζησα την εποχή αυτή από κοντά. Την αναβίωσα μέσα από χαμένα σινγκλάκια, σπάνιους δίσκους, πόστερ, βιβλία, άρθρα, στίχους ταινίες. Με λύπη μου είδα την παρακμή και την αφομοίωση της αγνότητας και διάνοιας.

Τα άσχημα "ταξίδια" αποξένωσαν πολλούς από τους εαυτούς τους. Οι Serpent Power το 1967 μπήκαν σ'ένα ατέλειωτο τούνελ, οι Driving Stupid, φώναζαν πως είναι η τεταγωνική ρίζα του 2, ο Arthur Brown πούλησε την ψυχή του στο διάβολο και του αφιέρωσε το "Crazy World Of Arthur Brown", ο Jimi Hendrix ήταν ένα παιδί βουντού, οι H.P. Lovecraft (σας θυμίζει κάτι το όνομα,), ταξίδευαν με άσπρο καράβι, οι Earth Opera υιοθετούσαν το θάνατο στην πυρά, οι Pretty Things άκουγαν φωνές από κάποιο μεταμεσονύχτιο τσίρκο, οι Sopwith Camel καλούσαν το μεγάλο Μοερφέα, οι Bees δονούνταν από φωνές πράσινες και μωβ, οι Procol Harum έδιναν μια λευκότερη απόχρωση του λευκού, οι Idle Race τραγουδούσαν για κάποιο σκελετό και κάποιο κουφάρι, οι Mighty Baby ζούσαν σε σπίτι χωρίς παράθυρα, οι Perals Before Swine, με τραγουδιστή και στιχουργό τον περίφημο Tom Rapp, ένιωθαν, έβλεπαν πλάι τους λεπτούς και τριαντάφυλλα, μέσα από τις εφαλτικές μελωδίες τους. Οι USA ετοιμάζονταν για τον κήπο των Γήινων Απολαύσεων, οι Purple Gang έδωσαν στη γιαγιά τους τριπάκι να ταξιδεύει, οι Incredible String Band φόρεσαν το καπέλλο της μάγισσας, οι Monocles ήταν μύγες στο στόμα της αράχνης, οι Electric Prunes έπαιζαν με κουρδίστα παιχνίδια, οι Seeds ζητούσαν απελπισμένα να επιστρέψουν πίσω στα παιδικά τους μονοπάτια, στην ηλικία της τελειότητας, στη χαμένη έθωριασμένη ζωγραφιά. Οι Beatles., τον καιρό που πειραματίστηκαν με LSD, έβλεπαν έναν ουρανό με διαμάντια κι ένα κορίτσι με καλειδοσκοπικά μάτια να τους καλεί, οι Great Society (πρώτη μπάντα της Grace Slik, των Jefferson Airplane), ζωντάνεψαν το παραμύθι του Λούις Κάρολ "Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων" και τη συνέχεια του "Μέσα στον καθρέφτη", ένα άσπρο κουνέλι,

μιά κάμπια να πίνει αργιλέ, μια κόκκινη βασιλίσσα, ένα λευκό ιππότη και απαιτούν: "Τάσε το Κεφάλι σου!". Οι Byrds εκτινάχτηκαν 8 μίλια ψηλά και ο Rocky Erickson ανακάλυψε νέες κατευθύνσεις. Οχημά του; Το τρενάκι του Λούνα Παρκ! Οι Red Crayola ταξίδευαν μένα καταδυτικό Hurricane, οι Amboy Dukes πρόετρεπαν στο πρώτο άλμπουμ τους "Πάμε να μαστουρώσουμε" και στο επόμενο επιχειρούσαν ταξίδι στο κέντρο του μαλού, οι Flower Pot Men μας καλούν στο Σαν Φρανσίσκο, το κέντρο της γης, όπου τα λουλούδια γίνονται τόσο ψηλά, οι Love Thelousν την ελευθερία τους, γιατί όλοι είναι παιδιά του Θεού, λένε, και η πικρή κατάληξη αυτού του Μουσικού Κίνηματος, φαίνεται στα λόγια των Fire Escape, στο κομμάτι "Journey's End":

"Θ'ακούσω τον ήχο της σιωπής/ κατι θ'ανακαλψώ με το acid;/ θα με βοηθήσει να διαβώ στην ανύπαρκτη χώρα του μαλού μου/ Ο ζαχαρένιος κύριος της γλύκας/ θα καταβροχθίσει το μαλό της συννείδησής μου/ οι τοίχοι, τα πατώματα και τα ταβάνια/ θ'αποκαλύψουν τι ζει μέσα μου/ Το σώμα μου χρειάζεται να κάνει αυτό το ταξίδι"/ Το διάβασα στις εφημερίδες για το νεαρό που βρήκαν/ τους είπε ότι θα πέταγε/ αλλά κυλίστηκε στο ματωμένο χώμα./ Εκανε το ταξίδι, το μακροχρόνιο ταξίδι/ το ταξίδι, που δεν τελειώνει ποτέ/ έτσι χάθηκες κι ελπίζω να πετάς στον Παράδεισο/ Θα τα πουμέ άργοτερα, γειά σου φίλε./ Ήτο το κομμάτι σημαίνει πολλά. Ναι, ζούμε στα 1991. Τότε ήταν το '66, το '67, ή το '68. Η μελαγχολία ζούσε και ζει. Η έκφρασή της είχε ποικιλία. Τώρα,

η μελαγχολία μας, σαν σε ατελή όντα, ζει μέσα μας. Γιατί οι Ramones, οι Nomads, οι Cramps, οι Damned και τόσοι άλλοι, καθώς και και οι νέες εταιρίες δανείζονται τα κομμάτια των τηνείτζερ των sixties; Ισως επειδή ήταν η μόνη χρονική περίοδος με original underground μουσική. Μιά μουσική αυθόρμητη, χρωματιστή, χαρούμενη μέσα από τη λύπη της και την ελπίδα.

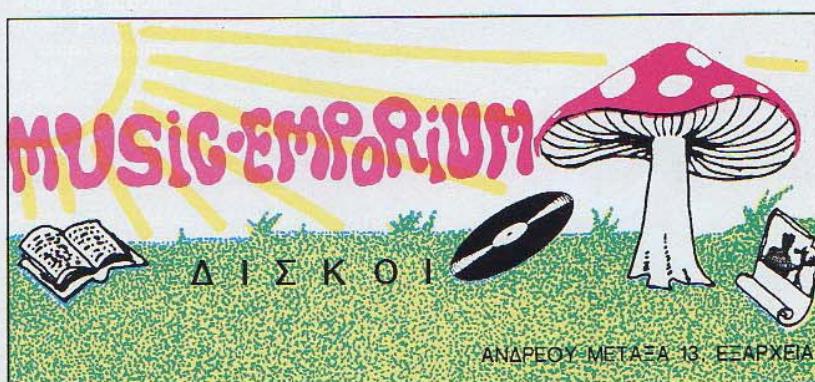
Aτώρα έχει απομείνει ο θρύλος των ανοιχτών μυαλών του τότε. Και ο θρύλος αυτός, ακόμα συγκινεί ορισμένους. Απόδειη ότι από το 1973 μέχρι τώρα, όλα σχεδόν τα άλμπουμς της Αμερικάνικης, αγγλικής και ευρωπαϊκής ψυχεδελικής σκηνής εκείνης της εποχής, έχουν επανεκδοθεί. Τα original κομμάτια είναι πανάκριβα (σ'αυτό συμβάλλει και το ελληνικό "επιχειρηματικό" δαιμόνιο).

Σε άλλο τεύχος θα δούμε πιο ανα-

λυτικά τις σκηνές της εποχής, τα συγκροτήματά της, θα παρουσιάσουμε τους σημαντικότερους δίσκους της ψυχεδελείας και του garage punk, ελπίζοντας πως μετά απόλα αυτά να υπάρξουν κι άλλοι που θα καταπιστούν με αυτό το μουσικό θησαυρό, που ιστορικά πρέπει να διατηρηθεί ζωντανός.

Γ' αυτό το λόγο καλό θα ήταν στο μέλλον να υπάρξει επικοινωνία με όποιον έχει τις ίδιες ανησυχίες, ανταλλαγές και οπίδηπτε άλλο, μέσω του περιοδικού μας.

Σημ. Στοιχεία δανείστηκα από το βιβλίο "The Acid Trip" του Vernon Johnson, την Ανθολογία Ψυχεδελικής Ποίησης" του Νίκου Κοντογούρη και τη "Rock Encyclopedia" της Lilian Roxon.

Από το 1978 μέχρι το 1985, όσο δηλαδή διήρκεσε η πρώτη φάση των βρετανών underground stars Barracudas, όσοι ασχολήθηκαν μαζί τους, σίγουρα θα έμεναν έκπληκτοι από το βελτιωτικό στυλ που προωθούσε το γκρούπ σε κάθε του δίσκο. Μερικά από τα εντυπωσιακότερα live έχουν μείνει στην καρδιά του κοινού και τα προκάλεσαν οι Barracudas. Ενα όνομα που δυστυχώς δεν έλαβε την αναγνώριση που του άξιζε. Μια μπάντα δοσμένη στο rock'n'roll, που κινήθηκε με βασικούς συντελεστές, δύο μορφές του αγγλικού rock. Τον *Jeremy Gluck* (φωνή) και τον *Robin Wills* (κιθάρα). Η διάλυσή τους προκάλεσε σοκ στους Ευρωπαίους οπαδούς τους, μιά και στην Αγγλιά, πολύ λίγοι βυθίστηκαν στη μαγεία και τη μανία των Barracudas. Ο *Robin Wills* ασχολήθηκε με τους *Fortunate Sons* και ο *Gluck*, έφτιαξε τους *Civilisation Machine*, ενώ αρθρογραφούσε στη "Sounds" με το όνομα *Ralph Traitor*.

Το καλοκαίρι του '79, τα δύο αυτά βασικά στελέχη της μπάντας, μαζί με τον *Steve Robinson* στο μπάσο και τον ντράμερ *Jay Posner*, αποφάσισαν τον ανασχηματισμό της και παρακάτω δημοσιεύουμε μιά συνέντευξη του *Wills* (αφού ο *Gluck* θεωρείται γενικά ντροπαλός), στο γαλλικό περιοδικό *Abus Dangereux*, σχετικά με τους λόγους της επανασύστασης των Barracudas και τα μελλοντικά τους σχέδια.

Η ΑΝΑΒΙΩΣΗ!

-Υποθέτω ότι πολύς κόσμος θα εκπλαγεί, βλέποντας τον ανασχηματισμό των Barracudas, επειδή οι *Fortunate Sons* ήταν μιά καλή μπάντα και κανείς δεν πίστευε πως θ' αποφάσιζες μία επιστροφή.

Wills: Για μένα δεν είναι μιά επιστροφή. Το τέλος των *Fortunate Sons* ήτθε σχεδόν πριν από δύο χρόνια στην Ιταλία. Ο *Lee Robinson* δεν ήταν πλέον στο συγκρότημα και είχε αντικατασταθεί στα ντραμς από ένα φίλο του *Chris*. Από κει κι έπειτα δεν τα πηγαίναμε καλά. Χωρίς να θέλω να πω κάτι εναντίον του *Chris*, δεν κόλλαγε με τους υπόλοιπους. Εκείνο το βράδυ ήταν μια απ' τις πολλές φορές που είχε πιει πολύ και η συναυλία ήταν αποτυχημένη, όποτε αποφασίσαμε να σταματήσουμε. Ο *Steve* κι εγώ μείναμε μερικές μέρες στο σπίτι του προμότερης της τουρνέ. Ενα αντίτυπο του "Drop Out" βρισκόταν εκεί και είπαμε μεταξύ μας "Ήταν ωραία η εποχή εκείνη. Θα ήταν καλό να τηλεφωνούσαμε στον *Jeremy* και να γυρνούσαμε στο *Londino*". Τελικά τηλεφωνήσαμε. Στην αρχή έμεινε λίγο έκπληκτος, αλλά θέλαμε να προσπαθήσουμε σιγά σιγά από την αρχή, αρχίζοντας να γράφουμε κομμάτια μαζί. Εαν τα τραγούδια ήταν καλά θα τα ηχογραφούσαμε σε tapes. Και σε περίπτωση που και τα demos ήταν καλά, θα προσπαθούσαμε να κάνουμε ένα πρώτο κονσέρτο. Αλλά, άν σε οποιαδήποτε στιγμή νοιώθαμε πως δεν ήταν φυσική η όλη διαδικασία, ή αν είχαμε οποιαδήποτε αμφιβολία, θα σταματούσαμε αμέσως. Περάσαμε τους έξη πρώτους μήνες δουλεύοντας "στα κρυφά" με τον *Jeremy*, και ανακαλύψαμε πάλι όλα όσα μας έδεναν, αφού οι δύο μας είχαμε ξεκινήσει και τους Barracudas. Αλλά με το πέρασμα του χρόνου είχαμε απομακρυνθεί. Καθένας είχε περάσει προσωπικές αλλαγές. Στον *Jeremy* είχαν την περίοδο

εκείνη λείψει οι Barracudas και σε μένα εκείνος. Η συνάντησή μας έγινε την καταλληλη στιγμή. Ενοιωθα λίγο χαμένος με το τέλος των *Fortunate Sons* και μονολογούσα: "Θέλε μου, δε μπορώ να σταματήσω να παίζω μουσική, αλλά πως θα συνεχίσω;" Ισως το να εναδημουργήσουμε τους Barracudas ήταν μιά εύκολη λύση. Ομως κατατάβαμε ότι δεν ήταν, επειδή και εμείς αλλάζαμε αλλά και γιατί η ζωή κυλούσε γλυκά. Ξαναρχίσαμε από το μηδέν.

Ο ανασχηματισμός ήταν καθοριστικός από το πρώτο κονσέρτο;

Wills: Είχαμε πει ότι εαν το πρώτο κατέληγε σ' αποτυχία ή δεν "τη βρίσκαμε" θα έπρεπε αμέσως να διακόψουμε.

Και τι ρόλο παίζει μέσα σ' όλα αυτά το "Garbage Dump Tapes";

Wills: Κυκλοφόρησε μετά τον ανασχηματισμό μας, το Σεπτέμβρη του 1989. Είχαμε ηχογραφήσει τα demos και στο στούντιο μπορέσαμε να ξαναβρούμε τα tapes. Πέρασε μιά βδομάδα για να ξαναφορμάρω τις κιθάρες. Τα φωνητικά γράφτηκαν με τον *Jeremy*.

Πάντα το Ισπανικό κοινό αγαπούσε τους Barracudas. Το γεγονός ότι κάνατε εκεί τουρνέ, δεν ενίσχυσε την επιθυμία σας να συνεχίσετε;

Wills: Ας πούμε ότι η Ισπανία είναι αυτό που θα μπορούσε να είναι η Γαλλία. Είναι λίγο λυπηρό να το λέει κάποιος, αλλά στο τέλος της δεκαετίας των 80's, αρχές των 90's, υπήρχαν ανεξάρτητες εταιρίες και ορισμένοι άνθρωποι που έσπρωχναν αυτή τη μουσική. Από τότε έχω την εντύπωση πως η Γαλλία έγινε ακόλουθος της μόδας, πολύ περισσότερο απότι η Αγγλία, με ανθρώπους που αλλάζουν εύκολα στυλ, κάθε φορά που το προστάζει η "μόδα". Στην Ισπανία ο κόσμος δεν υποκρίνεται τόσο. Του αρέσει βασικά, να βγαίνει και να διασκεδάζει έτσι

απλά. Δε θέλω να πω πως οι Γάλλοι ειδικά είναι υποκριτές, αλλά υπάρχει εδώ και 7-8 χρόνια μιά ενέργεια που σιγά - σιγά σβήνει. Χωρίς αμφιβολία αυτό μπορούμε να το αποδώσουμε στον μεγάλο ανταγωνισμό που ανάγκασαν πολλές ανεξάρτητες εταιρίες να κλείσουν. Ακόμα μπορούμε να πούμε ότι οι άνθρωποι των media, οι οποίοι δεν μίλησαν άσχημα για μας, είδαν ότι αυτό το είδος δεν πουλάει πολύ και καθόρισαν την πολιτική του Τύπου σε περισσότερο εμπορικά κανάλια. Είναι δέκα χρόνια που παίζουμε στην Ισπανία και κάθε φορά είναι απίθανα. Η τουρνέ αυτή είναι πραγματικά η καλύτερη της ζωής μου τόσο ως προς τα μέλη του γκρούπ, όσο και ως προς το κοινό και τη μουσική. Όλα ήταν κάτια παραπάνω από τέλεια.

Οι δίσκοι των Barracudas εμφανίστηκαν και στην Ισπανία;

Wills: Ναι, από την *Impossible* που εξακολουθεί να είναι η εταιρία μας. Οπως και των Fortunate Sons. Υπήρξε μάτι παρεξήγηση μεταξύ μας όταν εμφανίστηκε το "Barracudas Live in Madrid". Δεν είμαστε εν ενεργεία τότε και μόλις είχαμε διαλύσει. Τώρα όμως όλα έχουν ξεκαθαριστεί.

Το κοινό σας παραμένει το ίδιο από το 1985;

Wills: Στην Ισπανία καθώς και στην Αγγλία, που δεν υπήρξε ποτέ ιδινή για μας και δεν πολυπάξαμε εκεί, συναντάμε νέους 16 και 17 χρονών που γνωρίζουν όλα τα τραγούδια μας και που τραγουδούν μαζί μας μπροστά από τη σκηνή. Είναι εκπληκτικό! Στη γαλλική τουρνέ μας οι περισσότεροι δεν είχαν δει ποτέ τους Barracudas σε αντίθεση με την Ισπανία, όπου ο κόσμος ήταν νέοι και παλιότεροι.

- Ενα γεγονός που εκπλήσσει πολύ τον κόσμο είναι το ότι δεν παίζετε πλέον surf κομμάτια, όπως το "Summer Fun".

Wills: Συγκεκριμένα, το κομμάτι αυτό έχουμε να το παίξουμε από το Νοέμβρη του '80. Την εποχή εκείνη, θέλαμε να εμφανίζουμε με μιά συγκεκριμένη εικόνα που ο κόσμος είχε για μας, μένα συγκεκριμένο surf πνεύμα, που δε σταματήσαν να μας αποδίδουν (η πρώτη μας εταιρία). Ετσι παίζαμε συνέχεια κάποια συγκεκριμένα κομμάτια. Ήταν λίγο ενοχλητικό, καθώς το άλμπουμ "Drop Out" κυκλοφόρησε μόλις τέσσερις μήνες μετά την απόφασή μας να σταματήσουμε να τα παίζουμε. Τώρα είναι πράγματι πολύτες κόσμος που γνωρίζει μόνο τις πρώτες δουλειές μας και ξαφνιάζεται όταν εμείς δεν τα παρουσιάζουμε. Θέλουμε να ξανακάνουμε

μια αναδρομή μένα στάνταρ τρόπο και να ξαναβρούμε την παλιά ενεργητικότητα και φρεσκάδα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κάνουμε ένα νέο ντεμπούτο.

Το μοναδικό κομμάτι εκείνης της εποχής που υπάρχει ακόμα στο ρεπερτόριό σας είναι το "I Wish It Could 1965 Again".

Wills: Είχε βγει γύρω στο 1981 και το ξαναείπαμε στην Ισπανική τουρνέ.

Είναι παράδοση να ξεκινάτε κάθε συναυλία με το "Grammar Of Misery";

Wills: Ανοιγε όλη την *"Meantime Tour"*. Το παίζαμε δύο χρόνια συνέχεια, αλλά δε θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για παράδοση, μα είναι αιλήθεια ότι σε κάποια κονσέρτα στο Λονδίνο και στην τουρνέ ανοίξαμε με το κομμάτι αυτό.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι το πιό αντιπροσωπευτικό τραγούδι του τι είναι σήμερα οι Barracudas.

Wills: Θάλεγα ότι παρόλο που έχει γραφει πριν από δέκα χρόνια, είναι ένα κομμάτι που το αισθάνομαι πολύ πρόσφατο. Το προορίζαμε για χαρακτηριστικό κομμάτι του "Drop Out", μα δε στεκόταν στην εποχή του. Πάντως σίγουρα θα μας άρεσε αργότερα να γράψουμε κάτι παρόμοιο.

Ας μιλησουμε για το καινούργιο άλμπουμ.

Wills: Η βασική ιδέα δεν έχει αλλάξει. Με τους Fortunate Sons έκανα τα ίδια ακριβώς πράγματα που έκανα με τους Barracudas. Το είδος της μουσικής που ακούω και αγαπώ κυμαίνεται σε μεγάλα πλαίσια, ώστε πάντα να μπορώ να βρίσκω κάτι το ενδιαφέρον να γράφω. Ενα μέρος του νέου άλμπουμ είναι περισσότερο pop απ' ότι το "Drop Out". Άλλα υπάρχουν σίγουρα και ποδόσκηρα κομμάτια. Δώδεκα τραγούδια που είναι όλα καλά. Είναι το πρώτο άλμπουμ για το οποίο είμαι απόλυτα σίγουρος για το περιεχόμενο από τον καιρό του "Meantime". Αφερώσαμε ένα ολόκληρο μήνα στο στούντιο μαζί με τον Andy Shernoff (μπασιστή των Dictators και των Fleshtones). Περάσαμε πολύ καλά αφού εκείνος ήταν δίκος μας φαν κι εμείς δικοί του! Είμαστε πραγματικά περήφανοι για το νέο μας δίσκο που πρέπει να βγει Μάρτη με Απρίλη.

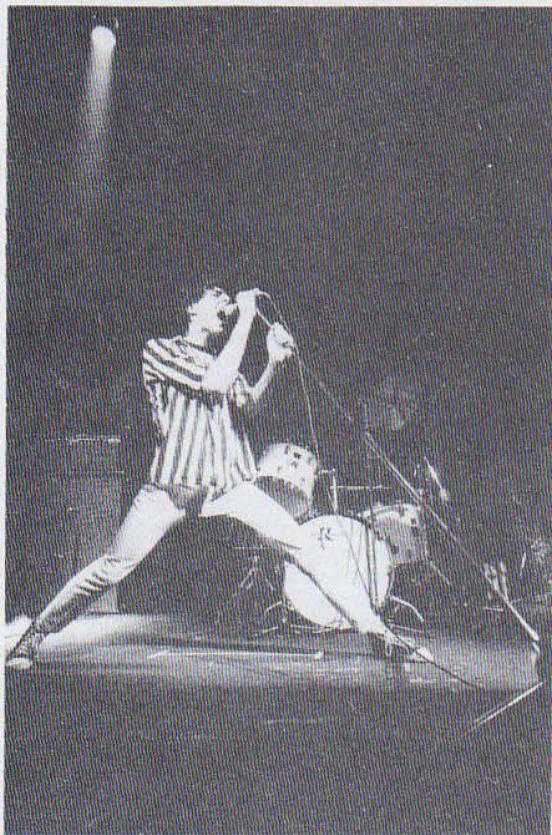
Είπες ότι αναρωτιόσουν πως να συνεχίσεις να παίζεις μουσική. Δε μπορούσες να συνεχίσεις σαν παραγωγός;

Wills: Αγαπώ πολύ την παραγωγή. Είναι ιδανικό για μένα το να συμμετέχω σένα γκρούπ σαν πέμπτο ή έκτο μέλος. Αυτό αφορά και τα οικονομικά εξ ίσου. Λατρεύω το να είμαι στο στούντιο μάλλους μουσικούς. Είναι κάτι που σε κάνει να μαθαίνεις συνέχεια. Είναι πραγματική απόλαυση και ένα από τα τρία πράγματα που μ' αρέσει να κάνω στη ζωή μαζί με τη σκηνή και την αρραβωνιαστικά μου. Ξέρω τα όριά μου. Εαν ο κόσμος ζητά κάποια πράγματα από μένα, δε θα χτυπήσω την πόρτα τους για να τους υποχρεώσω να με δεχτούν. Αν με θεωρούν ικανό να κάνω σωστή δουλειά μαζί τους θα με πλησιάσουν εκείνοι.

Εσύ διαλέγεις τις μπάντες για παραγωγή;

Wills: Αυτό εξαρτάται. Δεν είναι λίγες οι φορές που αρνήθηκα. Όλα ξεκίνησαν το 82-83 με τους *Stingrays* και τη συλλογή "Snap Shot" στην οποία πραγματικά δεν ήξερα τι έκανα! Μετά ήρθαν όλα τάλλα. Πρόσφατα δούλεψα την παραγωγή του νέου 45αριού των *Needles* που είναι η καλύτερη δουλειά που έχω κάνει μέχρι τώρα. Στην πραγματικότητα ασκώ τρομερή κριτική στις δουλειές μου. Υπήρχαν συχνά κάποιες για τις οποίες λέω πως θα μπορούσα να τις κάνω καλύτερα. Σε αντίθεση, όλα είναι διαφορετικά όσον αφορά τους Barracudas. Από την ηχογράφηση του νέου μας άλμπουμ είχα μια περίεργη εντύπωση: Ήταν έξι χρόνια που είχα

να εργαστώ με παραγωγό, αλλά ήταν πολύ ενδιαφέρον. Έχω τη συνήθεια πάντα να λέω πως να γίνει κάτι. Για τους Fortunate Sons πιστεύω ότι δέν είχαν παραγωγό. Ο πρώτος δίσκος, το "Rising" ενορχηστρώθηκε στη Γερμανία μέσα σε δέκα μέρες με τρεις μηχανικούς ήχου που δε σταμάτησαν ν'αντιλέγουν. Χάθηκε πολύτιμος χρόνος. Υπάρχουν συγκεκριμένα κομμάτια του *Karezza* που αγαπώ πολύ, μα για

μένα είναι η αντανάκλαση ενός γκρούπ που δεν διασκεδάζει. Σ' αυτές τις συνθέσεις βασιλεύει μά απογοητευτική ατμόσφαιρα. Δεν υπάρχει ενεργητικότητα και φρεσκάδα πράγματα που ξαναβρήκα με τους Barracudas. Έχω παρατηρήσει ότι δε μπορώ να παράγω το γκρούπ στο οποίο παιζω. Σαν παραγωγός έχω ανάγκη για προσπικής και εξουσίας να λέω ότι κάτι είναι σκατά. Δε μπορώ να πω στο Steve "όχι αυτό που παιζεις δε βγαίνει καλά." Είναι υπερβολικά δύσκολο.

O Andy μου έμαθε πολλά. Θα πρέπει να πούμε ότι οι Barracudas είναι μια μπάντα αρκετά τεμπέλικια. Επαναλαμβάνουμε σπάνια. Αντίθετα για το άλμπουμ δουλέψαμε επτά μέρες συνέχεια για δέκα μέρες, προτού μπούμε να γράψουμε. O Andy μας στρίμωξε πολύ. Είμαι εκ φύσεως αναβλητικός, λέω πάντα πως πρέπει να κανονίσω κάτι με τον τάδε τρόπο και παρ'όλα αυτά αφήνω τα πράγματα να κυλούν. Εκείνος είναι πολύ αυστηρός. Οταν υπήρχε κάτι για το οποίο δεν ήταν σίγουρος μπορούσε να το ψάξει για τρία τέταρτα. Εγώ δεν έχω το κουράγιο του. Να λοιπόν ένα πράγμα που έμαθα: Να παίρνω πολύ πιο σοβαρά την παραγωγή απότι έκανα παλιά.

Ποιοί ήταν οι δίσκοι ή τα γκρούπ που τελευταία, σ' ενδιέφεραν σ' επίπεδο ήχου και παραγωγής;

Wills: Το δεύτερο άλμπουμ των *Pixies* που βρήκα εντυπωσιακό. Το καινούργιο τους, παρόλο που είχαν τον ίδιο παραγωγό, ήταν λιγότερο ενδιαφέρον. Για μένα υπάρχουν πολλοί παραγωγοί που προχωρούν: Dave Edmunds στα seventies, Phil Spector και άλλοι. Θαυμάζω τις παραγωγές του Chris Thomas και τα κομμάτια των *Procol Harum*: Ήχος αρκετά πλούσιος και γεμάτος. Συνηθίζω να λέω: "μεγιστοποιήστε το ελάχιστο". Δεν υπάρχει πάντα ανάγκη για φόρτωμα, αρκει το απλό που είναι σαν αποτέλεσμα πιό εντυπωσιακό. Οι *Ramones* αποτελούν τη ζωντανή απόδειξη.

Τι κάνεις όταν δεν παίζεις, δεν παράγεις και δεν βρίσκεσαι με τη σύντροφό σου;

Wills: Όταν δεν είμαι αρκετά απασχολημένος περνάω δυστυχώς, αρκετό καιρό στο Λονδίνο. Δεν επιστρέφω στην κατάσταση του φυτού, αλλά φυτώνω μπροστά στην τηλεόραση περιμένοντας να κυλήσει ο χρόνος. Δε μ' αρέσει να μένω για πολύ σ'ένα μέρος, μ' αρέσει να ταξιδεύω, αλλά όταν δεν δουλεύω, υπάρχει ένα χρηματικό ποσό που με σπρώχνει να κάνω αυτό που μ' αρέσει. Έχω πάθος με το σινεμά. Έχω μια συλλογή από κασέτες ταινιών που δύσκολα βρίσκονται στην Αγγλία. Είναι κάτι σαν χόμπι: Συλλέγω φιλμ που σε γενικές γραμμές είναι αμφισβητούμενοι γούστου και που τα βρίσκω αστεία, αλλά ο πολύς κόσμος δεν θέλει να τα δει. Κάτι σαν τον *Russ Meyer*. Είναι κτηνώδεις ταινίες, αλλά εγώ τις λατρεύω!

Μετάφραση από το "Abus Dangereux": ΠΙΝΟΚΙΑ

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΟΥΣ...

SINGLES

- I Want My Woodie Back/Subway Surfin' (Cells, 1979)
- Summer Fun/Chevy Baby (EMI, 1980)
- His Last Summer/Barracuda Waver (EMI, 1980)
- 1965 Again/Renezvous (EMI, 1980)
- I Can't Pretend/The KGB (EMI, 1980)
- Inside Mind/Hour Of Degradation (Flickknife, 1982)
- The Way We've Changed/Laughin' At You (Closer, 1983)
- Stolen Heart/See Her Eyes Again (Closer, 1984)

EP's

- I Can't Pretend/Surfers Are Back/You Were On My Mind/Surfer Joe (Voxx, 1982)
- House Of Kicks (Flickknife, 1983)
- Live EP (Roadrunner, 1984)
- Stolen Heart/See Her Eyes Again/ Be My Friend Again (Closer, 1984)

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

- Watching The World Go By ("A Splash Of Colour", WEA, 1981)
- You're Gonna Miss Me ("Trash On Delivery", Flicknif, 1983)
- Stolen Heart ("Greetings From Sunny Beach" Closer, 1984)

ALBUMS

- Drop Out (EMI, 1981)
- Meantime (Closer, 1983)
- Live 1983 ((Coyote, 1983)
- Endeavure To Persevere (Closer, 1983)
- The Big Gap (Coyote, 1984)
- 1965 Again (συλλογή, GMG, 1985)
- The Worlds A Burn (mini, The Trust, 1985)
- Live In Le Havre (bootleg, 66 Records, 1985)
- The Garbage Dump Tapes (Shakin' Street, 1989) FLEXIS
- Very Last Day/There's A World Out There (με το περιοδικό Bucketful Of Brains # 7, 1985)

ΔΙΣΚΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

TRESPASSERS W

- "Kinder EP"

(TW, 27a Javastraat, 2585 AC, The Hague/Den Haag, Holland, 1991, 10")

Τώρα τι EP είναι αυτό που περιέχει 9 κομμάτια, δεν ξέρω. Μάλλον όμως η δεκάντση μορφή του μπορεί να του αποδώσει το χαρακτηρισμό. Τους TW, τους συναντήσατε εκτενώς στο περασμένο τεύχος. Μα δική μας είναι ξανά η απόλαυση να έχουμε την νέα τους δημιουργία, μιά πάχνιδάρινη μουσική παραγωγή, που μέσα από τους πάντα σημαντικούς στίχους της, "περπατά" κυριολεκτικά πάνω από τα κεφάλια μας. Μιά χαμηλή πτήση, αγγίζει τα τύμπανά μας, τα χαιδεύει γλυκά και προκαλεί ρίγη και ανατριχίλες. Οι, πολλές φορές, χαμηλοί τόνοι τους Cor Gout και της παρέας του, ξαφνικά εξελίσσονται σε ορμητικά ποτάμια, απεριόριστων μουσικών κλίμακων και ειδών. Μιά ακρόαση του Rock Little Rochus, είναι αρκετή. Μπράβο παιδιά, καταφέρνετε πάντα να κρατάτε το ενδιαφέρον μας σε υψηλά επίπεδα. Κάθε γνωριμία μαζί τους κρίνεται απαρίτητη. Και εξώφυλλο, έ;

TRUE WEST

- "TV Western"

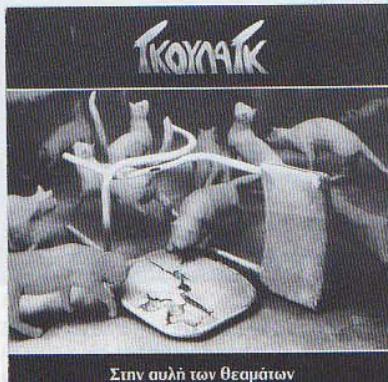
(Skylad, POBox 666, Middlesex, NJ 08846, USA, 1990, MNLP)

Ναι, ναι, γι' αυτούς πρόκειται. Οχι, δεν επανασυνδέθηκαν. Εξάλλου, η καρριέρα του Tolman, πάει καλά. Ισως μετά από δέκα χρόνια κάτι να γίνει, μόνο που εμείς θα είμαστε γερασμένοι. Εδώ υπάρχουν έξη τραγούδια τρία σε κάθε πλευρά, χαρακτηριστικά και σε πρώτη κυκλοφορία. Το πρώτο μέρος περιλαμβάνει sessions του 1983 για τις ηχογραφήσεις της EMI, και ακούγεται και το "Look Around" από το εκπληκτικό LP "Drifters", ενώ στο δεύτερο κομμάτι live

κατά την πρώτη και τελευταία τουρνέ στην Ευρώπη των καταπληκτικών αυτών τύπων, πρωτοπόρων μιας κίνησης που ίσως δεν εκτιμήθηκε ακόμα όσο πρέπει. Η μελεγχολική φύση της αμερικανικής ερημιάς και απομόνωσης, καθρεφτίζεται με τον καλύτερο τρόπο στις δημιουργίες ενός γκρούπ που έκλεισε τον κύκλο της και διέλυσε πριν μερικά χρόνια. Οι True West, είναι επίκαιροι και τώρα και πάντα.

ΓΚΟΥΛΑΓΚ

- "Στην Αυλή των Θεαμάτων" (Lazy Dog, Εξαδακτύλου 5α, Θεσ/νικη, 546 35, LP, 1990)

Στην Αυλή των Θεαμάτων

ως το 89, να κυκλοφορεί και στις ΕΠΑ. Μα προσοχή! Μη βιαστείτε να αποκτήσετε το δίσκο αυτό, εκτός αν σιγουρεύετε πως δεν κατέχετε το άλμπουμ "Stacked" που είχε κυκλοφορήσει η Wipe Out, αποκλειστικά για την Ελλάδα. Συγκεκριμένα δύο κομμάτια της ελληνικής συλλογής δεν υπάρχουν στην εν λόγω και τέσσερα της αμερικανικής, λείπουν από τη δική μας. Ετοι κι αλλιώς πάντως, αξίζει σίγουρα να αποκτήσετε κάποιο απ' τα δύο άλμπουμ (κατά προτίμηση το ελληνικό), μια κι οι Spanks, απ' το Βέλγιο, αποτελούν μιά άκρως ενδιαφέρουσα περίπτωση του Garage punk των 80's. Εγγύηση για το γούστο σας.

DURANGO 95

- "Mother's Day"

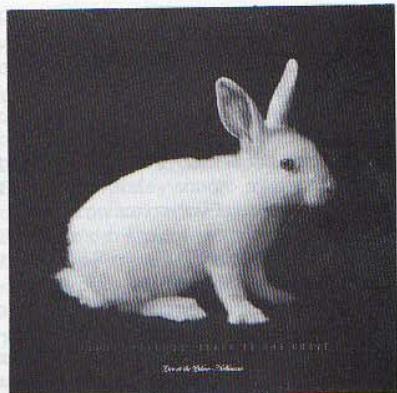
(Star Rcds, 148 Simcoe st., Oshawa, Ontario, Canada, LP, 1990)

Δε γνωρίζω και πολλά γι' αυτούς τους Καναδούς που παίζουν ένα savage rock'n'roll, δικό τους, πάνω βέβαια σε κλασικές φόρμες. Διασκεδαστές, με τίτλους όπως "Cats Aren't Like People", "Guitar, Guitar, Guitar" και "Maniac Rock", έχουν στον πρώτο τους, μάλλον, αυτό δίσκο (ηχογραφημένο το 1984, η φετενή είναι επανακυκλοφορία), μιά αντίληψη αρκετά σοβαρή. Ο ήχος τους θυμίζει τα πάντα και... τίποτα. Απλά είναι γρήγορος, εχει ρυθμό και αλλάζει συχνά το ύφος του γκρούπ, χωρίς αυτό να ενοχλεί κανένα. Κάπου απαντώνται οι Radio Birdman, κάπου οι Ramones και τότε τα πράγματα δε θέλουν και πολύ σπρώχουμε.

COSMIC PSYCHOS

- "Slave To The Crave"

(Normal/Hitch Hike, LP, 1990)

Αυτό έπρεπε να συμβεί. Οχι για κανένα άλλο λόγο, απλά επειδή δεν είχαμε την ευτυχία, μέχρις στιγμής, να δούμε αυτή τη δυναμιτιστική τριάδα εν δρά-

THE SPANKS

- "In Your Face"

(Get Hip, P.O.Box 666, Canonsburg, PA 15317, USA, LP, 1990)

Οι Spanks, αφού τα κατάφεραν μάλλον καλά στην Ευρώπη, βλέπουν αυτή την συλλογή τραγουδιών τους από το 86

σει. Ενας "Ζωντανός" δίσκος που δεν κάνει τίποτε άλλο, απ'το να επιβεβαιώνει το μεγαλειό, αυτών των Πεμπτοηπειρωτών φρικαρισμένων πανκς, σε συνθήκες..σκηνής. Ολόκληρη η power rock τους και η μαγικές συνταγές της φασαρίας που δεν σου κάθεται στο στομάχι, αποτελούν συμπληρωματικά στοιχεία των στούντιο έργων τους, αλλά σίγουρα κρίνονται απαραίτητα για την πιο "κοντινή" περιγραφή της ιστορίας τους. Παλιά και νέα κομμάτια, καμμιά διασκευή, πράγμα σπάνιο για μπάντα του είδους και οι Cosmic Psychos, δραπέτες ασύλου, φέρνουν στον κόσμο το μήνυμα του fun και της πλάκας, ισχυρότερο από ποτέ. Τα έχουμε μεγάλη ανάγκη.

VARIOUS ARTISTS

- "Αναδρομή Στη Δεκαετία Του'70" (*Music Box, LP, 1990*)

Νοσταλγίοι όλης της Ελλάδας, ετοιμαστείτε! Αγάπανθος, DNA, Jaguars, Sunset, Dalton, Λογαρίδης και μερικοί ακόμα "Εξεχασμένοι" ήρωες της ελληνικής ροκ των seventies, μαζεύτηκαν εδώ, χάρη στο Θοδωρή Κρίθαρη και τον Ακτι Λαδικό, για να ζωντανέψουν κάποιες στιγμές, που μπορεί στους σημερινούς νέους να μη λένε πολλά, μα σίγουρα θα κάνουν πολλούς παλότερους να δακρύσουν. Τα κομμάτια που περιέχονται σ'αυτή τη συλλογή, είναι δυσεύρετα, μπορεί και ανύπαρκτα, σήμερα. Ωστόσο δεν πάνουν να γράφουν την ιστορία της ελληνικής παρουσίας στην παγκόσμια κοινότητα του rock'n'roll. Εποι, για να μαθαίνουμε και να θυμόμαστε, πως κάποιοι έκείνησαν με πάθος μιά δουλειά, που η χουντική πρόκληση και η μεταπολιτευτική μουσική φανατίλα, έκοψε στη μέση. Μαθαίνουμε πως ετοιμάζεται από τους ίδιους και μιά συλλογή από garage ελληνικές μπάντες. Οχι, παίζουμε!

MOTORHEAD

- "1916" (*Epic, LP, 1991*)

Πέρασαν αρκετά χρόνια, από τότε που ο Lemmy και η παρέα του φώναζαν "Φάτε τους πλούσιους" και όλος ο κόσμος όχι μόνο εκείνος του heavy metal, ανυπομονούσε να ακούσει το νέο τους υλικό. Το single The One Who Sings The Blues, που υπάρχει και στο δίσκο, ήταν ο προάγγελος του τι θα επεκολουθούσε: Ενα καταιγιστικό άλμπουμ, τέτοιο που ίσως να καρφώσει τους μεταλάδες στον τοίχο. Και μπορεί οι πιο "φανατικοί" από αυτούς να μείνουν μάνοιχτό το στόμα, ακούγοντας το μεγάλο αυτό συγκρότημα να χρησιμοποιεί πνευστά (Angel City), έγχορδα (1916), μπαλάντες (Love Me Forever) και ακόμα να υιοθετεί το στυλ των Ramones, αν έχετε το Θεό σας, στο κομμάτι Ramones. Δηλαδή τα παιδιά ωρίμασαν πλέον ολοκληρωτικά. Εννοείται πως μέσα από την προσέγγιση του ήχου τους σε διαφορετικά

πεδία απότι μας είχαν συνηθίσει μέχρι τώρα, επ'ουδενί οι Moterhead δεν έχασαν τον παλιό καλό τους εαυτό. Τρελαμένα κομμάτια, σπιντάτα, τέρμα οι ενισχυτές (The One Who Sings The Blues, Going To Brazil, Make My Day), αφηνιασμένοι ρυθμοί, δημιουργούν στ'αυτιά μας την πιο υπέροχη κόλαση που έχουμε ακούσει. Χώρια που αν προσέξετε τους στίχους, θα καταλάβετε αμέσως τι σημαίνει πραγματικά "Eat The Rich!"

BLACK SUN ENSEMBLE

- "Elemental Forces" (*Reckless, 79 Upper Str. Islington, London, N1 ONU, England, LP, 1991*)

Τρίτος μεγάλος δίσκος από τον Τεξανό κυρίαρχο της νέας ψυχεδέλειας Dagan (τέως "Jesus") Acedo, που μετά τον χωρισμό του με τον Odin Helgison, βρήκε τρείς καινούργιους συνεργάτες. Ολόκληρο το 1990, δούλεψαν το νέο υλικό τους και το παρουσιάζουν φέτος, φρεσκότατο, μέσα στη μαγεία του χτες. Δώδεκα τραγούδια, γεμάτα από το "παλιό" καλό πνεύμα, που δεν παλιώνει ποτέ. Ολόκληρος κόσμος χτισμένος πάνω στο βινύλιο. Ενα πλήθος από όργανα, μερικά από τα οποία θα χρησιμοποιούσαν και οι Kaleidoscope, εικοσιπέντε χρόνια πριν. Χαμένες μελωδίες, στίχοι ηλιακοί και αστρικοί, όλα θυμίζουν πολλά και τίποτα. Οι B.S.E. ζουν μέσα σ'ένα κόσμο απογειωμένο, πλημμυρισμένο από συναισθήματα. Εσείς που έρετε που βρίσκεται σήμερα κάποιο μέλος των Mahavishnu Orchestra, τηλεφωνήστε του αμέσως!

SUICIDE

- "Ghost Riders" (*Danceteria/Penguin, LP, 1990*)

Επανέκδοση, σε άλμπουμ αυτή τη φορά, της παλιάς κυκλοφορίας της κασετοεταιρίας ROIR, από τη γαλλική Danceteria, ενό τνουέτου που σημάδεψε μια εποχή και μερικές φορές εξακολουθεί να σημαδεύει την εποχή μας. Ηχογραφημένος ζωντανά το 1981, απότος ο δίσκος αποτελεί μια ηχητική ολοκληρωτική και σταθερή παράνοια, που ο Martin Rev και ο Alan Vega προσφέρουν

από το 1971, οπότε και εμφανίστηκαν στη Νέα Υόρκη. Rock'n'roll is Killing My Life, Harlem και αυτός ο καταράτης ονόματι Ghost Rider, αφήνουν άναυδα τα ακροατήρια (θυμάστε;)». Ο υπνωτικός ρυθμός από ένα όργανο, προκαλεί ρίγη στον εγκέφαλο. Τα πάντα παύουν να λειτουργούν. Η φωνή του Vega, μονότονη, κολασμένη, ατίθαση, μέσα στο χάσμο της. Ο χειμώνας πέρασε για μά ακόμα φορά από τη ζωή μας μα οι Suicide δεν μας αφήνουν ποτέ να τον ξεχάσουμε. Και τι πειράζει, θα μου πείτε! Μερικές μεγάλες στιγμές, ενός ανεπανάλληπτου γκρούπ. Απαραίτητος.

ED KUEPPER

- "Today Wonder" (*Normal/Hitch Hike, LP, 1990*)

Ο πάλαι ποτέ πρωτοπόρος του αυτραλέζικου punk, (Saints, Laughing Clowns) σήμερα έχει περάσει οριστικά σε άλλες σφαίρες. Η μουσική του νέου του, τέταρτο προσωπικό άλμπουμ, προδιαθέτει για χαμηλόφωνες νύχτες, γεμάτες θαυμαστά παραμυθένια παλάτια και εξαίσιους στροβιλισμούς σε χαλιά γεμάτα ιδρώτα. Από την "ασάλευτη" διάσκευη του I'd Rather Be The Devil, μέχρι το "χάσιμο" του Horse Under Water και την αιθέρια παρουσία του If I Were A Carpenter, όλα κυλούν σε μιά συνεχή ροή εικόνων και ήχων με τις κιθάρες του Kuerner στο προσκήνιο και τα ντράμς του συμπατριώτη του Mark Dawson να σιγοψυθίζουν χαμηλές προτάσεις. Το προφίλ ενός καλλιτέχνη που ζητά κάποια λύτρωση, ψάχνοντάς την μέσα στα λυρικά θέματα της μουσικής που σήμερα ίσως θάπρεπε να αποτελεί σταθμό για κουρασμένους ταξιδιώτες.

CLOCK DVA

- "Transitional Voices" (*Interfisch/Penguin, LP, 1990*)

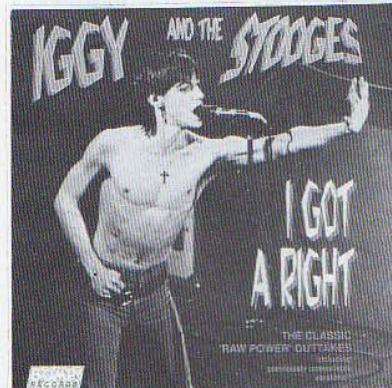
Θυμάμαι, γύρω στο '82, που το πρώτο LP των περιέργων αυτών metal funk, μου δημιουργήσε μια πολιτιστική, θα έλεγα σύγχιση. Ο τίτλος του ήταν "Thirst". Ακολούθησαν δύο ακόμα, νομίζω άλμπουμ και κάποια EP, που δεν είχαν την τύχη ν'ακούσω και μετά, σιωπή. Δεν έρω αν και πως λειτουργούσαν αυτά όλα τα χρόνια οι DVA και αυτός ο δίσκος είναι ο πρώτος που ακούω στην πρόσφατη επανασύνδεσή τους. Εδώ, "live" εμφάνιση από την περισήν ευρωπαϊκή τουρνέ τους και οι Clock DVA, ορμάν παθιασμένα μέσα στους στρόβιλους του acid house. Παρότι δεν είμαι οπαδός του είδους, οφείλω να αναγνωρίσω πως αν και δεν μου θύμισαν τον άφογο παρελθόν τους (αυτό θα έλειπε δα!), κράτησαν μέσα στην καρδιά μου, ένα αναμένο κεράκι. Άλλαξαν οι εποχές, αλλά πως να το κάνουμε, μερικά πράγματα έχουν εγγύηση αφθαρσίας.

TRISTAN AND THE ROSEWOOD
 • "Jumble"
(Musical Tragedies,
Muggenhoferstr. 39, 8500,
Nurnberg, Germany. LP, 1991)

Στο προηγούμενο τεύχος διαβάσαστε για τους *Tristan and the Rosewood*, στην παρουσίαση του περσινού τους άλμπουμ. Αυτή τη φορά, οι *garage* αυτοί απίθανοι τύποι, επανέρχονται δριψύτεροι, με τη βοήθεια μάλιστα της *Sylvia Junkosa*, που έχει ενισχύσει την παραγωγή και παίζει κιθάρα σε τρία κομμάτια, μάλιστα. Δηλαδή φοβερά πράγματα συμβαίνουν σήμερα στη Γερμανία και οι περισσότεροι δεν το παίρνουμε πρέφα, παραμένοντας σε ποιο "διάσημα" ονόματα της εκεί ανεξάρτητης σκηνής. Το όμορφα δεμένο κουαρτέτο από τη *Nurembergring*, με τις πολύ αστείες φάτσες και τα κοινά T-Shirts, αξιολογούν το *garage* σαν βασική εκφραστική τους δεινότητα. Τα καταφέρουν πολύ καλά, δεν μένουν στα κοινότυπα κλισέ, αλλά προχωρούν σε περισσότερο hard φόρμες, με ένα πολύ δύνατο όργανο να βγαίνει μπροστά. Σίγουρα προτείνονται για τους οπαδούς του είδους (και όχι μόνον).

IGGY AND THE STOOGES
 • "I Got A Right"
(Bomp/Hitch Hyke, EP, 1991)

Η τελευταία περίοδος των *Stooges*, ίσως να ήταν η καλύτερη από μουσικής πλευράς, αλλά και συνάμα η χειρότερη, όσον αφορά την κατάσταση των

"εσωτερικών" αυτής της μοναδικής και πρωτοπόρας ρινκ μπάντας από το Ντητρόιτ. Από φέτος η *Bomp* ξεκινά την κυκλοφορία σε μορφή EP, μερικών ηχογραφήσεων, που για διαφορούς λόγους (π.χ. "πολύ βίαια κοιμάτια"), έμειναν έξω από το "Raw Power" (αν και αργότερα κυκλοφόρησαν όχι βέβαια όλες απ'τη *Bomp* και την *Siamese*). Δε νομίζω να υφίσταται ιδιαίτερος λόγος για παρουσίαση του πρώτου αυτού, στη σειρά, EP, μάς και όλοι έρετε πως θα είναι καλό, πάγκαλο. Υπάρχουν τρεις διαφορετικές εκτελέσεις του *I got A Right* και δύο του *Gimme Some Skin*. Η δύναμη και η "βία" του rock'n'roll, σ'ολόκληρο το μεγαλείο της. Θα πείτε, εξ αλλού, καλά, ο *Iggy* κρατιέται ακόμα μιά χαρά, τότε θα κόλωνε; Δίκιο έχετε.

THE STEPPES
 • "Harps And Hammers"
(Voxx/Hitch Hyke, LP, 1990)

Και το ταξίδι συνεχίζεται. Πέμπτη μεγάλη δισκογραφική παρουσία των Ιρλανδών αδερφών *Fallon* και της αμερικανικής συντροφιάς τους. Ήχογραφημένο στην Αγγλία σαν το "Enquire Within", το νέο άλμπουμ των *Steppes*, με έκανε τελικά να τους συμπαθήσου και μάλιστα αρκετά, ώστε να προσέξωνται καλύτερα και τις προηγούμενες δουλειές τους, που αρχικά μάφησαν σχεδόν αδιάφορο. Τελικά η φλόγα που καίει στο εξώφυλλο και το οπισθόφυλλο του δίσκου θα πρέπει να είναι πολύ δυνατή. Η ψυχεδέλεια που ανεμίζει την σημαία της μέσα στ'αυλάκια του "Harps And Hammers", κινεί το νήμα της υπόθεσης. Οσο για τον τίτλο, μπορεί να είναι αρκετός για να διαπιστώσετε εκ των προτέρων, ότι υπάρχει μια συνεχής μουσική "διαμάχη", ανάμεσα σε σκληρούς και ψυχεδελικούς ήχους. Που τελικά ώμως, κάθε άλλο παρά άσχετους τους κάνει. Δένοντας όμορφα τα κομμάτια μεταξύ τους, οι *Steppes* τελικά, δεν είναι μιά εύκολη λύση. Μένει να τους δούμε μιά ακόμα φορά για να κρίνουμε απόλυτα. Ακούστε το δίσκο από την αρχή του. Υπάρχουν τρόποι να σας "στείλει".

HENRY KAISER BAND
 • "Hope You Like Our New Direction"
(Reckless, 79 Upper Str., London N1, ONU, England, LP, 1991)

Πέρσι, στο δεύτερο τεύχος, είχαμε παρουσιάσει το live άλμπουμ του *Henry Kaiser* και της παρέας του, από την Καλιφόρνια. Φέτος, αφού ενδιάμεσα συνεργάστηκε με άλλους καλλιτέχνες, γιά διάφορες δισκογραφικές δουλειές, ξαναμαζεύει τους φίλους του και με τη συμμετοχή, πάνω από 20 μουσικών, session ως επί το πλείστον, ηχογραφεί, ακόμα ένα αριστουργηματικό δίσκο, που βασίζεται και πάλι σε διασκευές, μα πάιρνει άλλες διαστάσεις, οι οποίες τον καθιστούν μαγευτικά απαράιτητο. Ανακατεύοντας διάφορα είδη (από Ιν-

δική μουσική, μέχρι Χαβανέζικες και Ορεινές αμερικανικές μελωδίες, φτάνοντας μέχρι το "California Dreamin'" των *Mamas and Papas*, δημιουργούν φοβερές ηχητικές παραστάσεις, με διάφορα όργανα και ρυθμούς. Αν σκεφτείτε, πως τα περισσότερα κομμάτια, ηχογραφήθηκαν κατ'ευθείαν, ζωντανά στο στούντιο και ακούσετε την άψογη ποιότητα της ορχήστρας, θα διαπιστώσετε το λόγου το αληθές. Εμείς απλά, τεντώνουμε τ'αυτά μας. Σχεδόν 20 χρόνια στο κουρμπέτι και με πλήθος άριστες συνεργασίες (Richard Thompson, Herbie Hancock, Jim French, Diamanda Galas, Eugene Chandbourne, John Zorn, Sakamoto, Laswell, Zoogz Rift), τι άλλο θέλετε, τέλος πάντων;

FRANK ZAPPA
 • "Μόνο Για Εχθρούς. Μέρος I.
 1966 - 1972"
(FM Διάσταση, Τ.θ. 5, Κιάτο 202 00, κασέτα, 1991)

"Δεν είμαι Μαύρος, μα σίγουρα υπάρχουν πολλοί λόγοι να μη θέλω να είμαι Λευκός" (*Zappa/Truble Comin' Every Day*). Μάλιστα κυρίες και κύριοι. Είναι ο *Frank Zappa*, σε μιά κασέτα συλλογή με 28 κομμάτια (90 λεπτά) που καλύπτουν την πρώτη περίοδο του απίθανου και μοναδικού αμερικανού καλλιτέχνη και βιρτουόζου κιθαρίστα από το 66 '72 (έπονται ακόμα δύο κασέτες, που ετοιμάζει με μεράκι ο *Kώστας* της *FM Διάσταση*, εκπληρώνοντας ένα όνειρο της ζωής του). Δε νομίζω πως είμαι εγώ ή οποιοσδήποτε άλλος που μπορεί να παρουσιάσει το έργο ενός ανθρώπου που δημιούργησε το πιο επιθετικό rock'n'roll που γνώρισε ο κόσμος, χρόνια πριν τους *Pistols* και τον *Jello Biafra*. Απλά το μόνο που δηλώνω, είναι πως όσοι δεν έχετε ασχοληθεί με το φαινόμενο *Frank Zappa*, έχετε χάσει πολλά χρόνια από τη rock ζωή σας. Ποτέ δεν είναι αργά κι επειδή οι κασέτες θα κυκλοφόρησουν σε περιορισμένη έκδοση, τρέχτε να προλάβετε, διότι εκτός από τα "γνωστά" κομμάτια, υπάρχουν και εκπλήξεις. Ευχαριστώ, *Κώστα*. Μου θύμισες άπειρα πράγματα...

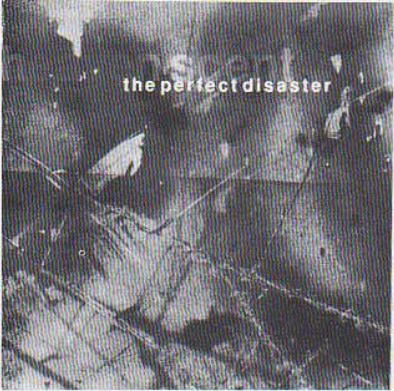
THE ORIENT EXPRESS
 • "The Orient Express"
(LP, Mainstream)

Ενας Γάλλος, ένας Πέρσης και ένας Βέλγος πιλότος, με το ιδιωτικό αεροπλάνο του τελευταίου γύρναγαν από Ευρώπη σε Αμερική και στα τέλη της δεκαετίας του '60, έπαιζαν *Anatolitique* μουσική. Με παραδοσιακά όργανα και την *eastren* κουλτούρα να κυριαρχεί, έγραψαν αυτό το δίσκο. Αντίθετα από τους *Kaleidoscope*, που κινούνταν στο ίδιο κλίμα, οι *Orient Express*, πέταξαν πάνω από κάθε δυτικό... σκιά και στο δίσκο νομίζει κανείς πως ακούει *Ινδικά* ή *Αραβικά* συγκροτήματα, παραδοσιακά. Καλύτερες στιγμές του δίσκου, που συστήνεται ανεπιφύλακτα,

είναι τα "Combra Fever", Train To Bombay", Caravan Of Silk" και "Fruit Of The Desert". Αλλη μια φορά που η Ινδική επιρροή εισάγεται στην ψυχεδέλεια.
ΣΑΚΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

THE PERFECT DISASTER

- "Heaven Scent"
(Fire/Penguin, LP, 1990)

Ενώ οι Αμερικανοί αναλύουν νότα προς νότα τους Stooges και τους MC5, στην Αγγλία τα πράγματα είναι διαφορετικά. Οι Perfect Disaster, ακολουθώντας ίδιο, πολλές φορές δρόμο με τους Jesus And Mary Chain, αναπαράγουν υπέροχα δείγματα αισθησιασμού, που πριν από τόσα και τόσα χρόνια χρησιμοποιήσαν οι Velvet Underground, για να ποτίσουν τον κόσμο με το πιό γλυκό rock φαρμάκι. Κάπως έτσι λειτουργούν και στο "Heaven Scent", έχοντας στο νου τους ένα λυρισμό από τη μάια και μιά punk αίσθηση από την άλλη, που θα ζήλευαν και οι Television. Ενα άλμπουμ καθοριστικό μάλλον για την πορεία της μπάντας, που δείχνει να πατά σε σταθερό πιά έδαφος. Θα μπορούσε να βοηθήσει τα βήματά τους και στην άλλη όχθη του Ατλαντικού.

RICH AGATHA

- "Parade Of Tears"
(Still Sane? Hitch Hike, MLP, 1989)

Στέκει τελικά άδικο, κάποιοι άνθρωποι να είναι αναγκασμένοι να παραμείνουν στη περιθώριο, λόγω της συνεχούς επίθεσης της μόδας και των στυλ. Κάπως έτσι έχουν τα πράγματα με τον Agatha, ένα τύπο που τρυγυρνάει την Αμερική, γεμίζοντας τον κόσμο τρελές μπαλάντες που αποτελούν σε τελική ανάλυση το σύγχρονο soundtrack της Αμερικής. Κολλητός των Droogs (ο Dave Provost συμμετέχει στο Do You Ever Think Of Me), γεννημένος στο Χόλυγουντ, έχει αποφασίσει τους λόγους για τους οπίους βρίσκεται στη Γη. Επειδή ακριβώς, το πνεύμα του βρίσκεται αλλού, μέσα σε συνεχή τούνελ παλιάς καλής φόρμας που παραμένει αγνή, σταθερή και μερικές φορές υπέροχη. Μια ακρόαση στην καταπληκτική διασκευή του Motel Blues των Loudon Wainwright από το 1971, θα σας ομορφήνει τη ζωή. Εξ αλλού, όλα είναι

παράλογα στον κόσμο. Ο Rich Agatha, τουλάχιστον παραμένει αυθεντικός.

THE RECORDS

- "Paying For The Summer Of Love"
(Skylad, 6 Valley Brooks Dr.
Middlesex, N.J. 08846, USA, LP,
1990)

Ενα από τα συγκροτήματα που έκαναν αίσθηση και γνώρισαν σημαντική αναγνώριση μέσα στην εγγέλεικη punk σκηνή στα τέλη της δεκαετίας του '70, παρότι οι Records δεν έπαιζαν ακριβώς αυτό το είδος. Περισσότερο μάλλον ανήκαν στο δεύτερο ποδ κίνημα μαζί με τους Jam και χρησιμοποιούσαν πολλά pop στοιχεία. Ο εν λόγω δίσκος είναι ένα μάζεμα διαφόρων demos από το 1978 και άλλων ηχογραφήσεων από τις πρώτες μέρες του γκρούπ και συνιστάται ακριβώς για το αναμνηστικό της όλης υπόθεσης. Δεν ξέρω πως μπορούν ν' ακουστούν σήμερα τα κομμάτια των Records, πάντως σίγουρα ομορφότερα και φρεσκότερα ίσως, από πολλές ατάλαντες σύγχρονες εγγέλεικες μπάντες. Χώρια που περιέχεται και εκείνη η τρομερή τους επιτυχία Starry Eyes που έκλεψε καρδιές την εποχή που βγήκε.

THE VINES

- "Walk The Floor"
(Still Sane? Hitch Hike, EP, 1988)

Το παρθενικό EP των Vines από το Χόμποκεν περιλαμβάνει έξη κομμάτια. Είναι δουλεμένο στο στούντιο του περίφημου Mitch Easter, με τον ίδιο στο ρόλο του μηχανικού που έχει πάιξει και κιθάρα. Οπωσδήποτε δε θα μπορούσε να γίνει καλύτερο. Όλες οι συνθέσεις διακατέχονται από μιά μελωδική και ατμοσφαιρική διάθεση, μιά "άλλη" pop που είναι ανοιχτή σε κάθε επιρροή. Η φωνή της Suzzane Lavine (που αποτελεί μαζί με τον Alirio Guerrero την ψυχή του γκρούπ), ακούγεται απλή και μαζί δυναμική, σε ένα μουσικό πλαίσιο που της ταιριάζει απόλυτα. Δεν ξέρω περισσότερα για τη συνέχεια της ιστορίας των Vines, αλλά σίγουρα, όποια κι αν είναι, θα έχει κάτι θαυμαστό να διηγηθεί.

SHIVA BURLESQUE

- "Mercury Blues"
(Fundamental/Penguin, LP, 1990)

Ο δεύτερος δίσκος των Shiva's Burlesque, διαφέρει από το ομώνυμο προηγούμενο, στο ότι ο νέος είναι κατά τι ψυχεδελικότερος και μοιάζουν στο ότι και οι δύο αποτελούν αριστουργήματα

λυρικής ευαισθησίας. Για μια ακόμα φορά αυτή η πεντάδα από το Χόλυγουντ, διαλέγει να κυλησει σε δρόμους "μαγειας και νομαδισμού". Ανακαλύπτοντας σιγά σιγά τους Shiva, βρίσκουμε ένα υπεύθυνο γκρούπ γεμάτο μυστηριακό πνεύμα που το ακολουθεί σε σκέψη του βήμα. Υπάρχουν στιγμές ξέαρσης (Sick Friend, Do The Pony) και άλλες πολλές πολλές (Peace, Nez Perce). Το τελικό νότημα που βγαίνει από τα τραγούδια των Shiva's Burlesque, είναι ότι η ζωή είναι ένα απέραντο τσίρκο. Μέσα του κρύβει θηρία και πολύχρωμους παπαγάλους που λικνίζονται νωχελικά σε ρυθμούς βγαλμένους μέσα από τη ζούγκλα των αισθήσεων.

ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ

- "Αρνητική Στάση"
(master tape)

Ακούγοντας το master tape του split LP που θα βγει στην Αγγλία από την Αρνητική Στάση (στην άλλη πλευρά θα υπάρχουν κομμάτια των Kismet), με κάνουν να αισθάνομαι ένοχος που μέχρι τώρα που γράφω, δεν κατόρθωσα να δω κάποιο live του γκρούπ. Η δύναμη που πηγάζει από το σύνολο των οκτώ κομματιών είναι τόσο έντονη που χειροκροτείς αυθόρμητα αυτό το κουαρτέτο hardcore που αλωνίζει τους χώρους που έχουν την ανάγκη τους. Κοινωνική μπάντα η Αρνητική Στάση, σίγουρα θα λάμψει και στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από τον ελληνικό στίχο που χρησιμοποιούν. Η μουσική τους είναι η γλώσσα του rock που δε γνωρίζει ιδιώματα και σύνορα. Τα τραγούδια τους είναι ποτισμένα με όλο εκείνο τον λόγο που ζητάμε να μιλήσουμε όσοι από εμάς αισθανόμαστε ζωντανοί. Θετικότατη προσπάθεια και μπράβο στα παιδιά. Εν αναμονή του δίσκου τους, λοιπόν, και όσοι μπορείτε, απολαύστε τους και αντισταθείτε... Τώρα!

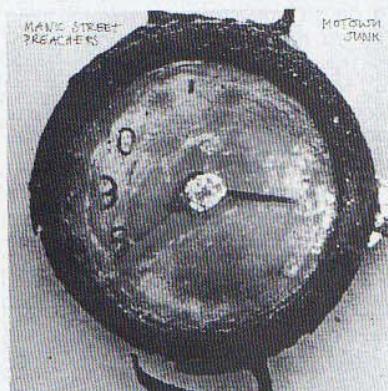
RIDE

- "Today Forever"
(Creation, 12" 1991)

Ε, λοιπόν οι Ride φτιάχνουν EP με την ίδια ευκολία που εμείς τα βάζουμε στα πικ απ για να τα ακούσουμε. Τρεις μήνες μετά την κυκλοφορία του "Nowhere" LP τους, επιστρέφουν δριμύτεροι με τούτο το EP για να διδάξουν σ'όλους τους επαγγελματίες της κιθάρας, τι θα πει να ενηλικιώνεσαι σα συγκρότημα. Τίποτα δεν έχει αλλάξει ιδιαίτερα στη μουσική τους, αν εξαιρέσουμε το γεγονός ότι ο ήχος τους είναι λιγότερο "βρώμικος" και οι συνθέσεις έχουν περισσότερο πάθος και ευστροφία. Κατά τ'άλλα συνεχίζουν να βαδίζουν σε μονοπάτια που άλλοι χάραξαν πίσω απ' αυτούς (My Bloody Valentine για παράδειγμα), χωρίς όμως να δίνουν την εντύπωση τίποτα αναίσχυντων αντιγραφέων. Ισως να φταίει όλη αυτή η υπνωτική νωχέλεια που αποπνέουν όπως στο "Sennen" (που στην πραγματικότητα αποτελεί το χάιλαϊτ αυτού του δίσκου). Ισως η ικανότητα τους να γράφουν μελωδικές γραμμές που σε τραβάνε από την πρώτη στιγμή, όπως το "Unfamiliar" και το "Beneath", ίσως οι ψυχεδελικοί στροφιλισμοί του "Today", αλλά οι Ride είναι το αγαπημένο μου συγκρότημα και τα τέσσερα τραγούδια του "Today Forever" είναι τα καλύτερα που έχω ακούσει φέτος (δεν έχω ακούσει και πολλά βέβαια). Αν το δείτε πουθενά, μην αφήσετε κανένα άλλο να γευτεί την ομορφιά του στη θέση σας. ΥΓ Αυτή η παρουσίαση γράφτηκε πριν ακούων το LP των Charlottes, εντάξει: ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

MANIC STREET PREACHERS

- "Motown Junk"
(Heavenly, 12" 1991)

Τώρα τελευταία κάθε φορά που άνοιγα την τηλεόρασή μου κι έβλεπα τη διαφήμιση της Levis, με το "Should I Stay Or Should I Go", σαν μουσική υπόκρουση με καταλάμβανε μάτι σχεδόν υπερφυσική φοβία και, ταυτόχρονα τρομερές υπαρξιακές αναζητήσεις απασχολούσαν το μυαλό μου. Ωστε αυτή είναι η ουσία του rock'n'roll; Να πουλάει jeans και σοκολάτες Αυτές τις δύσκολες για την ψυχική μου υγεία στιγμές, άκουσα

το "Motown Junk" το δεύτερο single των Manic Street Preachers ν'αρχίζει με τη συνεχή επανάληψη της λέξης REVOLUTION και είπα στον εαυτό μου: "Οχι διάβολε. Το rock'n'roll δεν είναι στα χέρια κάποιων ξεπούλημένων άψυχων τύπων που κύριό τους ενδιαφέρον δίνειν ν'αρπάξουν ότι προλάβουν πριν τους κλείσουν στα σανατόρια. Αυτά τα πιταρίκια "χέζουν στο πάτωμα των Ηνωμένων Εθνών και σκουπίζουν τον πισινό τους με συνθήκες, σύμφωνα και συμμαχίες" (William Burroughs) και η μουσική τους είναι ένα ολοζώντανο νοσταλγικό punk που σε στέλνει κατευθείαν πίσω στο 1976. Βλέπετε όλα τα κομμάτια των M.S.P. θυμίζουν έντονα τους Clash. Φτιάχνουν μόνο τους που σπρέι τα μπλουζάκια που φοράνε, με σλόγκαν όπως "Λονδίνο: Κληρονομιά Θανατικής Καταδίκης" και στο τέλος του "Motown Junk" τραγουδάνε "We Destroy Rock'n'Roll". Η επιστροφή στο '76 μπορεί να μην είναι αυτό που χρειάζεται το rock στη δεκαετία του '90, αλλά ούτως ή άλλως αυτήν έχει.

ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

ΨΥΓΕΙΟ ΨΥΓΕΙΟ

- "Ψυγείο - Ψυγείο"
(LP, 1991)

Οι Ψυγείο Ψυγείο, μέλη της Γιαννιώτικης οικογένειας των Κεφάλαιο 24, Μεταλλακτικών, Dirty Saints, Κρυπτογράφημα, κ.α. μας δίνουν εδώ άλλο ένα υπέροχο δείγμα της κουζίνας τους. Απαλές ατμοσφαιρικές μελωδίες, παράξενα νανούρισματα και προσευχές, εκκρήξεις πάθους και έντασης. Μια ακατέργαστη νοσταλγικότητα γύρω από τα παιδικά όνειρα και τους εφιάλτες, σ' ένα ψυχεδελικό νέο τόνο, που δεν κρύβει παρά μόνο την ιδιαίτερη μοναξιά τους. Διαυθέτοντας μια τόσο κομψή διακριτικότητα και μια τόσο ευαίσθητη αφηγηματικότητα, οι Ψυγείο Ψυγείο δίνουν το δικό τους μικρό σημαδάκι σε μια εποχή χάους και έλλειψης φαντασίας, που όλα φαίνονται να έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτί. Η παράξενη κοριτσίστικη μελωδική φωνή, που μοιάζει πολλές φορές να τραγουδά λόγια ακατάλυπτα και από άλλους κόσμους, σε στέλνει κατ' ευθίαν, σ' ένα άλλο μπουντουάρ Παράδεισο, όπου ο ανατολίτικοι μενεεδέδες έχουν παραισθησιογόνα αρώματα και γεύσεις. Τα συνθετικά χτίζουν ένα αλάθευτο ρυθμό σέξιον με απρόσμενη δεξιοτεχνία, δείχνοντας έτσι ένα ουσιαστικό δείγμα υψηλής τεχνικής και ευελιξίας. Οι συνθετικές ικανότητες είναι με το δικό τους ιδιαίτερο τρόπο εμφανείς και ουσιαστικές, καθώς αυτό το κουαρτέτο μοιάζει πολλές φορές να ταιριάζει ένα αλλόκοτο χιούμορ, μαζί με ένα προσωπικό σκεπτικισμό. δίνοντας έτσι ένα σοβαρό αισθητικό αποτέλεσμα. Φευγάτες στιγμές από εκείνη τη μοναδική εποχή του 1969 από το Σαν Φραντσίσκο, αποσπάσματα από μικρά στολίδια ευρωπαϊκής ρομαντικής ποίησης, μπρεχτικές πόζες, ταγκό εφηβικών μυ-

θων. Οι Ψυγείο Ψυγείο θα μπορούσαν να είναι με τον τρόπο τους το ιδανικό ποπ συγκρότημα. Εφόσον βέβαι, αυτή η "τρομερή" ελληνική σκηνή ανέβαζε ψηλά τις βαρειές σκονισμένες κουρτίνες της που εδώ και καιρό μοιάζει να έχει καταχρεωθεί από τις παλιές μεγάλες δόξες της και να μην έχουμε πια άλλες ωραίες παραστάσεις, ούτε τσίρκο, ούτε χορό, ούτε πραγματική ευχαρίστηση. Σ' ένα κόσμο από rock Ναζί, ντυμένους στα δερμάτινα που παραβγαίνουν στη βία και την καταστροφή, τα όνειρα και η φαντασία, μοιάζουν να κινδυνεύουν από το "τίποτα" και το "ποτέ". Για σάους έχουν φοβηθεί κι έχουν απογοητευθεί, κατατασσόμενοι σ' ένα τέτοιο εμπόλεμο στρατό όλον αυτό τον καιρό, οι Ψυγείο Ψυγείο σας ζητούν να τους ακολουθήσετε για μετά την Αιωνιότητα. Εκεί που τα παραμύθια είναι για πάντα πραγματικά.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΣΑΜΗΣ

VARIOUS ARTISTS

- "The Munster Dance Hall Favorites, Vol. III"
(Munster/Hitch Hyke, LP, 1990)

Μιά συλλογή της εταιρίας που εκδίδει και το περιοδικό La Herencia De Los Munster, μιά παγκόσμια μάζωξη αστεριών του Underground, μεταξύ των οπίων την τιμητική της έχει και η Ελλάδα με τους Villa 21 και τους Last Drive. 16 ονόματα από Αμερική, Ευρώπη και Αυστραλία με πιό γνωστούς τους Bored, τους Spacemen 3, τους Ultra Five, τους Spanks και μερικούς ακόμα. Πολλά στυλ συνυπάρχουν σ' αυτό το άλμπουμ, καθένα στέκεται στο ύψος του και εκπροσωπείται επάξια από το σύνολο σχεδόν των γκρούπ που συμμετέχουν. Δεν υπάρχει ιδιαίτερος λόγος να σας πούμε περισσότερα, γιατί όλοι καταλαβαίνετε πόσα απαραίτητος είναι αυτός ο δίσκος, αφού περιλαμβάνει ακυκλοφόρητα, ή σε διαφορετικές μίξεις κομμάτια.

LA SECTA

- "Blue Tales"
(Munster/Hitch Hyke, LP, 1990)

Η Σέχτα είναι από τη Βισκαία, κοντά στο Μπιλμπάο της χώρας των Βάσκων. Στο παρθενικό τους άλμπουμ παίζουν

μά μίξη garage και ψυχεδέλειας, είναι όμορφοι και δυνατοί εκεί που πρέπει και παραγώγος τους είναι ο Sonic Boom, ex Spacemen 3, αν και ο ήχος, ίσως τεχνητά, κάπου "γκριζίζει". Μα το γεγονός που σε "στέλνει", είναι ότι οι Secta γράφουν κάτι τραγούδια σαν το ομώνυμο που ανοίγει το δίσκο, ή το I Just Want To Be Myself και το I Hate That Trip. Γενικά δέχονται στην αλληλογραφία τους από... όπλα, μέχρι... drugs και ακούγοντας το δίσκο, δεν καταλαβαίνεις αν αστειεύνται ή αν το εννοούν. Η συνέχεια θα δείξει...

THE CHARLOTTES

- "Things Come Apart"
(*Cherry Red, LP, 1991*)

Το δεύτερο (?) LP των Charlottes, που κυκλοφόρησε στην *Cherry Red*, ήταν μια πολύ ευχάριστη έκπληξη για τ' αυτιά μου. Πριν όμως περάσουμε στη περιγραφή του ηχητικού οργίου που κυριαρχεί στο δίσκο αυτό, να ξακαθαίρουμε κάτι. Οι Charlottes δεν διεκδικούν τίποτε διπλώματα μουσικής πρωτοτυπίας ή πρωτοπορίας (στο κάτω κάτω, μπορείτε να σκεφτείτε ένα πρωτότυπο γκρούπ για τον έτοιμο 1991). Αντίθετα από τα αυλάκια που του άλμπουμ παρελαύνουν οι (*σιχαίνομαι που τους ξανασφέρω, αλλά πρέπει*) *My Bloody Valentine* της περιόδου του "Isn't Anything", οι *Jesus And Mary Chain*, οι *Spacemen 3*, τα (αιθέρια) φωνητικά της *Miki* από τους *Lush* και ώρες ώρες η *Siouxsie* και οι *Sonic Youth*. Όλα αυτά όμως, είναι δευτερεύουσας σημασίας, όταν μιλάμε για ένα δίσκο σαν το "Things Come Apart", μιλάμε για πραγματικό μεγαλείο! Ο σχιζοφρενικός θόρυβος της κιθάρας και οι γλυκές ρορ μελωδίες συνδίαζονται με τέτοιο τρόπο που τη μια στιγμή τα τραγούδια βρίσκονται στο χείλος της αυτοκονίας και την άλλη ο ήχος κυριαρχείται από μια απέραντη τρυφερότητα. Ο δίσκος μοιράζεται σχεδόν ίσόβαρα ανάμεσα στις φρενήριες κιθαριστικές εκκρήξεις (χαρακτηριστικά τα "See Me Feel" και "Beautify") και σε τραγούδια πιο μουντά και ατμοσφαιρικά ("Prayer Song", "We're Going Wrong"). Το "Lear" που ανοίγει την πρώτη πλευρά είναι από τα κομμάτια που κάθε συγκρότημα θα ήθελε να είχε γράψει, ενώ το "By My Side" θα μπορούσε να κερδίσει διαγωνισμό πως - να φτιάξεις - από - μια απλή μελωδία μια ΤΡΑΓΟΥΔΑΡΑ! Πανέμορφο. Το "Love In The Emptiness" που έχει κυκλοφορήσει και σαν single στις αρχές του '90 από τη *Subway*, είναι από μόνο του αρκετός λόγος για ν' αγοράσεις το δίσκο. Μπορεί οι Charlottes να μην είναι πρωτότυποι, μα τουλάχιστον δεν είναι μονότονοι κι αυτό είναι πολύ σημαντικό.

ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

- ### SPONGHEAD
- "Legitimate Beef"
(*Community 3, LP, 1990*)

Δεύτερο άλμπουμ για αυτούς τους τρεις άκρως ενδιαφέροντες Αμερικανούς από το Μπρούκλιν. Και μόνο οι στίχοι "Fuck the prez(ident) and Gorby Too", είναι, νομίζω αρκετοί. Αλλά μη φανταστείτε πως πρόκειται για τίποτε ακραίφεντς χαρντκοράδες, αν και το ίδιωμα των Sponghead θα μπορούσε να περιλάβει και το H/C. Εδώ μας επιτίθονται ανελέητα με τρελά beat, με σαξόφωνο που δεσπόζει, κιθάρα και ντραμς "φευγάτα", με αποτέλεσμα ένα άλμπουμ πειραματικού rock, εντελώς όμως προστού. Μέσα στις χαραξίες του αναφένονται ο Beefheart, ο Minuteman, ο Hendrix και οι, ναι, Black Flag. Αν αυτά δε σας εντυπωσιάζουν, τότε είστε άξιοι της μοίρας σαφ Εva περίφημο συγκρότημα που δυστυχώς είναι καταδικασμένο να μείνει στην αφάνεια, εκτός πια κι αν...

ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ

- "Heavy Mental"
(*Mental Act, LP 1991*)

Εφτά χρόνια παρουσίας για το γιαννιώτικο αυτό γκρούπ είναι πολλά, μα μόνο φέτος κατορθώνουν να κυκλοφορήσουν το πρώτο τους άλμπουμ. Δυνατή μουσική, για δυνατά αυτιά, στίχοι προσωπικοί, περισσότερο, καθρεφτίζουν την ιδεολογία των Μεταλλακτικών. Μην τους αφήσετε να περάσουν απαρατήρητοι. Εχουν τόσα πολλά να πουν και η μουσική τους κυλάει τόσο όμορφα, έτσι μέσα στο σκληρό rock, στις προσταγές του οποίου υποκλινόμαστε όλοι μας, που θα πρέπει να είναι κάποιος κουφός, που να μην αναγνωρίσει την ικανότητα αυτής της ομάδας, να παίζει με τα συναισθήματα. Ενα καθαρό ντεμπούτο, που μας κάνει να ελπίζουμε για ένα καλύτερο μέλλον... για όλους μας. Οι Μεταλλακτικοί, είναι μιά πρόταση που δε σηκώνει αλλαγές. Μπορείτε να εμπιστευτείτε την ελληνική επαρχία, φέρνοντάς την στο πικ από σας. Εχει κάνει πολλά και άξια τον τελευταίο χρόνο και θα ήταν λάθος να παραμεριστεί. Για μια ακόμα φορά...

MARC JEFFREY

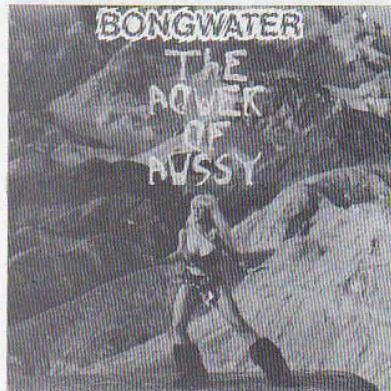
- "Playtime"
(*Nate Starkman & Son Greece, LP, 1990*)

Μια πολύ όμορφη συσκευασία, από αυτές που μας συνθίζει η NS&S και ο εχ Band Of Outsiders, διαλέγει να παίξει το δικό του παιχνίδι. Ο μουσικός του χώρος κτίζεται μέσα από μελωδικές υφάνσεις και σχηματίζει πέπλα μοναδικής αισθητικής. Ενας δημιουργός που σέβεται τον ακροατή του, γράφει μουσική που μπορείς να την απολαύσεις σε εξαιρετικές στιγμές της ζωής σου. Χαμηλόφωνος, με ένα δυνατό επιτελείο μουσικών να τον συνδεύουν, ο Marc Jeffrey δεν σπαταλάει ίντσα από το πολύτιμο βινύλιο. Εχοντας στη σκέψη κομμάτια σαν το "Blood Red Wine" (των Stones, αλλά σ' αυτή την

εκτέλεση, το "Nothing Is Here" και το "Down The Highway", μέσα σου ξυπνάν πρειεργες προτιμήσεις..όλων των ειδών. Ενας ερωτικός δίσκος, με μπόλικο μυστήριο και γερές δόσεις από μια Αμερική που βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στην Κόλασή της.

BOONGWATER

- "The Power Of Pussy"
(*Shimmy Disc, LP, 1990*)

Μεγαλειο. Ακομα μια φανταστική δημιουργία του φοβερού και τρομερού Kramer (μην τα ξαναλέμε τώρα) και της υπέροχης συνταξιδιώτισάς του, Ann Magnuson. Αν αρχίσουμε από τον τίτλο και φτάσουμε στα κομμάτι, περνώντας μέσω του εξωπισθόρουλου, θα τρώγαμε όλη τη..νύχτα! Λίγα, λοιπόν και σταράτα. Δεν υπάρχει καμιά περίπτωση να αποτύχει αυτός ο μάγκας, ακόμα και να προσπαθήσει. Μικρά, μεγάλα τραγούδια, ένας ακόλαστος αχταρμάς, γεμάτος από μοναδικές στιγμές. Αν δεν ακούσετε αυτό το δίσκο (ή όποιον τέλος πάντων Boongwater), αδύνατο να κατανοήσετε την προσπάθεια που κάνουν να σε βγάλουν (κυριολεκτικά, έτσι;) έξω απ' τα ρούχα σου. Το στυλ της μουσικής Εδώ τα πράγματα σκουράινουν. Αχαρακτήριστο τόσο, όσο και "περπατήμενο". Μην το σκέφτεστε δεύτερη φορά. Boongwater, για πάντα! Και μετρήστε κομμητικά επίθετα, για ένα τέτοιο ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ!

SPASMODIQUE

- "Haven"
(*Schemer, LP, 1990*)

Πέμπτο άλμπουμ (συμπεριλαμβανομένου και ενός μινι) για τους Ολλανδούς αυτούς που το φάντασμα του σκότους δεν τους αφήνει να ησυχάσουν. Οι οπαδοί του πρώιμου Cave, και των συναφών δημιουργών, σίγουρα τους ξέρουν και σίγουρα θα μείνουν ευχαριστημένοι από την τελευταία δουλειά των "Σπασμοδικών". Η απογοήτευση και η "μαυρίλα" είναι το πλαίσιο του γκρούπ, όλα αυτά τα χρόνια. Εχοντας διαλέξει ένα τρόπο, ίσως όχι σύγχρονο, μα ατόφιο, για να εκφράσουν τους μουσικούς δρόμους τους, κινούν τα νήματα του παράξενου παιχνιδιού, με-

σα στο οποίο χορεύουμε όλοι. Δε λείπει η ένταση και το νεύρο και οι Spasmoids que κάνουν πραγματικά μια όμορφη παρουσία και η θλίψη τους, είναι ο αγώνας ενάντια στη μοναξιά. Το Roterntam είναι όμορφη πόλη για το χειμώνα.

VARIOUS ARTISTS
● "The Surf And Skate Riot"
(*Munster/Hitch Hike, LP, 1990*)

Νομίζω ότι ο τίτλος τα λέει όλα για τα καλά. Μια πραγματική εξέγερση στα πικ απ σας Raunch Hands, Devil Dogs, Surfin' Lungs, Corn Flakes, Cerebros Exprimidos, Flitox και μερικοί ακόμα που δεν ξεχνάν ποτέ τις πηγές του rock 'n' roll. Μια συλλογή αφεγάδιαστη, από 16 νέες ελπίδες της παγκόσμιας ανεξάρτητης σκηνής. Αν θέλετε να επενδύσετε στο φαν που τόσο λείπει από τη ζωή μας, μπορείτε άνετα και ανεπιφύλακτα να επενδύσετε στο δίσκο αυτό. Και επειδή, απ' ότι φαίνεται, θα επεκολουθήσει και συνέχεια, αναμείνετε στα ακουστικά σας. Ακούγεται πολύ δυνατά.

PSYCHODAISIES
● "30 Milligrams Of Your Love"
(*Resonance, LP, 1990*)

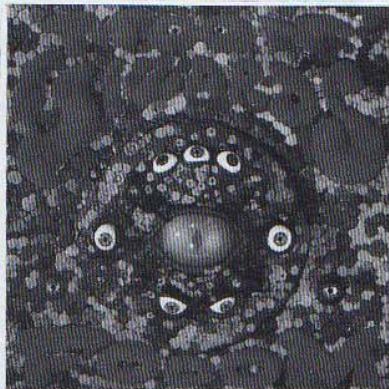
Το ντουέτο Salton/ Petit, με νέο ντράμερ τον Pete Moss, φέτος γιορτάζει τη δέκατη επέτειο στο χώρο του νέου ψυχεδελικού αμερικανικού ροκ. Δέκα χρόνια παρουσίας, που αρκετές φορές δημιούργησε κομμάτια αξεπέραστα για το στυλ που αντιπροσωπεύουν επάξια αυτοί οι δύο "αναβιώτες" από το Μαϊάμι. Ο νέος τους δίσκος, δεύτερος για τη Resonance, αποτελεί μιά άξια συνέχεια του "Sonicly Speaking. Ουσιαστικά, πρόκειται για σιγανοψυθύρισμα, ενός διαφορετικού τρόπου να παίξεις την ψυχεδέλεια. Ολα τα 6's κρατήματα, περιέχουν γερές δόσεις αδρεναλίνης και το μουρμουρητό των Psychodaisies, είναι ότι πρέπει για επικίνδυνα άλματα.

POOPSHOVEL
● "Opus Lengthemus"
(*Community 3, LP, 1990*)

Οι Poopshovel κατάγονται από το Ουισκόνσιν και κατά την ταπεινή μου γνώμη, δημιούργησαν ένα από τα καλύτερα άλμπουμς για το 1990, στο είδος τους. Δηλαδή, άγριο ροκ, Sub Pop αέρας, μανιακή κιθαριστική παρουσία και μιά λυσασμένη τρομπέτα (!), που εκτινάζει κάποια από τα κομμάτια. Θα ήθελα πολύ να μάθαινα περισσότερα γι' αυτούς τους φασαριόζους αμερικανούς χαρντροκάδες και κάθε πληροφορία για το συνάφι τους θα είναι λυτρωτική για το μυαλό μου. Παίζουν μια τρελή μουσική που αξίζει να κερδίσει τις καρδιές σας και την ακοή σας. Ο δίσκος ηχογραφήθηκε τον Ιούνη του 1989 και κυκλοφόρησε στις αρχές της περισινής χρονιάς και εγώ ζητάω ένα

μεγάλο συγγράμμη από τους Poopshovel που δεν τους ανακάλυψα νωρίτερα. Αν το crossover ακούγεται ευχάριστα στ' αυτά σας, μην αφήσετε το γκρούπτ αυτό να περάσει απαρατήρητο.

MOONLIZARDS
● "Foom"
(*Schemer, LP, 1990*)

Κατάγονται από το Ολλανδικό Κρόνιγκεν, περπατάνε πάνω στα χνάρια των Fugazi, των Lemonheads, των Soul Asylum, των Prong και περετέρω εξηγήσεις για τον ήχο τους θα ήταν περιττές. Ξεκίνησαν το 1988 σαν Pig Rythms, ανοιγοντας ένα λαϊβ των Rythm Pigs και πέρα κλκλοφόρησαν αυτό το ντεμπούτο που παρουσιάζεται εδώ. Ενας ηχητικός καταράκτης, που συνδιάζει όλους τους παραπάνω και που σίγουρα ανοίγει το δρόμο για την καταξίωση αυτού του Ολλανδικού σχήματος που έχει και τσαπουκά και δύναμη για να σταθεί δίπλα στα Αμερικανικά μεγαθήρια. Δεν λείπει ο θύρωνος, ούτε όμως και η μελωδική φόρμα σ' ένα άψογο συνδιασμό. Ενα πολύ καλό ντεμπούτο από ένα πολύ καλό νέο γκρούπτ.

SCREAMING TREES
● "Uncle Anesthesia"
(*Epic, LP, 1991*)

Ηταν καιρός! Μπορείτε πιά να ξεφορτωθείτε όλα τα "Pebbles", "Nuggets", "Acid Vision" κλπ, που η αγάπη σας οδηγούσε ν' αγοράζετε μέχρι τώρα. (Η αγάπη με δύο έννοιες : Η δική σας αγάπη για τα ψυχεδελικά sixties και η αγάπη των εταιριών για τα ωραία ζεστά λεφτά σας): Οι Screaming Trees έβγαλαν το απόλυτο γκαραζοψυχεδελικό άλμπουμ της χρονιάς. Και όλοι οι θρύλοι του '60, δίνουν το παρόν. Οι Love, οι Doors, οι Iron Butterfly, ο Hendrix (κι αν ξέχασα κανένα, είμαι σίγουρος πως οι Screaming Trees τον έλαβαν σοβαρά υπ' όμψη τους). Το σημαντικότερο όμως είναι ότι αυτή η μπάντα σκύβει με αγάπη και τρυφερότητα και όχι με νεκροφιλία, πάνω από το παρελθόν. Δε θ' ακούσετε εδώ χιλιοπαιγμένα ριφς και την χιλιοστή βαρετή εκτέλεση του "Wild Thing". Και δεν είναι καταπληκτικό που επιτέλους

κάποιοι σκέφτηκαν ότι τα LP τα πληρώνουμε με τα λεφτά που κερδίζουμε με τον τίμιο ιδρώτα μας ; (!) Από το Γενάρη μέχρι σήμερα, όλοι οι δίσκοι που άκουσα περιείχαν απλά ένα ενδιαφέρον (μερικές φορές) συμπλήρωμα στο single που είχε κυκλοφορήσει το γκρούπτ λίγο πριν. Στην περίπτωση του "Uncle Anesthesia" όμως, οι Screamimg Trees θα πρέπει να αισθάνονται σαν τον Γκρούπτ στον Ολυμπιακό της εποχής Κοσκωτά

Αντε να διαλέξεις από δω μέσα κομμάτι για single. Επενδύστε !
ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

THE DERELICTS
● "Beer - Bier - Beer"
(*Musical Tragedies, LP, 1990*)

16 κομμάτια ηχητικής τρομοκρατίας, ένα φρενιασμένο punk που έρχεται από το Seattle χωρίς να μένει αδάφορο για τα σάσιμβαίνουν εκεί τα τελευταία χρόνια. Οταν μάλιστα προσθέστε και τον μέντορα Jack Endino πίσω από την κονσόλα, τότε αυτό που έχετε, μπορεί να χαρακτηρίστει grunge core και να αποτελέσει την αρχή μιας ένδοξης πορείας...Προσωπικά το γούστο των τεσσάρων Derelicts (σε τρία κομμάτια πάζει διαφορετικός μπασάστας) με βρήκε σύμφωνο μόλις άκουσα τη διασκευή τους στο hit των Frantix "My Dad's A Fuckin' Alcoholic" (EP/Local Anesthetic Records/198). Από όποια μειονότητα κι αν προέρχεστε και σας αρέσει το rock 'n' roll σας γρήγορο δυνατό βαρύ και υπερβολικά φασαριόζικο, οι Derelicts είναι το συγκρότημα που ψάχνετε. οι οι οι !
ΘΩΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

JACK OF ALL TRADES
● "Jack Of All Trades"
(*Pegasus, EP, 1991*)

Με τέσσερα κομμάτια κυκλοφόρησε η παρθενική δουλειά των J.O.A.T. που σας είναι γνωστοί από τις πολλές καλές εμφανίσεις τους σε χώρους της ελληνικής σκηνής. Ενα γκρούπτ που σχεδιάζει μιά προείδηση δική του με αρκετά προσωπικά στοιχεία και μια γλυκύτητα που δεν μπορεί ν' αφήσει ασυγκίνητο κανένα. Νέτε άτομα συμετέχουν στο ομώνυμο EP τους που έχει πολύ περισσότερα θετικά στοιχεία απ' όσα περίμενα. Ενα συγκρότημα καινούργιας εσοδούς, σχετικά, που προσπαθεί και καταφέρνει να δοθεί ολόψυχα σ' αυτό που παρουσιάζει. Η εναλλαγές γυναικείων και αντρικών φωνητικών γίνονται σε όμορφους και καλοσχηματισμένους συνδιασμούς και η μουσική των J.O.A.T. καταλήγει να γίνεται συναρπαστική, ξεκινώντας από ψυχεδελικά μοτίβα και καταλήγοντας σε άγριες ροκ καταστάσεις.

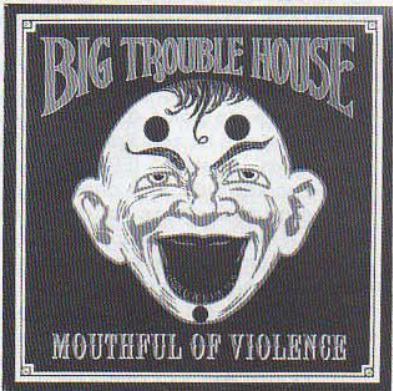
CELIBATE RIFLES
● "Platters Du Jour"
(*Normal/Hitch Hike, LP, 1990*)

Τώρα τι να λέμε για το καλύτερο ίσως

αυστραλέζικο συγκρότημα που έχει επηρεάσει και επηρεαστεί από κόσμο και κοσμάκη. Ενα διπλό άλμπουμ με μερικές από τις καλύτερες στιγμές τους, θα μπορούσε και ίσως τελικά να είναι ο θάνατος της μίζερης καθημερινότητας και η αρχή μιας επαναστατημένης διάθεσης για κάτι το διαφορετικό. Τόσα χρόνια, βαρκάρηδες στο πέρασμα της rock 'n' roll θάλασσας, οι Ceibate Rifles δε μπορούν ποτέ να απογοητεύσουν το κοινό και τους οπαδούς τους. Με σατιρική διάθεση πολλές φορές, εξυπνάδα συνθέσεων και καταλυτικό ήχο, οδήγησαν το πανκ των 80' στην καινούργια δεκαετία, αφήνοντας αλώβητη την ψυχή τους. Δεν υπάρχει καλύτερη ακρόαση για ένα τέτοιο πολυσύνθετο δημητρύγμα, από την μακίπυτ ένταση που ίσως τελικά ν' αποτελεί και τη λύση όλων των σύγχρονων "εξωμουσικών" εντάσεων.

BIG TROUBLE HOUSE

- "Mouthful Of Violence" (*Community 3, LP, 1990*)

Να και κάποιοι που πειραματίζονται σε φόρμες του σκληρού ροκ, χωρίς απαραίτητα να θυμίζουν το δείνα ή τον τάδε. Κατάγονται από το Ουισκόνσιν, μα έχουν μπει στο πνεύμα των Νεουρόκεζων με αποτέλεσμα να έχουν διαφορετική κουλτούρα για τα μουσικά πεπραγμένα απ' ότι οι υπόλοιποι Αμερικάνοι. Τοποθετούν τη βαβούρα "μέσα" στα κομμάτια και δεν εξαρτώνται από αυτήν. Διαθέτουν έντονο χιούμορ και πολιτικοποίηση, τουράρουν ασταμάτητα και αυτό είναι το δεύτερο LP τους (το πρώτο ήταν σε παραγωγή Steve Albini και είχε τίτλο "Afghanistan"). Καταπίνεται, στο μέλλον θα μάθουμε περισσότερα πράγματα γι' αυτούς. Η τρέλα που κυλάει στις φλέρες τους, σίγουρα μπορεί να διδάξει πολλούς.

SEX MUSEUM

- "Independence" (*Romilar D/Hitch Hyke, LP, 1990*)

Η γνωστώτερη και κατα πάσα πιθανότητα η καλύτερη γκαραζοψυχδελική μπάντα της Ισπανίας. Ενας δίσκος φτιαγμένος για όσους αισθάνονται πολύτες όλου του κόσμου. Περίπτωση που χρειάζεται ψάξιμο, μιας και ο Sex

με αφορμή ενα δισκο...

VARIOUS ARTISTS

- "Beyond The Calico Wall" (*voxx/Hitch Hyke, LP, 1990*)

Πίσω από αυτό το παράξενο ντρίλι ύφασμα, οι εικόνες είναι - δεν είναι τίποτε άλλο από υγρές, χρωματιστές, βελούδινες οπτασίες, που προκαλούν και ερεθίζουν βαθειά κάτω από το σκληρό δέρμα ενός φαινομενικά απρόσιτου και απόμακρου τοίχου. Ο τοίχος αυτός, μπορεί και να λέγεται "συνείδηση σε κατάσταση εγρήγορσης" ή "αυθόρμητη έκρηκη έκστασης". Οι λέξεις δεν μπορούν να είναι τίποτε άλλο παρά μιά πρωτόγονη ανάγκη ενός μηχανισμού έκφρασης, μετά από μια τόσο δυνατή ψυχεδελική εμπειρία. Και σίγουρα η λέξη "ψυχεδέλεια" παρεκτρέπει τέλεια μια τέτοια στιγμή. Ως γνωστόν από το παρελθόν, εκτός από τα επιστημονικά πειράματα κάποιων πανεπιστημιακών καθηγητών και διανοούμενων, όπως ο Λήρι και ο Γουώτσον, πάνω στο LSD και γενικά στην ανάλυση της θρόπουκτικής ταυτότητας ενός νεωφύτου χρήστη, το rock 'n' roll έδειξε τέλεια το "trip", της μετάβασης από την κοινωνική σχίζισφρένεια, στην πρωτογενή εκδήλωση του οργασμού. Το Height Ashbury του '67, λειτούργησε σαν ένα ανοιχτό μέρος για ομαδικά drop - ουτις μοντέρνων φοιτητών και φρικαρισμένων αλητών, πάνω σ' αυτή την υπέροχη εφεύρεση, ότι καλύτερο είχε προσφέρει το Χημείο του Κράτους μέχρι τότε, διευρύνοντας την "πολιτική συνείδησης" κοσμικά αλλά και δραστικά την εποχή της τεχνοκρατικής έκρηξης. Η λέξη "αγάπη", ήταν σίγουρα το πιο αυθεντικό μήνυμα αυτής της γιορτής.

Και η υπόκρουση είναι αλήθεια ένα

μοναδικό ντοκουμέντο αυτής της επανάστασης για την "πλάκα". Οσο για τη λέξη "πλάκα", νομίζω πως έδειξε πολύ καθαρά ποιοί το ενοούσαν και ποιοί όχι. Το να διασκεδάζεις και να χαίρεσαι τη ζωή σου είναι για μένα η πιό μεγάλη επιθυμία. Πέρα από τη θεωρία όμως που, δυστυχώς "εν κατακλείδι", έχει αποστισποίησει και διαστρέψει οτιδήποτε έχει διαδοθεί μέχρι τώρα, εδώ έχουμε να κάνουμε με ακόμα ένα έργο τέχνης, που μπορεί να μπει άνετα στη δισκοθήκη, δίπλα στο "Acid Gallery" και στο "Acid Dreams". Το "Beyond The Calico Wall" είναι ένα μικρό αριστούργημα αναγέννησης, αλλά και καταστροφής, έννοιες τόσο ταυτόσημες στο rock. Υπεύθυνος για μιά ακόμα φορά ο Greg Shaw, μέγιας guru των vinyl junkies και υπόδειγμα ειδικού, που μαζί με τον Lester Bangs ίσως είναι ο πιο ενημερωμένος σ' αυτόν τον πλανήτη από ονείρα ήλεκτρικά και υποπαρισμένα. Κανονικά, ο δίσκος αυτός θα έπρεπε να συνοδεύσουταν και με ένα ολόφρεσκο συσκευασμένο κρυσταλλάκι για την πρώτη και ολοκληρωτική ακρόαση όλου αυτού του μυθικού βασιλείου όλο φυσσαλίδες που φωσφορίζουν, σπείρες που ξετυλίγονται ως το διάστημα, ψύχουροι και κραυγές με τ' όνομά σου μέσα στο φεγγάρι. LOVE IS ALIVE AND WELL! Αυτό μένει να αναρωτηθείτε και να πραγματοποιήσετε. Καθώς κάθεστε εκεί μέσα στα στενά δωμάτιά σας, καπνίζετε πλαστικά μαλακισμένα τσιγάρα, με το στερεοφωνικό σας δυνατά - χαλαρώστε και αφήστε το μυαλό σας να ξεφύγει όσο το δυνατό περισσότερο, έστω και για μια ώρα, από τη σπινταριστή ζωή σας, δίνοντας ένα περιθώριο ακόμα στα παραμελημένα "λεπτά" συναισθήματα να σας κατακλύσουν. Αυτό δεν απαγορεύεται! Ξεχάστε οποιονδήποτε χαρακτηρισμό και ταυτότητα και δέστε τα πράγματα πιό απλά και όμορφα. Φανταστείτε ότι είναι πάντα καλοκαίρι κάτω από τους ήχους όλων αυτών των εκπληκτικών γκρούπς που συγκεντρώνονται στη συλλογή αυτή. LET'S FREAK OUT! Κι αν τα μάτια σας κουραστούν, αφήστε τα να κλείσουν αργά, ως το πίσω μέρος του μυαλού σας, με τα κουρδιστά παιχνίδια του υπόγειου. Είναι ένας τρελός - τρελός κόσμος και οι επιθυμίες σας ποιος ξέρει μπορεί απόψε ξαφνικά να πραγματοποιηθούν. Καλό ταξίδι και όνειρα γλυκά!!!

ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΣΑΜΗΣ

φρεσκάδα κάθε κομματιού που υπάρχει σ' αυτό το άλμπουμ. Το αν θα γράψουν ιστορία οι Sex Museum, αυτό είναι άλλου παπά ευαγγέλιο.

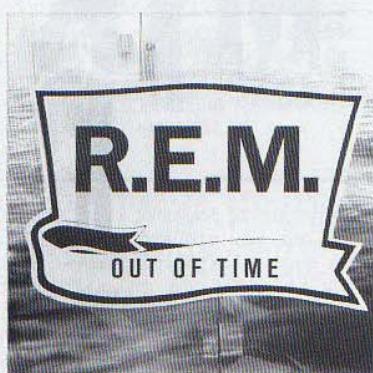
DEAD MOON

- "Live Evil"
(Music Maniac/Hitch Hike, LP, 1991)

Μια συναυλία του Fred Cole και της παρέας του, απ' ότι φαίνεται αποτελεί πάντα γεγονός. Η του δίσκου αυτού που είναι διπλός και μπράβο του ηχογραφήθηκε στην Στούγκαρδη της Γερμανίας, χώρας που οι Dead Moon χαίρουν όπως και πολύ συμπατρίωτες τους, πολύ μεγαλύτερης εκτίμησης, απ' ότι στην πατρίδα τους. Μην περιμένετε περίεργες και μοντέρνες μίξεις και κολπάκια. Το "Evil" είναι μια καθ' όλα ζωντανή ηχογραφία και 28 κομμάτια είναι υπεραρκή για να συλλάβουν το μεγαλείο της βραδιάς. Δεν χρειάζεται δεύτερη σκέψη για την προσφορά αυτού του δίσκου στην rock 'n' roll κοινότητα.

R.E.M.

- "Out Of Time"
(WEA, LP, 1991)

"Out Of Time", το έβδομο και πιο συγκονιστικό LP, ενός συγκροτήματος με 12ετή παρουσία. Μια παρουσία που ουδέποτε σου άφηνε τα περιθώρια ν' αμφιβάλλεις γι' αυτούς. Οι REM φαίνεται πως κατέχουν την τέχνη να καταχτούν τις ανθρώπινες καρδιές χωρίς να τις οδηγούν σε πολυδιάλους λαβύρινθους. Λιτοί και απέριτοι, δημιουργούν μια αμεσότητα πολύ δυνατή, που πολλές φορές σε καθηλώνει από την πρώτη επαφή που έχεις μαζί τους. Από το "Murder", μέχρι αυτό το τελευταίο άλμπουμ τους, έχουν μεσολαβήσει περίπου 8 χρόνια, χωρίς ποτέ μέχρι τώρα να χάσουν το δρόμο τους. Οποτε ακούς μάλιστας δουλειά των REM, λες "αυτό είναι καλύτερο από το προηγούμενο". Και ακριβώς, αυτό είναι που με κάνει να "φοβάμαι". Μετά από το "Out Of Time", τι άλλο μπορούν να δημιουργήσουν; Μα ας αφήσουμε το μέλλον κι ας σταθούμε στο παρόν, που δηλώνει αναμφίβολα, ότι αυτός ο δίσκος είναι όχι μόνο ο καλύτερος του γκρούπ μέχρι σήμερα, αλλά και ο καλύτερος δίσκος του '91. Ισως να είναι πολύ νωρίς για τέτοιες εκτιμήσεις, μα το σίγουρο είναι πως θα πρέπει να καταβάλουν μεγάλες προσπάθειες οι μνηστήρες του τίτλου.

Ο Michael Stipe και η παρεα του δημιούργησαν έντεκα κομψοτεχνήματα, που πλουτίζονται με την παρουσία του ράπερ KRS 1 και της Kate Pierson στα "Radio Song" και "Shiny Happy People" αντίστοιχα, που ανοίγουν τις δύο πλευρές του δίσκου. Στο "Out Of Time", υπάρχουν και αλλαγές στους κανόνες που τηρούσαν οι REM μέχρι σήμερα, όπως στο "Near Wild" όπου φωνητικά κάνει ο Mike Mills, η παρουσία πνευστών και σγχόρδων σε αρκετά σημεία του δίσκου, η χρησιμοποίηση, για πρώτη φορά, σέσσιον μουσικών, γεγονότα που επηρέασαν το μουσικό στίγμα του γκρούπ σε κάποιο βαθμό κάτι που κάθε άλλο παρά αρνητικά επηρέασε. Rock, Pop και, γιατί όχι, Folk συνυπάρχουν στην τελευταία δουλειά τους σε προσεγμένες αναλογίες. Τα πολλά λόγια όμως, είναι φτώχια και το μόνο που μας απομένει, είναι να περιμένουμε το επόμενο χτύπημα των REM, που απ' ότι φημολογείται, θα έρθει σε λιγότερο από ένα χρόνο. Μέχρι τότε ... Καλη ακρόαση!

KΩΣΤΑΣ ΣΕΡΑΦΕΜ

VARIOUS ARTISTS

- "The Worst Around"
(Romilar D/Hitch Hike, LP, 1990)

Δεν είναι άλλη μια συλλογή. Είναι ένα δείγμα για το πως παίζεται στην άλλη άκρη της Μεσογείου, την Ισπανία, το rock 'n' roll. Τέσσερα από τα καλύτερα ισπανικά σχήματα, παίζουν εδώ από δύο τραγούδια το καθένα, όλα σε αγγλικό στίχο και παρόμοιους προσανατολισμούς. Τρομεροί είναι οι La Perrera, με τη διασκευή των MC5, "Kick Out The Jams", όπως και οι Cancer Moon με το χαμένο "Game Of Glory". Υπάρχουν ακόμα οι "La Secta", οι μοναδικοί με άλμπουμ στη δισκογραφία τους και οι μετριώτεροι Los Bichos. Αποκτήστε αυτή τη συλογή, πριν πάτε εκεί ... για πάντα.
ΣΤ. XATZ.

FRIENDS TO REMEMBER

- "Take A Dive In Paradise" (maxi)
- "Friends To Remember" (LP)
(Remember, 1991)

Το μάξι είναι ηχογραφημένο σε Λονδίνο Αμστερνταμ Μόνον, το όλο ηχητικό σύνολο είναι πολύ καλό και η φωνή του Βανάκου σε προτρέπει να "βουτήξει". Βασικός συντελεστής, ο George De Angelis γνωστός και από τη συνεργασία του με τη Nina Hagen και την εταιρία Kim Appleby. Προγραμματίζει τα κομπιούτερ, τη βρίσκει με τα σάμπλινγκ. Είναι ή όχι του γούστου σας, η δουλειά αυτή αείζει να μην περάσει απαρατήρητη, γιατί, αυτό που μετράει σ' ότι κάνουμε, είναι να τη βρίσκουμε. Και σίγουρα οι Friends To Remember τη βρίσκουν.
Στο άλμπουμ, ξεκινώντας από το "Island Of Seduction" μένουμε έκπληκτοι και νομίζουμε πως ακούγεται η φωνή της Hagen, μα τελικά πρόκειται για της

Ευας Τσελίδου. Στο "Seven S*x Alley", ο Βανάκος ακούγεται αγριεμένος και το όλο μουσικό κλίμα είναι εμβατηριακό. Επηρεασμοί από Kraftwerk λόγω ηλεκτρονικών. Στα keyboards και πάλι ο De Angelis. Η αλήθεια είναι πως ο δίσκος ακούγεται ευχάριστα, θυμίζοντάς μας τους Talking Heads, σ' άλλους τόνους και υφός.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΕΛΑΗΔΙΤΟΥ

PSYCHOTIC YOUTH

- "Some Fun"
(Radium/Penguin, LP, 1989)

Ο τίτλος τα λέει όλα. Τέσσερεις Σουηδοί, μια παρέα φρικιών, αποφασίζει να μιμηθεί τους Ramones που πραγματικά λειτουργούν σαν πνευματικοί πατέρες στην περίπτωση αυτή. Αστερευτού κέφι, λίγα ακόρτα και καλά και τι άλλο θέλετε; Η περίπτωση των Psychotic Youth τυγχάνει απολαυστικής ακρόασης, με μιά μπύρα στο χέρι (το κασόνι, ακριβώς δίπλα σας) και το καλοκαίρι πλησιάζει επικίνδυνα! Δεκατέσσερα τραγούδια που μοναδικό σκοπό έχουν να σας κάνουν να αναζητήσετε κάτι άλλο πέρα από τη μοναξιά. Ισως ένα ταράτσα πάρτι...

SATOR

- "Stock Rocker Nuts"
(Radium/Penguin, LP, 1990)

Και αυτοί από τη Σουηδία, μόνο που η φόρμα που χρησιμοποιούν δεν μοιάζει (τουλάχιστον αρκετά) με εκείνη των Psychotic Youth. Το hard rock είναι το στυλ που μάλλον τους ταιριάζει καλύτερα, αφού έχουν δυνατότητες να αναπτύξουν τη μουσική τους. Εχουν γράψει όλα τα τραγούδια και στο οπισθόφυλλο δείχνουν αρκετά ευχαριστημένοι με το αποτέλεσμα. Ενας καλοφτιαγμένος δίσκος, σύγχρονος και καθόλου επιτηδευμένος. Απομένει να δούμε αν η Σουηδία πετάει πάλι το μπαλλάκι της ροκενρολίστικης διάθεσης στον υπόλοιπο κόσμο, όπως πριν από επτά οκτώ χρόνια. Αναμένωμεν.

LOS LOBOS

- "The Neighborhood"
(Polygram, LP, 1990)

Πάντα θριαμβευτές, αυτοί οι καμπαλέρος του αμερικανικού tex tex rock. Μια φύση διαφορετική, που παίρνει μορφή ζωντανίας και εκστατικής προσήλωσης κάθε φορά που μας επισκέπτονται. Πλέον οι "Lύκοι", χάιρον εκτίμησης απ' άκρη σ' άκρη, σ' ολόκληρο τον κόσμο. Και οποιος μένει έξω από τη δημιουργία τους, αυτός χάνει. Καινούργιος λοιπόν δίσκος, νέα εμφάνιση. Εχοντας αφήσει πίσω τις αναμνήσεις των πρώτων τους χρόνων, παρόλο που κατά καιρούς μας τις θυμίζουν με τον πιό έχοχο τρόπο - προχωρώντας στην πλευρά του rock που θα παραμένει πάντα γοητευτική: Μπόλικο blues, ποτισμένο με δόσεις country, καθαρό rock'n'roll, boogie και folk μπαλάντες,

πλαισιώνουν τη φαντασία του ακροατή με όμορφες εικόνες μιας Δύσης που σβήνει. Καθοριστική η συμμετοχή των guests, Levon Helm (The Band), John Hiatt, Jim Keltner και άλλων, που αφήνει ο καθένας το δικό του στίγμα στη συνολική προσφορά των Los Lobos.

BEUREGARD

- "Beauregard"

Αριστούργηματικός δίσκος από έναν πρώην παλαιστή! Κι όμως ο Beauregard, που γύρω στις αρχές του '70 (άγνωστη η ακριβής ημερομηνία) ηχογράφησε για την F Empire τον ομώνυμο δίσκο. Κιθάρα, έπαιζε ο τότε πιτσιρικάς Greg Sage (μελλοντικός Wiper). Με απλό στίχο και ποικιλόμορφα επηρεασμένη μουσική με στοιχεία από μαύρο blues, μέχρι jazz και ψυχεδελεία, ο δίσκος είναι rock. Αναφορές στο χαμό των Joplin, Morrison και Hendrix (Super Star) και ανάλυση της φιλοσοφίας του χίπι της εποχής εκείνης (If You Got Soul). Σκληρό rock στο Testify, jazz και πνευστά στα I Got Something, Tomorrow και Everybody Ball, ψυχεδελικό blues και θανατηφόρα κιθάρα στο I Am Talkin Time. Ο δίσκος συστήνεται ανεπιφύλακτα αν και είναι αρκετά δύσκολο να βρεθεί στην bootleg έκδοσή του (καλή ηχογράφηση, στίχοι στο οπισθόφυλλο). Εχει επικρατήσει και η άποψη ότι ο Beauregard ηχογράφησε το άλμπουμ το 1968. Αν ισχύει αυτό, τότε είχε μαντικές ικανότητες προβλέποντας το θάνατο των Hendrix, Joplin, Morrison και θρηνώντας τους πριν την ώρα τους.

ΣΑΚΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

THE GUN CLUB

- "Pastoral Hide And Seek"

(Solid/Penguin, 1990)

And The Story Goes On... Ο Jeffrey Lee Pierce, μάζεψε τα κομμάτια του και έφτιαξε νέο δίσκο, μετά από το "Mother Juno", που παρ'ότι ήταν αξέλογος, δεν ακούστηκε και πολύ. Η επιστροφή κρίνεται αναγκαία για μια από τις πλέον παράξενες φιγούρες του αμερικανικού rock. Μαζί του, πάντα (σχεδόν), ο άλλος guitar wolf, αυτός που κάθε του νότα θαρρείς και είναι βγαλμένη από το κορμί του: Ο κύριος Kid Congo Powers. Οσο για το δίσκο, ίσως και να μην ικανοποιήσει απόλυτα δύσους έχουν εντυρφήσει την μαγική βουνού λατρεία του "Fire Of Love". Μα δέκα χρόνια έχουν περάσει και ο Pierce, έχει διαλέξει το δρόμο του. Είναι το rock'n'roll, μέσα από χιλιάδες τσιγάρα, άπειρες μπύρες και ουσίκι. Κάτι δηλαδή που δεν πεθαίνει ποτέ. Τη συνταγή σας την είπαμε.

TEENAGE FUN CLUB

- "A Catholic Education"

(Paperhouse/Penguin, LP, 1990)

Πολλά γράφτηκαν τον Τύπο για τους TFC και τελικά δεν πήγαν στράφι. Ήδη από τις πρώτες "μικρές" δουλειές τους τα πήγαιναν πολύ καλά και ο μεγάλος

δίσκος τους δεν απέχει πολύ από το να χαρακτηριστεί σαν κάτι διαφορετικό για το αγγλικό rock, όπως πριν χρόνια οι Jesus And Mary Chain. Υπάρχει μιά δυνατή άποψη για το καινούργιο στυλ που παίζεται στην Αγγλία και που τελικά αποδυκούνται ότι η "pop" δεν είναι το μόνο πρόγμα που μπορούν να προσφέρουν οι νέες μπάντες. Είναι πολύ καλή η ισορροπία στο κενό ανάμεσα στα κομμάτια αυτού του άλμπουμ και δεν είναι καθόλου παράξενο το ότι οι TFC μπορεί τελικά να δώσουν την απάντηση στην αμερικανική εισβολή.

SONAR BLIPS

- "Sonar Blips"

(Wipe Out, LP, 1991)

Οι Sonar Blips, εδώ και μερικούς μήνες έχουν κάνει αισθητή την παρουσία τους στην αθηναϊκή σκηνή, με μερικές συναυλίες τους σε κλαμπς. Ο παρθενικός τους ομώνυμος δίσκος, έχει να παρουσιάσει μιά εικόνα που δεν ενστερνίζονται πολλά ελληνικά γκρούπς, τουλάχιστον ακόμα. Ακολουθούν την βρετανική νέα σκηνή και σχηματίζουν pop ρυθμικές φιγούρες που δείχνουν την αγάπη τους για το είδος αυτό. Χαρακτηριστικά τα κομμάτια τα "Our Own Way", Sense Of Freedom" και "Here", δεμένος ήχος και καλή εκτέλεση στο σύνολό τους, αλλά και στα υπόλοιπα πέντε τραγούδια του δίσκου. Το μέλλον θα δείξει, κατά πόσον αξίζουν την εμπιστοσύνη του κοινού.

FORWARD MUSIC QUINTET

- "Vanishing Soldiers"

(Wipe Out, LP, 1991)

Για χρόνια εξαφανισμένοι από την ελληνική σκηνή, οι FMQ σκάνε ξανά μύτη από το πουθενά με ένα νέο ολοκληρωμένο δίσκο που τους παρουσιάζει σαφώς πιό ώριμους από τις

προηγούμενες δουλειές τους. Δουλεύοντας πιά σαν ντουέτο, περνάνε μέσα από έναν ηλεκτρονικό ήχο και εξορμούν και πάλι για τη συνέχεια της ιστορίας, που έχουν αποφασίσει, κατά τα φαινόμενα να κρατήσουν ζωντανή. Υπάρχει διάθεση και κέφι στο "Vanishing Soldiers", οπότε μην χάσετε την ευκαιρία να τους δείτε "ζωντανούς", εκεί που πρέπει. Ο δρόμος τους μένει ανοικτός σε όλα τα ακούσματα.

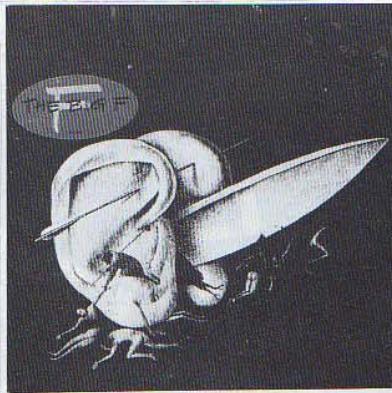
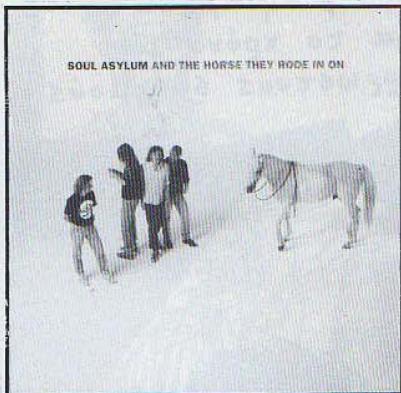
VARIOUS ARTISTS

- "The Belgian Sixties Archive No 2"
- "The Belgian Garagemania No 3"

(Boom/Wipe Out, LPs)

Ενα ταξίδι στο χρόνο, μπορούμε να πούμε ότι αποτελούν αυτές οι δύο συλλογές, τη εποπτεία του γκουρού της βέλγικης ανεξάρτητης σκηνής J.P. Van, ιδιοκτήτη της Boom. Ενα ταξίδι, που στην πρώτη περίπτωση οδηγεί στην αποκάλυψη της ιστορίας μερικών βέλγικων γκρούπς από τα 60's στα 70's, ενώ στη δεύτερη μερικού πιό γνωστοί μας (Spanks, Boy Wonders, Moonrakes) και κάποιοι άγνωστοι, αλλά δύσλογοι εξαιρετέοι, περνάνε με άριστα τις εξετάσεις στο νέο ήχο του garage punk και χαρίζουν μερικές απολαυστικές στιγμές στους φανς, ιδιαίτερα, του είδους. Ελπίζουμε ότι σε κάποια φάση και τα άλλα νούμερα θα πέσουν στα χέρια μας. (Σημειώστε ότι η Wipe Out εισήγαγε και το "Garagemania No 5", που είχαμε παρουσιάσει σε προηγούμενο τεύχος του Merlin's).

Ο ΗΧΟΣ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ Γράφει ο Θοδωρής Κούτσης

SOUL ASYLUM

- "AND THE HORSE THEY RODE IN ON"
(A&M, LP, 1990)

ΟΙ SOUL ASYLUM ΑΝ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΓΚΡΟΥΠ ΤΩΝ ΚΟΛΛΕΓΙΑΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, ΑΝΗΚΟΥΝ Σ' ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΤΡΑΒΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΝΟΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΕΝΑΣ ΝΑ ΝΟΙΑΖΕΤΑΙ ΓΤ ΑΥΤΟΥΣ.

ΣΕΚΙΝΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΝΝΕΑΠΟΛΙ ΤΟ 1984 ΚΑΙ ΕΧΟΝΤΑΣ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΩΤΑ ΑΛΜΠΟΥΜΣ ΣΕ ΠΑΡΑΓΩΓΗ BOB MOULD, ΟΙ SOUL ASYLUM ΦΑΝΤΑΖΟΥΝ ΣΑΝ ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΤΟΜΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ HUSKER DU ΚΑΙ ΤΟΥΣ REPLACEMENTS ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ, ΠΑΡΑ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΌΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΓΚΡΟΥΠ ΕΙΝΑΙ ΣΧΕΔΟΝ ΣΥΝΟΜΗΛΙΚΑ.

ΟΙ ΥΠΟΓΕΙΕΙΣ ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΚΑΗ Τ-Ρ-ΑΧΥΤΗΤΑ ΤΩΝ HUSKER DU ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΑ ΝΟΤΙΑ (...) ΡΟΚ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΩΝ REPLACEMENTS, ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΣΤΟΥΣ SOUL ASYLUM ΤΟΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΕΚΦΡΑΣΤΗ ΤΟΥΣ. ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΕΔΩ ΟΙ SOUL ASYLUM ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΒΗΜΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΚΤΟ ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑ LP ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗΣ. ΚΑΙ ΕΔΩ, ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΓΕΦΥΡΩΣΟΥΝ ΌΛΑ ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ 6T's ΟΠΤΙΚΗ - NEIL YOUNG - ΓΩΝΙΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΠΑΝΔΑΙΜΟΝΙΟ ΝΕΩΝ ΑΝΤΙΑΡΘΕΩΝ, ΤΟΣΟ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΟΣΟ ΚΑΙ ΤΟ FUNK -O- METAL (I) ΠΟΥ ΣΕ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ TRACKS ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΠΑΝΩ ΧΕΡΙ.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ VAN. ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΧΡΥΣΟΦΟΡΑ ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΠΗΓΗ ΕΜΠΕΙΡΙΩΝ, ΠΟΥ ΟΤΑΝ ΜΑΛΙΣΤΑ ΣΥΝΔΙΑΣΤΕΙ ΜΕ ΜΙΑ ΕΜΦΥΤΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΓΝΟ ROCK 'N' ROLL ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΠΡΟΣΠΟΙΕΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΠΟΔΕΚΤΟ, ΤΟΤΕ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΟΥΝΤΩΣ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ.

ΕΞ ΆΛΛΟΥ ΤΟ "KERRANG" ΤΟ ΔΗΛΩΣΣΕ ΣΕΚΑΘΑΡΑ: "SOUL ASYLUM IS GOD!"

THE BIG F

- "THE BIG F"
(ELEKTRA, LP, 1989)

ΚΑΙ ΞΑΝΑ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ.

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΑΝΙΧΝΕΥΤΑΙ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ Ο ΗΧΟΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ. ΤΟ ΡΟΚ ΤΟΥ ΜΕΛΑΝΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥΣ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ("HATS OFF") ΣΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΘ VIC MAILE ΚΑΙ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ Ν' ΆΛΛΟΙΩΡΙΖΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ SEATTLE, ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ BIG F ΑΠΟ ΤΟ LOS ANGELES, ΕΝΑ POWER TRIO ΤΟ ΣΟ ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ. ΟΣΟ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΑ ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΜΕΝΟ ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ '60. ΒΕΒΑΙΩΣ ΚΑΙ ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΗΓΗΘΕΙ ΟΙ JANE'S ADDICTION ΚΑΙ ΟΙ FAITH NO MORE, ΑΝ ΚΑΙ ΣΑΝ ΠΙΟ ΣΥΓΓΕΝΗ ΓΚΡΟΥΠΣ ΒΡΙΣΚΩ ΤΟΥΣ ALICE IN CHAINS ΚΑΙ TOYS MOTHER-LOVEBONE. ΟΙ BIG F ΟΜΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟI CREAM ΤΩΝ 90's.

ΜΙΑ ΑΙΓΡΟΣΜΕΝΗ ΚΙΘΑΡΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑ ΡΥΘΜΙΚΗΣ ΒΑΣΗΣ.

ΒΑΘΕΙΑ, ΚΟΦΤΕΡΑ ΡΙΦΣ, ΑΛΛΟΠΑΡΜΕΝΑ SOLOS ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΕΥ-

ΦΑΝΤΑΣΤΟΣ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ, ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ BIG F.

ΦΩΝΗ ΑΒΙΑΣΤΗ, ΑΛΗΘΙΝΗ, ΠΟΥ ΘΑΥΜΑΖΕΙ ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ PLANT ΚΑΙ ΠΟΥ Η ΚΡΥΑ ΜΕΤΑΛΛΙΚΗ ΧΡΟΙΑ ΤΗΣ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ Ν' ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΟΥΝ. ΕΔΩ, ΚΑΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ...

ΕΝΑ ΑΚΟΥΣΜΑ ΣΤΗΝ ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ "KICK OUT THE JAMS" ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ "RUBAIYAT/ELEKTRA" S 40th ANNIVERSARY" ΑΡΚΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΙΣΕΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΙΟ ΔΙΣΤΑΚΤΙΚΟ ΟΤΙ ΕΔΩ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΙΔΕΕΣ, ΜΑΝΙΑ, ΟΡΑΜΑ, ΚΑΝΟΤΗΤΕΣ...

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΛΛΟΝ...

P.L.A.Y.L.I.S.T

1. MORDRED : IN THIS LIFE
2. TAD : 8 WAY SANTA
3. MOTORHEAD : 1916
4. FAITH NO MORE : LIVE AT THE BRIXTON ACADEMY
5. DEUS X MACINA : MOTORPSYCHO

KATMANDU

- "KATMANDU"
(SONY MUSIC, LP 1991)

ΤΟ ΟΤΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΔΙΣΚΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΔΩ, ΦΑΝΕΡΩΝΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΞΗ ΠΟΥ ΔΟΚΙΜΑΣΑ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ. ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΑ, Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΜΕΤΡΑΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ. Ο DAVE KING ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΩΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΤΩΝ FASTWAY, ΤΟ ΓΚΡΟΥΠ ΠΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕ Ο FAST EDDIE CLARK. ΟΤΑΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ MOTORHEAD ΚΑΙ Ο ΚΙΘΑΡΙΣΤΑΣ MANDY MEYERS ΜΕ ΠΡΟΥΠΗΡΕΣΙΑ ΣΤΟΥΣ KROKUS (I) ΚΑΙ ΤΟΥΣ ASIA (II), ΣΥΝΕΠΙΚΟΥΡΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΜΙΑ ΝΕΟΤΕΡΗ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ RYTHM SECTION, ΤΟΥΣ CAINE CAR-RUTHERS ΚΑΙ ΜΙΚΕ ALONSO, ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΝΑ ΦΤΙΑΞΟΥΝ ΕΝΑ ΣΤΙΒΑΡΟ, ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ ΕΥΚΙΝΗΤΟ HARD ROCK LP. Η ΒΕΛΟΝΑ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΆΛΛΑ LED ZEP "THE WAY YOU MAKE ME FEEL" ΚΑΝΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΕΜΦΑΝΕΙΣ ΤΙΣ ΔΕΔΟΜΕΝΕΣ ΑΛΛΩΣΤΕ, ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ 2 ΒΕΤΕΡΑΝΩΝ. ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΥΗ, ΤΟ "GOD PART II" ΤΩΝ U2 (ΜΠΡΡΡ!).

ΔΕ ΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ ΔΙΑΣΠΑΡΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΑ 12 ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΒΡΕΙΤΕ ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. ΟΛΑ ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΦΤΙΑΓΜΕΝΑ ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΠΑΡΕΛΑΘΟΝ! ΜΙΑ ΝΕΥΡΙΚΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ 6T's ΚΑΙ ΤΗΝ JANIS ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ ΤΟ "ONLY THE GOOD DIE YOUNG" ΆΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ "WHEN THE RAIN COMES DOWN" ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΠΟΥ ΣΗΚΩΝΕΙ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΤΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ, ΠΟΥ ΓΛΗΜΜΥΡΙΣΜΕΝΟ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟΜΟΔΙΤΙΚΟ ΡΟΚ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ, ΣΕ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ.

ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΑ, Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΜΕΤΡΑΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ:

για την Πατρίδα...

ΣΧΕΔΙΟ: ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΜΠΑΤΖΙΑΣ
ΣΤΙΧΟΙ: Γ. ΑΓΓΕΛΑΚΑΣ (ΤΡΥΠΕΣ)

Πήδα γύρω από μεγάλους βραχώνες
ψυλάζου από ανύπερκτους εκθρούς...

...βεάδνα παρέα μ' εφιάλτες στους
κοιτώνες, μέτρα το χρόνο με
λάρρωστους βψυγμούς...

...για την πατρίδα κι δίους αυτούς
που δεκάρα για σένα δε δίνουν ...

...για γυναίκες, παιδιά, κουφούς και
τύφλους, που κατάκουτας στους δρόμους
σε κοιτάν και σε γρύνουν...

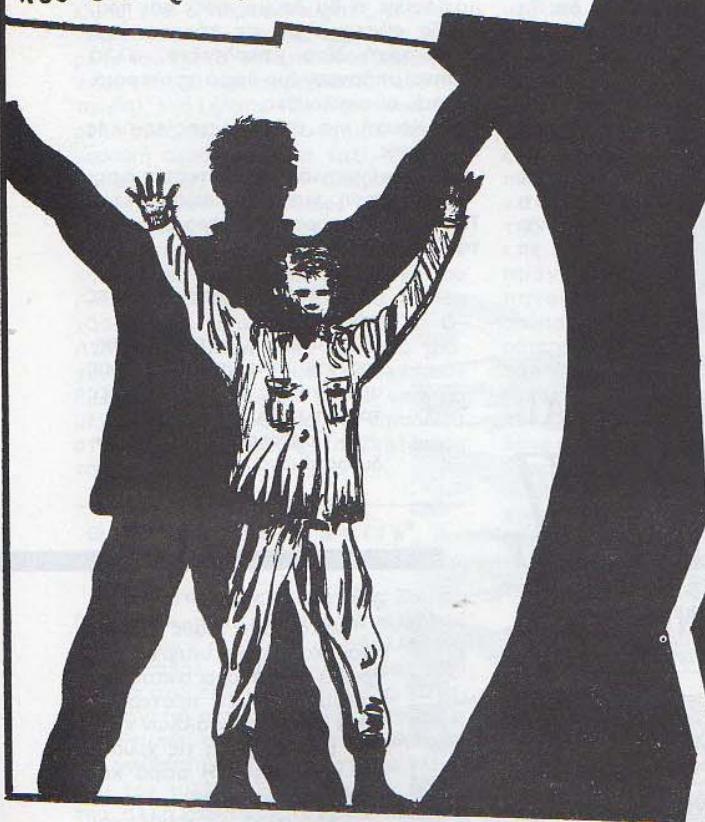

...Κάνε πίσω, ήρθ' ο καιρός να χεχάσεις
όσα ως τώρα νόμιζες απλά ...

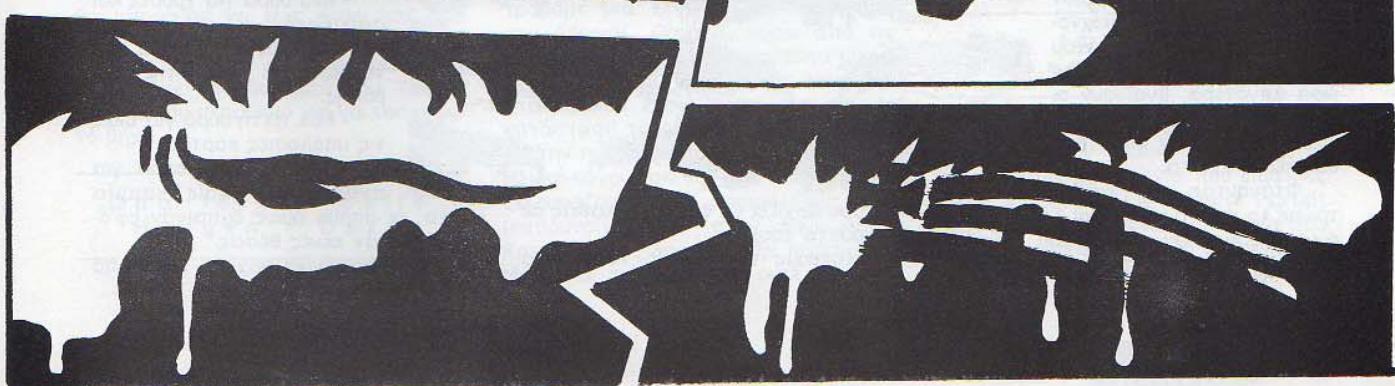

... έτις του αρέτες τα όνειρα σου
θα ξεράσεις,
θα χαλαρώσεις και θα μπεις
έτη δειρά ...

... για την πατρίδα κι όλους αυτούς
που δεκάρα για βένα δε δίνουν ...

... για γυναίκες, παιδιά, κουφούς και τυφλούς
που κατάμοντρα βτους δρόμους βε κοιτάν
[και βε φτύνουν ...]

ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΤΟΥ Ζ

Μέρα τη μέρα, οι εμπειρίες του συνεργάτη του Merlin's Music Box και εκδότη του "ΚΤΗΝΟΥΣ" Ηρακλή Ρενιέρη από τη Γαλλία

ΑΡΚΕΤΑ ΠΡΙΝ

Οι προοπτικές δεν ήταν και τόσο ευχάριστες. Τα λεφτά που είχα σ' ένα πήλινο γουρουνάκι που πάνω του έγραψε "ΕΛ.ΑΣ." δεν ξεπερνούσαν τις 20.000 και κάποιος ψυχοπαθής ήθελε να πάω στο μακρινό Αβοριάζ, που μέχρι τότε γνώριζα μόνο από διάφορα κινηματογραφικά περιοδικά, για να παρακολουθήσω το, διάστημα για μιά μερίδα κοινού, φεστιβάλ φανταστικού φίλμ που γίνεται εκεί κάθε χρόνο. Από την άλλη δεν είχα και τίποτε άλλο καλύτερο να κάνω εκείνη την εβδομάδα. Βαθιά ανάσα λοιπόν, μια τσάντα με τα απολύτως στοιχειώδη και... φύγαμε.

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ (Τετάρτη 16 Ιανουαρίου)

Οσο ηλίθιο κι αν φαίνεται, έτρεμα το φόβο αεροπειρατείας. Οι δύο ψυχανώμαλοι που αγριοκοιτάζονταν στον Περσικό, δεν είχαν αρχίσει ακόμα τις βλακείες και το κλίμα ήταν φορτισμένο. Ενας καλός τρόπος για να περάσεις ευχάριστα την ώρα σου, ήταν ν' αφήσεις μια μικρή μαύρη τσάντα σε κάποια γωνιά του αεροδρομίου και να φύγεις κοιτώ-

οδηγεί στο Morzine, ένα χωριό στις αρχές του οποίου είναι το ξενοδοχείο μας. Ο βλάξ βάτραχος που είναι στη ρεσεψιόν, με κάνει να βλαστημήσω την ώρα που γεννήθηκα με το χάρισμα της ακοής, αλλά ευτυχώς, μετά από μισή ώρα (και μπόλικα καντήλια) καταφθάνει ο αδερφός του ο οποίος ξέρει α ψ ο γ α αγγλικά και μας δίνει το κλειδί για τον οντά μας.

Φαγητό: Αεροπορικό, συν καραμέλλες βουτήρου.

Μουσική: Skinny Puppy/ Gang Of Four/ Tuxedo Moon.

Πέμπτη 17 Ιανουαρίου

Ξύπνημα νωρίς νωρίς και η θέα μας, καθώς τρώμε πρωινό, είναι εσφαλτική. Ψάχνω να διακρίνω κανένα λύκο, αλλά μετά από κουβέντα με το Γιώργο, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι θα κοιμούνται μετά τη χτεσινοβραδινή ανθρωποφαγία. Παίρνουμε ένα λεωφορείο (που είναι τζάμπα) και φτάνουμε στους πρόποδες του βουνού, όπου μας περιμένει ο άλλο - μικρότερο - χαστούκι: το τελεφερίκ κοστίζει 1700 κι αρχίζω ν' απελπίζομαι, μα παρηγοριέμαι με ένα τεύχος του "Newlook" που έχει κάτι απόρρητες φωτογραφίες του Κέννεντι στο νεκροτομείο του Ντάλλας και το

φεστιβάλ και συναντούμε επιτέλους τον Ντάνιελ, έναν από τους διοργανωτές, με τον οποίο είχαμε συνενοθεί τηλεφωνικά για την άφιξή μας. Ευγενέστατος, μας στέλνει απέναντι για φωτογραφίες και μας συμπληρώνει τα έντυπα για την κάρτα εισόδου μας στις αίθουσες. Επίσης γνωρίζουμε και τη Γιάννα, μια πανέμορφη ελληνογαλίδα (η γαλαρία να σκάσει...), η οποία μας εφοδιάζει με το βιβλίο του Φεστιβάλ και μια ολόκληρη τσάντα με δελτία Τύπου για την κάθε ταινία ξεχωριστά. Ο Γιώργος επιμένει να μάθει από που ακριβώς είναι η Γιάννα και αναγκάζομαι να τον σύρω μέχρι την πόρτα, όπου του δείχνω τον κόκκινο Ρόμποκοπ, που φυλάει την είσοδο και τρεμει.

Το πρόγραμμα περιλαμβάνει προβολές σε τρεις αίθουσες από το πρώιμο έως αργά το βράδυ και επειδή το τελεφερίκ λειτουργεί μέχρι τις έντεκα, περνάμε μάιμισι ώρα για να προγραμματίσουμε τι θα δούμε, πότε και που.

Το σύστημα με τις κάρτες είναι στην αρχή λίγο μπερδεμένο, αλλά έχουν: υπάρχουν (με σειρά προτεραιότητας), οι ακόλουθες

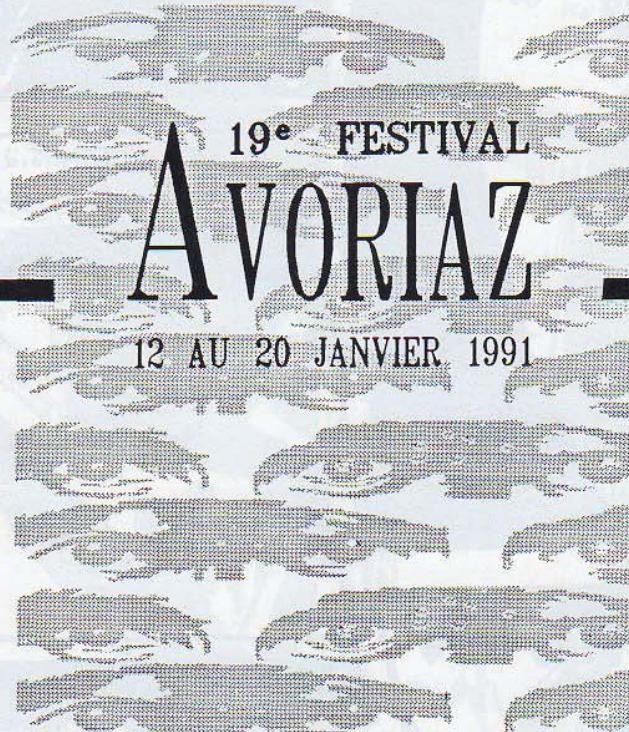
Χρυσή για τα μέλη της κριτικής επιτροπής.
- Ασημένια για σκηνοθέτες και βιτς.

Πράσινη για εκπροσώπους του Τύπου και αγοραστές (προτεραιότητας), οι ακόλουθες

Μαύρες
Μωβ για χρηματοδότες σπόνσορες.

Κίτρινες, άσπρες, κόκκινες, και μπλε για όλους τους υπόλοιπους συμμετέχοντες του Φεστιβάλ.

Πορτοκαλί για τους ενδιαφερόμενους (από το κοι-

ντας φοβισμένα. (Οι βλοσυροί κτηνάνθρωποι με τ' αυτόματα στην πέφτανε αμέσως...) Επίσης, βρίσκω περιττό να σας πω ποιός από τους 93 επιβάτες υπέστη σχολαστικό έλεγχο συναλλάγματος...

2.30. Απογειωνόμαστε και οι αεροσυνοδοί αρχίζουν να μας τα ζαλίζουν δείχνοντάς μας μάσκες οξυγόνου και σωσίβια. Ευτυχώς, λίγη ώρα αργότερα, βγαίνουν οι καφέδες και τα γλυκά και βυθίζομαι σ' έναν ύπνο που διαρκεί ελάχιστα...

Φτάνοντας στη Γενεύη, τρώμε το πρώτο χαστούκι: 4.500 χιλιάρικα για ένα λεωφορείο που, περνώντας τα Γαλλοελβετικά σύνορα, μας

κέφι μου αρχίζει να φτιάχνει (καθείς με τα γούστα του).

Βρίσκουμε το Γραφείο Τύπου του

νό).
Μετά από κάθε ταινία στον κατάλογο υπήρχε ένα χρώμα. Οι κάτοχοι αυτού του χρώματος είχαν προτεραιότητα έναντι των άλλων καρτών (με εξαίρεση τις χρυσές και ασημένιες). Η σειρά καθορίζόταν ως εξής

- Μιά ουρά για χρυσές και ασημένιες.

Μια δεύτερη ουρά για το εκάστοτε χρώμα της προβολής.

Μια τρίτη ουρά για όλες τις υπόλοιπες κάρτες.

Μια τέταρτη ουρά για ανθρώπους χωρίς καμμία κάρτα, οι οποίοι όμως έμπαιναν εφόσον υπήρχαν κενές θέσεις.

Και το πανηγύρι αρχίζει, μετά από

γερές δόσεις κολλύριου:

Ωρα 14.30 / Salle Des Portes Du Soleil 2 για συντομία Salle 2)

Το "Hardware" του πρωτοεμφανιζόμενου Αγγλου Ρίτσαρντ Στάνλει, ήταν ένα από τα καλύτερα φίλματα του πενθημέρου. Τα υπολείμματα ενός στρατιώτη, ανακαλύπτονται από ένα περιπλανώμενο παλιατζή και καταλήγουν σε ένα διαμέρισμα, όπου ο Μο (κεντρικός ήρωας της ταινίας), τα χαρίζει στη φίλη του Τζιλ, μια γλυπτριά που ειδικεύεται σε γλυπτά από ανακυκλωμένα σκουπίδια. Μόλις 26 χρονών ο Στάνλει, κάνει ένα επιτυχημένο φίλμ, με αναφορές στον "Εξόλοθρευτή" και στις υπόλοιπες ταινίες του είδους, με ένα σχετικά μικρό προϋπολογισμό, αλλά πολλές έξυπνες ιδέες. Βοηθοί του, η "σκληρή" φωτογραφία του Στίβ Τσίβερς και τα σπέσιαλ εφέ του Πολ Κάτλινγκ ("Hellraiser"). Ολοι οι συνεργάτες της ταινίας, έχουν προϋπορεσία σε βίντεο κλιπς, ενώ οι πορωμένοι φανς, θ' αναγνωρίσουν τη φωνή του Iggy Pop (στο ρόλο του τρέλο -Μπομπ, ενός ραδιοφωνικού ντι τζέι που παρεμβάλλεται στην ταινία), τον Lemmy των Motorhead στο ρόλο ενός ταρίφα (όποιος μαντέψει τι μουσική ακούγεται στο ταξί, κερδίζει γλυφιτζούρι) και τον Σάιμον Μπόσγουελ (των 23 Skidoo, Sex Gang Children, 400 Blows), που υπογράφει τη μουσική της ταινίας. Ο ίδιος έχει κάνει τη μουσική για το "Santa Sagre" του Αλεσάντρο Γιοντορόφσκι (του οποίου χάσαμε μια αναδρομική προβολή ΟΛΩΝ των ταινιών του). Κεντρικό τραγούδι του φίλμ, το "Order Of Death" των P.I.L. και στο δελτίο Τύπου υπάρχει μέχρι και αναφορά για τα επισόδια στο Πεδίο του Αρεωα, το Σεπτέμβρη του 1988...

Ωρα 16.30 / Salle 2

Το "Faredj" της Γερμανίδας Σαμπίγη Πρεντσίνα, ήταν ένα από τα φίλμ που με έκαναν ν' αρχίσω ν' αμφιβάλλω για το Φεστιβάλ. Ενας συγγραφέας που πάσχει από έλλειψη έμπνευσης, καταλαμβάνεται από μά μανία με το σπίτι του Ρεμπώ, στο Χαράρ της Αιθιοπίας και χάνεται μέσα στο μυστήριο κλίμα που τον τυλίγει. Επληξα μέχρι θανάτου, αλλά κάθισα ως το τέλος το οποίο θα μπορούσε να είχε έρθει και στα μέσα της ταινίας. Ο Γιώργος, πόλεμονος, την είχε κάνει για μάσα και γέλαγε με την έκφρασή μου. Πρέπει κάτι να του σκαρώσω για να του κόψω το βήχα.

Ωρα 18.30 / Salle Haagen Dazs

Οι υποψίες μου αρχίζουν και αυξάνουν. Ο Κινέζος Τσίνγκ Σιού - Τούνγκ, έχει κάνει τρεις ακόμα ταινίες (και ένα σικουέλ της μιας απ' αυτές) και το "A Terra Cota Warrior" είναι μια ακαταλαβίστικη μυθοπλασία γύρω από ένα θηλυκό Προμηθέα, που κλέβει ένα ελιξήριο αθανασίας και τιμωρείται, αλλά ο εραστής της που το παίρνει, μεταμορφώνεται σε πήλινο πολεμιστή, κάτι που ευχήθητα να είχε πάθει πρώτα ο σκηνοθέτης. Παρ' όλα αυτά, θα είχα την περιέργεια να δω κάποια άλλη του ταινία (δεν κάνω πλάκα).

Ωρα 22.00 / Salle 1

Η ώρα της ανακούφισης Ο Δόκτωρ Ράσσελ (Μάλκολμ ΜακΝτόουελ), είναι ο διευθυντής της ψυχιατρικής κλινικής Bergen Field και έχει ιδιαίτερη εκτίμηση στις υποδερμικές σύρριγγες και τις αναίσθητες γυναίκες, αλλά αρχίζει να τρέλαίνει ται (κι άλλοι), όταν το κορμί ενός από τα θύματα του αρχίζει να εξαφανίζεται και να εμφανίζεται στα πόστα ποι απίθανα μέρη της κλινικής. Τα πράγματα πηγαίνουν ακόμα χειρότερα, όταν ένας ασθενής του ομολογεί ότι έθαψε το πτώμα, αλλά δε θυμάται που... Το "Disturbed" είναι αρκετά αξιόλογο σαν ντεμπούτο για τον Αμερικανό Τσαρλς Γουίνκλερ, μα φοβάμαι πως αυτό δε φτάνει. (Ο ίδιος έχει δουλέψει πάντως σ' αρκετές ταινίες σαν βοηθός σκηνοθέτη).

Φαγητό: Μπακέτα με σαλάμι και τυρί (550 δραχμούλες).

Μουσική: Ministry / In Trance 95/ Barry Adamson.

Παρασκευή 18
Ιανουαρίου

Σηκωνόμαστε νωρίς νωρίς και τραβάμε μια ξεγυρισμένη περιήγηση στο Αβροιάζ. Παντού, γύρω από τις πίστες, υπάρχουν πανομοιότυπα μικρά ξενοδοχεία που φιλοξενούν τους λεφτάδες που έχουν έρθει για σκι. Η κατάστασή τους είναι απελπιστική: όλη την ημέρα που υπάρχει το φως του Ήλιου, κάνουν σκι και στα διαλείμματα ξεκουράζονται στα απειράθμα καφέ (καπουτσίνο 700 στην υγειά σας). Κανένας τους δεν έχει την παραμικρή ιδέα για τον πόλεμο, ούτε και γω

φυσικά. Το κρύο έχει σταθεροποιηθεί στους 2-3 βαθμούς και τα παπούτσια μου δε με βοηθούν καθόλου να πατάω σταθερά στο χιόνι.

Συναντάμε το Δημήτρη Παναγιώτατο, που συμμετέχει στο επίσημο πρόγραμμα του Φεστιβάλ με την ταινία του "Εραστές Στη Μηχανή Του Χρόνου". Μας δίνει πολλές χρήσιμες πληροφορίες καθώς και μιά σύντομη περιγραφή των ταινιών που είδε πριν φτάσουμε εμείς. Εχουμε χάσει τις τρεις πρώτες μέρες, και έτσι οι ταινίες που θα δούμε είναι λίγο παραπάνω από τις μισές του Φεστιβάλ. Πάμε λοιπόν για μια ακόμη ουρά;

Ωρα 11.00 / Salle 2

Οι ταινίες με θέμα την εκδίκηση των διαφόρων ειδών του ζωικού βασιλείου πάνω στην ανθρώπινη φυλή (καλό, ε;) ήταν της μόδας πιο παλιά. Το

A βραβείο : Tales From The Darkside (John Harrison)

"Arachnophobia" του Αμερικανού Φρανκ Μάρσαλ (που έχει διατελέσει βοηθός του Σπίλμπεργκ), είναι ένα καλογρισμένο θρίλερ, που μας πέταξε από τις καρέκλες μας αρκετές φορές, χάρις στη αρκετά επιδέξια κίνηση της κάμερας, αλλά δεν ισορροπούσε κατά τη γνώμη μου, τα κωμικά στοιχεία με την ένταση που προκαλεί και μόνο το άκουσμα της λέξης "αράχνη". Η ταινία όμως διαθέτει ένα πολύ καλό Τζούλιαν Σάντς (κρίμα που "φεύγει" αρκετά νωρίς), καθώς και αξιομημόνευτες σκηνές σε εξωτικά δάση. Κατά τ' άλλα, τίποτε που να μείνει στην ιστορία του σινεμά, αλλά δεν υπάρχουν και τέτοιες απαιτήσεις από τον Φρανκ Μάρσαλ, που κάνει κι αυτός όπως και πολλοί άλλοι το ντεμπούτο του...

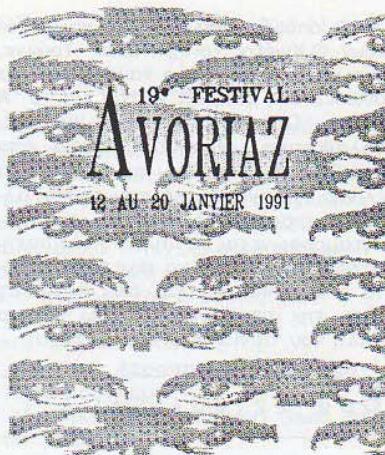
Ωρα 14.30 / Salle Haagen Dazs

Ξέρω ότι τέτοιοι που είστε, δε θα ξεμπερδέψω αν γράψω ότι πρόκειται για την καλύτερη ταινία που είδα. Ας πούμε λοιπόν, ότι το "Henry: Portrait Of A Serial Killer" είναι μια ταινία που έχει γίνει ήδη αντικείμενο συζητήσεων στους καλτ κύκλους των οπαδών του

είδους και έχει αντιμετωπίσει τόσα προβλήματα που αμφιβάλλω αν θα τη δύσμε ακόμα και σαν βίντεο στην Ελλάδα. Αν η μαμά σας ήταν πόρνη και σας ανάγκαζε να παρακολουθείτε τα επαγγελματικά της ραντεβού, αφού πρώτα σας έντυνε κοριτσάκι, τι θα κάνατε; Ο Χένρι (ο ήρωας του φιλμ), σκοτώνει γυναίκες, την κάθε φορά με διαφορετικό τρόπο και αλλάζει συχνά τόπο διαμονής, έτσι ώστε να μπερδεύει την αστυνομία. Τα πράγματα αλλάζουν όταν αποκτά μάτι φορητή βιντεοκάμερα και ο (vai, σωστά μαντέψατε), πρωτεμφανίζομενος Τζον Μακ Νότον, κάνει μια εκπληκτικά παγωμένη ελεγγία που διαφέρει ελάχιστα από ένα ντοκυμαντέρ εγκληματολογίας.

Ωρα 18 30 / Salle Haagen Dazs

Η γείτων χώρα, Γιουγκοσλαβία, εκ-

Στις δέκα το βράδυ, γίνεται ένα μικρό πάρτι στις εγκαταστάσεις του Φεστιβάλ. Στην είσοδο το μάτι μου αρπάζει μάτι λεπτή φιγούρα με ζασπρα μαλλιά να κατευθύνεται σε μια γωνιά

Ο Γιώργος, ο Malcolm McDowell και ... το ΚΤΗΝΟΣ

προσωπήθηκε από τον Γκόραν Πασκάλιεβιτς και το όγδοο χρονολογικά φίλμ του "Vreme Cuda". Η ταινία είχε προβληθεί το Σεπτέμβρη του '90 στο Αφιέρωμα Ευρωπαϊκού Κινηματογράφου που είχε διοργανώσει η "Ελευθεροπία", με τίτλο "Ο καιρός Των Θαυμάτων". Στη μεταπολεμική Γιουγκοσλαβία, κι ενώ οι κομμουνιστές προσπαθούν να "σβήσουν" το θρησκευτικό αίσθημα, ένας μυστηριώδης άνδρας στηματοδοτεί με την εμφάνισή του, μια σειρά από μυστηριώδη φαινόμενα που ενοχλούν τις αρχές. Αγνώ τις ιδεολογικές επιδιώξεις του σκηνοθέτη (η νεο ορθοδοξία δεν ήταν ποτέ το φόρτε μου) και περιορίζομαι να σημειώσω ότι το σενάριο είναι αρκετά δεμένο, με δυνατές σκηνές.

Οι θησοποιοί είναι αρκετά γνήσιοι στις ερμηνείες τους, η μουσική και η φωτογραφία φροντισμένες και το γενικό αποτέλεσμα αξίζει να προσεχτεί από τους Ευρωπαίους κινηματογραφόφιλους.

με κάμερες και καλώδια, όπου τον περιμένει ο Ρέι Κοκς του MTV για μια συνέντευξη. Ναι, είναι ο Μάλκολμ ΜακΝτόουελ, με σάρκα και οστά και διαβολεμένο κέφι με μια πανύψηλη 20άρα στα πόδια του... Τον περιμένουμε να τελειώσει και τη στιγμή που επιβιβάζεται σε ένα χιονοσκούτερ, τον χαιρετάμε και του πάνουμε κουβέντα. Μας ρωτάει πώς μας φάνηκε το "Disturbed" και του απαντάμε διπλωματικά ότι είναι αρκετά καλύτερο από την εμφάνισή του στο "Class Of 1999" (αν σας άρεσε η "Τάξη του '84", μη δείτε την "Τάξη του 1999"). Χαμογελάει πικρόχολα, αλλά στήνεται με προθυμία για μια αναμνηστική φωτογραφία που μας τραβάει η συνοδός του.

Μισή ώρα αργότερα κι ενώ κατευθυνόμαστε για το τελεφερίκ, παρακολουθούμε σ' ένα βίντεο τοίχο, μια συνέντευξη του ΜακΝτόουελ σε ένα γαλλικό τηλεοπτικό κανάλι, στην οποία περνάει γενέές δεκατέσσερεις τον Τομ Κρουζ, τον Πολ Βερτχόφεν, τον

Ντάστιν Χόφμαν και τον Αρνολντ Σβαρτσενέγκερ. Άλλη μιά γουλιά στην υγεία του Καλιγούλα...

Φαγητό: Πατάτες με μυστήρια σάλτσα (400) και σοκολάτες.

Μουσική: Party Boys/ Jayne County/ Young Gods.

Σάββατο 19 Ιανουαρίου

Τελευταία μέρα για τις ταινίες και το πρόγραμμα είναι φορτωμένο, οπότε μπαίνω κατ' ευθείαν στο ψητό.

Ωρα 11 00 / Salle 2

Η πολλά υποσχόμενη συνεργασία των κορυφαίων Τζορτζ Ρομέρο και Ντάριο Αρζέντο, δεν είχε καμμία σχέση με συνεργασία. Απλά πρόκειται για δύο ταινίες μεσαίου μήκους που προβάλλονται σε δίπτυχο. Το μέρος του Ρομέρο είναι κάτω του μετρίου, ασχολείται μ' ένα γέρο που δολοφονείται, ενώ τελεί υπό ύπνωση και όντας ανάμεσα σε δύο διαστάσεις, χρησιμεύει σα γέφυρα για τις νεκρές ψυχές που εισβάλλουν στη δικιά μας δάσταση και δε θυμίζει τίποτα από τον εκπληκτικό δημιουργό που έχουμε συνηθίσει. Αντίθετα, η ταινία του μεγαλοφυούς Ντάριο, αποτελεί φόρο τιμής στον Εντυκαρ Αλαν Πόε και μεταφέρει για άλλη μια φορά το μοτίβο της μαύρης γάτας που μισείται και μισεί έναν φωτογράφο του εγκληματολογικού της αστυνομίας, ο οποίος κρατάει για πάντα μαζί του τη γυναίκα του, εντοιχίζοντάς την... Το αποτέλεσμα είναι άψογο αισθητικά, αλλά άνισο σεναριακά και αδικεί κατάφορα τον μεγάλο Ντάριο, του οποίου περιμένουμε με ανυπομονησία καινούργια δουλειά, μόνο του αυτή τη φορά.

Ωρα 14 30 / Salle Haagen Dazs

Επανάληψις μήτηρ μαθήσεως και έφτασε η στιγμή να δω και πως το "Singapore Sling" θα κάτσει στα στομάχια των Γάλλων. Η ταινία του Νικολαΐδη προβλήθηκε για δεύτερη φορά (η πρώτη ήταν μεταμεσονύχτια της Παρασκευής) και έστειλε 6 - 7 άτομα έξω με αναπνευστικά προβλήματα, αλλά σε γενικές γραμμές έτυχε ευνοϊκής υποδοχής. Μια παρέα Γάλλων που κάθονταν πίσω μου δεν το θεώρησε καθόλου καλλιτεχνικό να δείχνεις ανθρώπους να κάνουν έρωτα και να ξερνάνε. Τι να τους πεις Καθένας με τα γούστα του. (Οπως είπαμε παραπάνω).

Ωρα 17 00 / Salle Haagen Dazs

Επιτέλους. Αυτό που περίμενα να δω και δεν ήξερα πότε θα μου έρθει. Ένας διάσημος ηθοποιός στον κολοφώνα της δόξας του, δολοφονείται και μαζί με το δολοφόνο του πηγαίνουν σε μια ξεχωριστή πτέρυγα του Αδη, όπου υπάρχουν μόνο διασημότες... Εξαιρετικά απόκοσμο και αινιγματικό κλίμα, λεπτό χιούμορ, πυκνοί διάλογοι και το πιο ενδιαφέρον παιχνίδι με το χρόνο και τη σχέση πραγματικότητας φαντασίας που έχω δει τελευταία. Το "Wings Of Fame" του Οτάκαρ Βότσεκ από τις Κάτω Χώρες, είναι ίσως το φιλμ της χρονιάς και θα μ' ενδιέφερε ακόμα και χωρίς την λαμπρή, ως συνήθως, ερμηνεία του Πήτερ Ο'Τουλ.

Ωρα 19 30 / Εγκαταστάσεις του Φεστιβάλ

Εφτασε η ώρα της αλήθειας Αφού περιμέναμε στο κρύο για πάνω από μισή ώρα, μπήκαμε στην αίθουσα που είχε διακοσμηθεί κατάλληλα με τεράστιες αφίσσες του Φεστιβάλ, εμφανίστηκαν οι διάφοροι παρουσιαστές που μας παρουσίασαν μόνο τους εαυτούς τους και μετά άρχισε η Απονομή. Αν και δεν πολυπιστεύω στη χρησιμότητά των Βραβείων, αισθάνομαι πως χρειάζεται να τα παραθέσω.

Το μεγάλο Βραβείο το κέρδισε ο Τζον Χάρισον (ναι, η πρώτη του ταινία είναι), με το "Tales From The Darkside". Περισσότερα για την ταινία παρακάτω.

Το Ειδικό Βραβείο Φανταστικού, πήρε ο Κλαύβ "Hellraiser" Μπάρκερ με το "Nightbreed" στο οποίο πρωταγωνιστεί ο Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ. Οι γνωρίζοντες καταλαβαίνουν, οι άλλοι θα καταλάβουν όταν το φιλμ προβληθεί εδώ.

Το Βραβείο Παράξενης Ταινίας και το Βραβείο Κινηματογραφικών Κριτικών, κέρδισε επάξια ο Οτάκαρ Βότσεκ με το "Wings Of Fame" και με το Γιώργο Κάνουμε επίδειξη ελληνικού ταπεραμέντου, σφυρίζοντας ένα σκοπό που φέρνει λίγο προς την τρομπέτα του Αττίλο στο Καραϊσκάκη.

Το Βραβείο Ειδικών Εφέ απονεμήθηκε στον Πολ Κάτλινγκ για την, όντως ενδιαφέρουσα, δουλειά του στο "Hardware".

Το "Jacob's Ladder" του Αντριαν Λυν ("9 1/2 Βδομάδες"), είναι μια ταινία γύρω από ένα βετεράνο του Βιετνάμ που δεν είναι καλά στα μυαλά του (κάτι αρκετά παράξενο και άκρως πρωτότυπο !) και κέρδισε το Βραβείο Κοινού, ενώ το "White Room" της Πατρίσια Ροζμά από τον Καναδά, πήρε το Βραβείο Τεχνικών του Γαλλικού Κινηματογράφου. Δεν έχω προσωπική γνώμη για αυτές τις δύο ταινίες, γιατί δεν τις είδα, αν και η άλλη ταινία της Ροζμά "Ακουσα τις Σειρήνες να Τραγουδούν", έχει προβληθεί και στην Ελλάδα.

Η κριτική επιτροπή έκανε μια σύντομη εμφάνιση και είχαμε την ευκαι-

ρία να δούμε από κοντά, μεταξύ άλλων και τους Λάρι Κοέν, Χόρχε Αμάντο, Φόλκερ Σλέντορφ, Αλεσάντρο Γιοντρόφσκι, Φράνκο Ρόσι, Χέλμουτ Μπέργκερ, Μισέλ Λεγκράν και Ζόρζ Μουστακί, ενώ ο Μάικλ Τσιμίνο (που αντικατέστησε τον Μπράιαν Ντε Πάλμα στη θέση του Προέδρου), έκανε μια πολύ σεμνή εμφάνιση και χάρηκε ιδιαίτερα για το μπιζάρισμα που του επιφύλαξε το κοινό.

Αν και η ώρα είχε περάσει, κατέφραμε να βρούμε ώτο στοπ για το Μαρζίν και πέφτουμε ξεροί για ύπνο. Αυριο είναι η τελευταία μέρα του Φεστιβάλ και πρέπει να ετοιμάσουμε και τα πράγματα μας που έχουν αυξηθεί...

Φαγητό: Πάστα φλώρα, γλυκό φετίχ και μπισκότα.

Μουσική: Foetus/ Like A Group/ Chrome.

Κυριακή 20 Ιανουαρίου

Σήμερα το πρόγραμμα περιλαμβάνει τις ταινίες που έχουν βραβευτεί και μόνο. Δυστυχώς, δύπως μας λέει ο Ντάνιελ, το "Nightbreed" του Κλαύβ Πάρκερ δεν θα προβληθεί γιατί πρέπει να πάει στο Παρίσι η κόπια. Αποφασίζουμε να μην δούμε το "White Room" που θα το αντικαταστήσει και έτσι αυτά που θα παρακολουθήσουμε είναι τα "Wings Of Fame" για δεύτερη φορά, το Πρώτο Βραβείο από τις ταινίες μικρού μήκους και το "Tales From The Darkside" που είχαμε χάσει γιατί είχε προβληθεί την Τετάρτη.

Ωρα 11 00 / Salle 1

Το "Nature Morte" είναι μια πανέξυνη ταινία μικρού μήκους του Ζόρζ Λε Πιούφλ, που κέρδισε το πρώτο Βραβείο στην κατηγορία της. Μερικοί πίνακες του Αρτισμπάλντο (όπου τα πρόσωπα αποτελούνται από φρούτα και λαχανικά) δέχονται τη βάρβαρη επίθεση ενός μαχαιριού κι ενός πηρουνιού...

Οσο για το "Tales From The Darkside" του Τζον Χάρισον, πρόκειται για την κινηματογραφική μεταφορά του γνωστού τηλεοπτικού σήριαλ. Η Ντέμπι

Χάρι είναι μια ωραιοπαθής μαμά που προετοιμάζει ένα δείπνο για τους φίλους της, με κύριο πιάτο το αγοράκι της. Το αγοράκι, καθόλου ενθουσιασμένο με τις προοπτικές που του ανοίγονται, προσπαθεί να τη γλυτώσει, διαβάζοντας στην επίδοξη Μήδεια, τρεις ιστορίες από το αγαπημένο του βιβλίο... Το αποτέλεσμα είναι άνισο και σίγουρα δε δικαιολογεί τη διάκριση. Άλλα αυτό είναι κάτι που ελάχιστα ενδιαφέρει πιά. Ο λόγος είναι απλός η πείνα μας, πρόκειται να βρει διέξοδο στον αποχαιρετιστήριο μπουφέ που οργανώνεται στην αίθουσα της διοργάνωσης. Εντελώς ξαφνικά, βλέπουμε τη Γιάννα να μας πλησιάζει με ένα τεράστιο χαμόγελο. Μας χαιρετά και μας δίνει κουπόνια με τα οποία μπορούμε να φάμε σε διάφορα εστιατόρια της περιοχής. Την κοιτάζουμε έκπληκτοι και μπαίνουμε διστακτικά σε ένα από τα μαγαζιά, που μέχρι τώρα το βλέπαμε μόνο απ' έξω...

Φαγητό: Φιλέ μινιόν με τηγανητά κρεμμύδια και πατάτες, αναψυκτικά, ένα μπουκάλι κρασί, σαλάτες, πες μελμπά, φρούτα και καφές (18.500 για δύο άτομα, τζάμπα πράγμα). Η επιστροφή έγινε τσουλώντας στην κατηφόρα...

ARACNOphobia (Frank Marshall)

Μουσική: Renegade Soundwave/ Alan Vega/ 3 Mustaphas 3.

Δευτέρα 21 Ιανουαρίου

Χαζεύω την Haute Savoie καθώς κατευθυνόμαστε προς τα σύνορα. Ακόμα δεν το έχω πιστέψει ότι πέρασαν πέντε μέρες και σίγουρα θα ήθελα να το επαναλάβω, έχοντας οργανωθεί πιό καλά.

Η επιστροφή με αεροπλάνο της Ολυμπιακής είναι ήρεμη, με εννέα μόνο συνεπιβάτες. Επιτέλους, ξανά στα πάτρια εδάφη, το μόνο που σκέφτομαι είναι ένα ζεστό μπάνιο και το δικό μου κρεβάτι, αλλά όταν ανοίγω την πόρτα του σπιτιού, το μόνο που προλαβαίνω να δω είναι η επιβλητική φιγούρα του Καστανάρα, που με περιμένει μ' ένα σατανικό χαμόγελο στα χείλη. Βρίσκω περιττό να συνεχίσω...

ΤΑ ΑΛΛΑ... MEDIA

Ενατο τεύχος για το ΠΑΠΑΡΙ, που φροντίζει πάντα να μας αφήνει με κεφάτες και ποβληματισμένες σκέψεις. Η απολαυστική στήλη του Ηγέτη, θέματα πραγματικά ενδιαφέροντα, εξώφυλλο πρωτότυπο, Biafra, Υπόγεια Τροχιά, Church Of The Subgenius, ανταπόκριση από το Ισραήλ(!) και χάρμα οπισθόφυλλο (Αλέξανδρος, Ήρας 3α, Αθήνα 145 65)

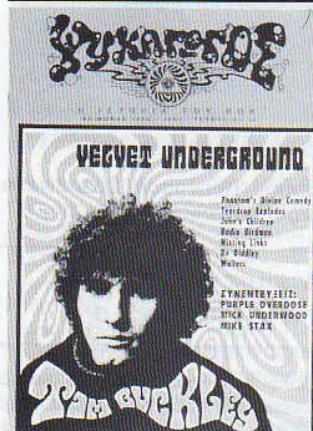
Ενα πρωτοξαδέρφι του Bob και του Ratbeat, έρχεται από τον Καναδά. Το DISCODER, είναι μια εφημερίδα που εκδίδεται κάμποσα χρόνια και ενδιαφέρεται ως επι το πλείστον για την ανεξάρτητη σκηνή σε παγκόσμια κλίμακα. Εχει πολλά θέματα, μόνιμες και μη στήλες, πολλές συνεντεύξεις και φήνει και κάποια περιθώρια στο μεινστρημ. Καλό και...πολύ (233 6138 SUB Blvd., Vancouver, BC, CANADA, V6T, 2A5).

Στο μεταξύ, για τους φίλους των Kiss, υπάρχει ένα περιοδικό που εκδίδεται από το fan club τους, που απότι φαίνεται έχει εκπροσώπηση σε πολλά μέρη του κόσμου. Ονομάζεται STRIKE και περιλαμβάνει νέα, συνεντεύξεις, αποκλειστικές φωτογραφίες, σε σχέση πάντα με το αμερικανικό γκρούπ, είναι έγχρωμο και διαθέτει πολλές σελίδες για την σκηνή. Οσοι ενδιαφέρονται, υπάρχει και στην Ελλάδα επίσημη εκπροσώπηση. Επικοινωνείστε λοιπόν τάχιστα με τον Ηλία Κωστόπουλο, Αρης, Καλαμάτα, 24012 και να είστε σίγουροι ότι δε θα ζημιώθείτε.

Ακρως χρήσιμο, μπορεί να θεωρηθεί το FACTSHEET FIVE, που τόχουμε παρουσιάσει κι άλλες φορές. Εχει ήδη εμφανίσει το 40ό του τεύχος και στις 134 πυκνογραμμένες (πολύ πυκνογραμμένες) σελίδες του υπάρχουν άπειρες διευθύνσεις απόλυτο τον κόσμο. (Mike Gunderloy, 6 Arizona Ave. Rensselaer, NY 12144 -4502, USA)

Από τη Γαλλία καταφθάνει το ABUS DANGEREUX, ένα rock'n'roll περιοδικό, που κάνει πολύ καλή δουλειά, απότι φαίνεται. Είναι η πρώτη φορά που συναντάω γαλλικό ανεξάρτητο Τύπο και έμεινα πολύ ικανοποιημένος. Είναι δίμηνο και στο τεύχος του Φλεβάρη

Μάρτη υπάρχουν οι Barracudas, ο Nikki Sudden, οι Heretics, οι Brood, ο Grant Hart, ενώ περιέχει και σινγκλάκι με Miners of Muso, City Kids και Mad Monster Party. (B.P. 172, 82001, Montauban Cedex, France)

Αισίως ο ΨΥΧΑΓΩΓΟΣ, έφτασε στο 10ο τεύχος του. Πληροφορίες και ιστορία γιά παλιότερα και νεώτερα σχήματα και καλιτέχνες του rock. Μέσα στις 80 σελίδες του θα συναντήσετε τον Tim Buckley, τους Purple Overdose, τον Bo Diddley, τους Missing Links, τους Radio Birdman, τον Mike Stax και κάμποσα ακόμα ονόματα, γνωστά ή άγνωστα. Οσοι ενδιαφέρεστε για ιστορικά και στοιχεία αναφοράς, το περιοδικό αυτό είναι το καταλληλότερο για τον ελληνικό χώρο. (Art Nouveau, Σολωμού 23, Αθήνα, 106 82)

Στους αντιεξουσιαστικούς χώρους παίρνει σάρκα και οστά το ORA NIHIL, που έχει αφιερωμένο το δεύτερο (τρίτο) τεύχος του στα γεγονότα του Κόλπου, το Παλαιστινιακό, τις σπουδαστικές κινητοποιήσεις και τις Καταλήψεις των σπιτιών. Ενάντια, λοιπόν στη "Νέα Τάξη" των πραγμάτων και εμείς δεν έχουμε απολύτως κανένα λόγο να διαφωνούμε. Το αντίθετο θα έλεγα...(Τ.Θ. 31421/ Αθήνα 47/ 100 35)

Δεύτερη, αλλά στην ουσιά τρίτη (η πρώτη ήταν πειραματική) του φανζιν VELURIA'S HOME, με συνεντεύξεις του Paul Roland, του Γρηγόρη Βάσου, των Purple Overdose και εκτός αυτών, θέματα για τους Last Drive, τους (τον) Bevis Frond, τους Caravan και τους Chocolate Watch Band. Η θέληση των συνεργατών του να βελτιώσουν την έκδοσή του, μας δείχνει πως πρόκειται για μιά προσπάθεια που αξίζει να προσεχτεί και να ενισχυθεί δεόντως. (Παπάγου 133 -135/ Ζωγράφου/ Αθήνα 157 72).

Ακόμα μιά Αναρχική αμερικάνικη εφημερίδα από τη Νέα Υόρκη. Η ιδιομορφία της είναι πως εκτός από το αγγλικό κείμενο, περιλαμβάνει και ισπανικό. Ονομάζεται **LOVE AND RAGE** (P.O. Box 3, Prince St. New York, NY 10012, USA). Κυκλοφορεί από το 1989 σε μηνιαία βάση και περιλαμβάνει διάφορες πληροφορίες και τρέχοντα ζητήματα του αντιεξουσιαστικού χώρου. Και μιά και μιλάμε για αμερικάνους Αναρχικούς, σταθερα κυκλοφορούν ακόμα δύο ενδιαφέρουσες εφημερίδες. Πρόκειται για την **SHADOW** (P.O. Box 20298, New York, NY 10009, USA), στην οποία αναφερθήκαμε πιο εκτεταμένα στο περασμένο τεύχος και την **ANARCHY** (CAL, P.O. Box 1446, Columbia, MO. 65205 1446, USA).

Και για να περάσουμε και πάλι στα δικά μας όπως λεν και στις ειδήσεις εμφανίστηκε το πρώτο τεύχος της αντιεξουσιαστικής εφημερίδας **Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ**. Πριν από μερικούς μήνες κυκλοφόρησε ένα δοκιμαστικό "μηδενικό" τεύχος. Αγριά νεολαία, με σαφείς απόψεις για τη σύγκρουση με το κράτος. Εξάλλου πρόκειται για μία "έκδοση των σκοτεινών κύκλων της ανωμαλίας". (Τ.Θ. 31261, 10035, Αθήνα). Και φυσικά, υπάρχει και το δελτίο του **ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ**, που συνεχίζει απότομος και.. αμείληκτος τη δράση του!

Για πρώτη φορά κρατάμε στα χέρια μας το **STRESS**, που μας έστειλε ο εκδότης του Γιάννης Μακρόπουλος. Ξεκίνησε από τη Λιβαδειά τον Ιούνι του 1989 και έχει κυκλοφορήσει τρία, το ένα διπλό, τεύχη. Πολλές σελίδες για την ελληνική σκηνή, συνεντεύξεις, και θέματα που πάντα παραμένουν επίκαιρα. Για όσους ενδιαφέρεστε, υπάρχει στη διεύθυνσή του και μια live καρέτα των Scoria. (Γιάννης Μακρόπουλος, Προσήλιο Λειβαδιάς, 321 00, Βοιωτία)

Το **ΑΛΛΥΔΙΣ** δεν άργησε να ξαναχτυπήσει. Δώδεκα σελίδες πιά, σαφώς βελτιωμένο, παρουσιάζει την άποψη των "άλλων τόπων" του Θησείου. Περιλαμβάνει θέματα για την υπόθεση της σκευωρίας ενάντια στους "3", Last Drive, reggae, βιβλία, νέφος, κείμενο που αφορά "ευγενείς" δραστηριότητες των μπάτσων κ.α. (Δ.Μ. Θεσσαλονίκης 15, Θησείο, 118 51).

Ηδη κυκλοφορεί το τρίτο τεύχος του πανκ, χαρντκορ φανζίν **ACTIONS OF REBIRTH** που εκδίδει ο Βασίλης από την Αρνητική Στάση. Βγαίνει και αγγλικά και ελληνικά, είναι πυκνογραμμένο και έχει πολλά θέματα σχετικά με τη σκηνή. Κυβερνοπανκ, φανταστικό σινεμά, συνεντεύξεις με άγνωστες μπάντες που πρέπει να γίνουν γνωστές. (Βασίλης, Αποστολοπούλου 56, Χαλάνδρι, 15231, Αθήνα)

Τελικά δεν υπάρχει αμφιβολία για το ότι η **ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ**, θα κυβερνάει στον αιώνα των άπαντα. Εφτασε το εικοστό πέμπτο τεύχος της μ' ένα εξώφυλλο γκαγκάν, πληροφορίες και διευθύνσεις που δύσκολα τις βρίσκει κανείς (αυτή είναι άλλωστε και η λειτουργικότητά τους), εξέγερση των μαθητών, Εθνοκτονία, εξωγήινα μηνύματα, πόστερ, homo ludens, Hawkwind, Reseau 666, όλα αυτά κι αν θέλετε κι άλλα, μπορείτε να τα ανακλύψετε. Αφογά, αλλά γιατί ρε παιδιά δε μας έχετε εμπιστοσύνη! (Τ.Θ. 20037, Αθήνα, 118 10)

Οσον αφορά τους οπαδούς των Motorhead, υπάρχει το τρομέρο και φοβερό fan club τους (Motorheadbangers, 98 Puddletown Crescent, Poole, Dorset, BH17, 8AN, England) που εκδίδει το περιοδικό **MOTORHEADBANGERS**. Φαντάζεστε δηλαδή τι συμβαίνει εδώ! Όλη η τρέλα των οπαδών αυτου του μεγάλου συγκροτήματος, μαζεμένη στις σελίδες του, με νέα και ειδήσεις, ρεπορτάζ από κονσέρτα, δισκοπαρουσιάσεις, στρηπ τιζ (!), φωτογραφίες και ένας Θεός έρει τι άλλο! Και απ' ότι φαίνεται υπάρχουν και πολλοί αφοσιωμένοι οπαδοί τους και στην Ελλάδα.

Οι **ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΥ**, από τον αντιεξουσιαστικό χώρο, συνεχίζουν απότομοι το ανατρεπτικό τους έργο. Κάθε τεύχος της εφημερίδας τους, σαφώς βελτιωμένο, ένα σύγχρονο έντυπο με καυτά θέματα και οπωσδήποτε επίκαιρα. Ήδη διανύει τι 80 τεύχος του και είναι... alive and well! Μην το χάνετε όπου το βρίσκετε: Από τα κεντρικά βιβλιοπωλεία, μέχρι τους χώρους των Καταλήψεων, οι Πειρατές υψώνουν τη μαύρη σημαία τους ενάντια σε κάθε είδους υποταγή! (Τ.Θ. 31362, Αθήνα 100 35)

Οι PGR λειτουργούν ουσιαστικά κάτια από την καθοδήγηση ενός πανέξυπνου τύπου ονόματι

KIM CASCONE. Ενας "μάστορας" των ηλεκτρονικών εφφέ και πολλαπλής χρήσεως ήχων, που οργανώνει την μουσική του διάσταση στο Σαν Φραντσίσκο. Μιά πηγή μοναδικής βιομηχανικής και πειραματικής μουσικής που εκτός από το δικό του γκρούπ, συγκεντρώνει γύρω του και αρκετούς άλλους καλλιτέχνες ανάλογων προσόντων.

Από το 1984, οπότε άρχισαν οι PGR, μέχρι σήμερα, μετά από τέσσερα άλμπουμ, δύο CD και συμμετοχές σε συλλογές, δεν έχουν ποτέ εμφανιστεί στο ευρύ κοινό. Η απόφαση για συναυλίες, πάρθηκε πέρσι και έτσι ο Cascone με τους μουσικούς του θα περιοδεύσει στις ΕΠΑ, από το τέλος Φλεβάρη και για ένα περίπου μήνα. Οι εμφανίσεις θα περιλαμβάνουν και αποσπάσματα από τη δουλειά του σαν διευθυντής ήχου, στις ταινίες του David Lynch, "Twin Peaks" και "Wild At Heart" (οπότε καταλαβαίνετε και σεις πως δεν πρόκειται για τυχαίο άτομο). Παράλληλα, στα σώου θα

PGR

προβάλλονται και slides με έργα του αμερικανού καλλιτέχνη Joseph Nechvatal.

Ο ήχος των PGR, όπως και γενικά των καλλιτεχνών της Silent, οδηγεί μέσα από παράξενες διαδρομές σε πχητικά οράματα. Η πολύπλοκη ηχητική δομή που κρύβεται πίσω από τον "απλό" ακουστικό μερικές φορές ήχο του Cascone, αποτελείται από τα... πάντα. Αεροδρόμια, περιέργεις συνομιλίες, μεταλλικά κρουστά, υδάτινα φάσματα.

Παρακάτω θα παρακολουθήσετε μιά συνέντευξη του Kim Cascone. Τις ερωτήσεις συνέταξε ο Γιάννης Καστανάρας και οι απαντήσεις έφτασαν μέσω air mail.

MMB: Ας πούμε μερικά εισαγωγικά για την εταιρία. Στην αμερικάνικη ήπειρο δε μας δίνεται συχνά η

δυνατότητα να παρακολουθούμε κάποιες εταιρίες ανάλογες με τη δική σου. Σε μας τους Ευρωπαίους, είναι λίγο δύσκολο, μερικές φορές, να φανταστούμε τους Αμερικάνους να ασχολούνται με πειραματική μουσική. Σίγουρα υπάρχουν οι Missing Foundation, οι Sleep Chamber και μερικοί άλλοι, αλλά κατά τα άλλα... σιγή.

Cascone: Σίγουρα. Είναι μια μουσική δύσκολη, ένας ήχος διαφορετικός από αυτόν που συνηθίζουν τ' αυτά μας. Η Silent ξεκίνησε το 1986, ενώ ήδη υπήρχαν οι PGR. Εστιάζεται στην πειραματική και industrial αισθητική. Την ονόμασα έτσι για πολλούς και διάφορους λόγους, σπουδαιότερος από τους οποίους ήταν να αποτίσω ένα φόρο τιμής στον John Cage. Τα πρώτα χρόνια υπήρξαν πολύ δύσκολα. Η άνοδος των κολλεγιακών σταθμών ήταν γεγονός, μα σπασδήποτε δεν έδειχναν καμμιά διάθεση να προβάλλουν κάτι το εντελώς διαφορετικό. Τα φέρναμε δύσκολα βόλτα και το 1987 αποφάσισα για ένα διάστημα να διακόψω τη λειτουργία της εταιρίας, επειδή ήταν αδύνατο να τα φροντίζω όλα μόνος. Επανήρθα το 1989 με ένα άλμπουμ σπλιτ, με τους PGR και τους Thesalonians. Σκοπός μου, όταν ξεκίνησα την εταιρία, ήταν να παρουσιάσω στο κοινό, μιά ενδιαφέρουσα καινούργια μουσική, που διαφορετικά, ίσως να μην είχε την ευκαιρία να ακούσει. Ανακατένωμαι με την ηλεκτρονική μουσική, εδώ και 16 χρόνια και ένοιωθα εξ αρχής το που θα βαδίσει η Silent. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχα για τις ρίζες αυτής της μουσικής.. με άλλα λόγια, εκείνης που δεν προερχόταν από τον ακαδημαϊκό κόσμο. Σήμερα έχουμε τους ίδιους στόχους, απλά δίνουμε μεγαλύτερη προσοχή στα οικονομικά μας.

MMB: Ποιό είναι το νόημα της industrial στην Αμερική;

Cascone: Απότι φαίνεται τείνει να αναφέρεται σε μπάντες σαν τους Skinny Puppy, Front Line Assembly, Front 242, Ministry, και γενικά τις προερχόμενες από την Play It Again Sam και την Wax Trax. Βέβαια δεν έχει το νόημα που της έδιναν οι καλλιτέχνες μερικά χρόνια πριν, τότε που νόμιζαν πως

Kim Cascone

μπορούσαν να την παράγουν με ένα απλό drumbox. Σίγουρα όμως υπάρχει το καλό, πως άνθρωποι που ακούν αυτή τη μουσική, είναι πιο εύκολο μα ψάχουν περισσότερο και την Silent, αφού ξέρουν ότι το στιλ της μουσικής μπορεί να είναι παρόμιο. Ενα πολύ καλό παράδειγμα αποτελούν οι Hafler Trio που αγνοούνται από τον ίδιο κόσμο που ακούει τους Skinny Puppy. Είναι αυτό που λέμε "crossover της αγοράς"

MMB: Εχεις πάξει σε άλλο συγκρότημα πριν τους PGR;

Cascone: Ναι, σε μερικά, μέχρι που μετακόμισα στο Σαν Φρανσίσκο στα 1983. Άλλα περισσότερο με τη μουσική, ασχολήθηκα όταν έφτιαξα τους PGR. Ακόμα με ενδιαφέρει πάρα πολύ και η παραγωγή δίσκων, αλλά τώρα τελευταία δεν πολυασχολούμαι, κυρίως λόγω φόρου δουλειάς. Εξ αλλού, μόλις ξεκινάμε την πρώτη μας τουρνέ. Θα περιοδεύσουμε έξι βδομάδες και θα επισκεφτούμε 20 αμερικανικές πόλεις και μία καναδική.

MMB: Τι επαφές έχετε με την Ευρωπαϊκή σκηνή;

Cascone: Υπάρχουν πολλοί φίλοι μας στην Ευρώπη που όλα αυτά τα χρόνια υποστήριξαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τους PGR, αλλά και την Silent. Διανομή γίνεται στη Γαλλία, την Αγγλία, την Πορτογαλία, την Ισπανία τη Γερμανία και την Ολλανδία. Δεν έχω ακούσει κάτι για την Ελλάδα ή την Ιταλία. Η μουσική των PGR είναι αρκετά αποδεκτή στο ευρωπαϊκό κοινό και φαντάζομαι ότι έχουμε αρκετούς φανς εκεί.

MMB: Ποιές άλλες μπάντες πχογραφούν για τη Silent και πως έρχονται σε επαφή μαζί σας;

Cascone: Εχουμε γύρω στις πέντε μπάντες στη Silent που βοηθούν στη δημιουργία του χαρακτήρα της εταιρίας. Δεν έχουμε κανένα αποκλειστικό συμβόλαιο και όλα τα γκρούπ μπορούν να δίνουν το υλικό τους και σε άλλες εταιρίες. Νομίζω ότι διαλέγω πολύ προσεκτικά τα γκρούπ, προσέχοντας να έχουν ένα διαφορετικό ήχο από τα υπόλοιπα συγκρότηματα της industrial / πειραματικής μουσικής. Παίρνουμε δεκάδες από demos αλλά τα περισσότερα είναι κακογραφημένα και δεν ακούγονται. Είμαστε εκλεκτικοί, όχι για λόγους "μοναδικότητας" ή "πρωτοπορίας", αλλά επειδή η όλη διαδικασία στοιχίζει κόπο και χρήμα.

MMB: Παρατήρησα πως στους καταλόγους, αλλά και στην γενικότερη δουλειά (πχ σχεδιασμός εξώφυλλων), υπάρχουν διάφορα σύμβολα...

Cascone: Όλες οι γραφίστικες ιδέες μας παράγονται από τις οπτικές πληροφορίες που συγκεντρώνουμε από διάφορες πηγές. Η γυναίκα μου, η Καθλήν, κι εγώ, συλλέγουμε σύμβολα από βι-

βλία αστρονομίας, μεταλλουργικής, αλχημείας, Αραβικής τέχνης και μηχανικής, ανάμεσα σε όλα τάλλα. Τα σχεδιάζουμε σε ένα κομπιούτερ Macintosh SE/30 και ένα QUARK Xpress 3.0. Τα κάνουμε κατευθείαν αρνητικά, ώστε να μειώνουμε το κόστος αναπάραγγλης των φιλμ. Το κομπιούτερ είναι το ισχυρότερο εργαλείο που ανακαλύφθηκε ποτέ. Ο καθένας θάρπεπε να γνωρίζει τη χρήση τους, αν και οι περισσότεροι τα εκμεταλλεύονται για λάθος σκοπούς.

MMB: Υπάρχει τελικά το απαραίτητο κοινό που θα ακούσει τη μουσική σας;

Cascone: Ναι, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που αγοράζουν τους δίσκους και τα CD μας. Ισως όχι όσους χρεια-

ζόμαστε, πάντως σιγά σιγά ανεβαίνουμε. Δίνουμε πολύ μεγάλη βάση στο mail order που μας φέρνει σε επαφή με πολύ κόσμο που ενδιαφέρεται για τη μουσική μας. Εχουμε στους καταλόγους μας πάνω από 1.300 ονόματα και συνεχώς υπάρχουν και άλλοι που ζητάνε επαφή μαζί μας. Ταχυδρομούμε κάθε τρεις μήνες το προσπέκτους μας σε όλους, ανεξάρτητα από το αν θέλουν να αγοράσουν κάτι. Η βασικότερη δυσκολία που συναντάμε είναι η αύξηση της δουλειάς, η απόκτηση κάποιων χρημάτων και φυσικά η διανομή.

MMB: Τελικά, η Silent είναι μιά cult εταιρία;

Cascone: Δεν ξέρω αν μπορούμε να την κατατάξουμε ή να της δώσουμε το χαρακτηρισμό cult. Άλλα νομίζω πως

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΑΠΟ ΤΗ

HITCH-HYKE RCDS

TEL. 923.3472 FAX: 724.9370

MERLINS 71

αντιπροσωπεύουμε μιά ομάδα απόμων με σοφιστικέ τάσεις. Αν κάτι τέτοιο υπονοεί τον όρο cult, τότε μάλλον είμαστε. Υπάρχουν και άλλες εταιρίες σαν τη δική μας στην Αμερική, μα οι περισσότερες κλείνουν μετά από λίγο καιρό. Εμείς υπάρχουμε γύρω στα 5 χρόνια και κάθε μέρα γινόμαστε ισχυρότεροι. Πιστεύω τελικά, ότι η αγορά αυτού του μουσικού είδους που μας ενδιαφέρει, είναι αρκετά μεγαλύτερη

απόσσ φαντάζεται ο περισσότερος κόσμος. Και ίσως, σε τελευταία ανάλυση, cult να ονομάζονται και οι ανεξάρτητες εταιρίες που αντέχουν στο χρόνο... Δεν ξέρω. Εμείς εκείνο που θέλουμε είναι να πετύχουμε, είναι η κυκλοφορία ενός CD κάθε μήνα και ελπίζουμε να το κατορθώσουμε μέχρι το τέλος του 1992. Θέλουμε να κάνουμε περισσότερο ορατό στον κόσμο, αυτόν τον τύπο της μουσικής, που έχει ελάχιστα εξερευνη-

θεί. Πάντως δεν έχουμε εγκαταλείψει τις αρχικές μας θέσεις. Το ενδιαφέρον μας έχει να κάνει με τα συμπτώματα που αναδύονται μέσα από το ηχητικό μας περιβάλον. Δεν έχουμε κάποιο μανιφέστο ή θεωρία. Δουλειά μας είναι η δημιουργία μουσικής που βρίσκεται πέρα από το κυριαρχο ρεύμα. Αυτό είναι κάτι που τα λέει όλα.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ PGR

1984

- Time / Amnesia (κασέτα με βιβλιαράκι)
- Eight Heads Of Cats Forming An Octave (κασέτα από live)
- Revolution Of Every Day Life (κασέτα από live)

1985

- Silence (LP)
- Mirage De America (τριπλό LP, RRRecords)
- Rememberance (κασέτα στο περιοδικό Another Room)

1986

- The Flickering Of Sowing Time (LP, RRRecords)
- Concentration Of Light Of Light Prior To Combustion (split κασέτα με τους Thessalonians, Banned Productions)
- Rememberance (στην κασετοσυλλογή "The Dog That Wouldn't Die", CIA Records)
- Gordon Matta Clark (στην κασετοσυλλογή "The Real Poison", X-Kurzen)
- Kingdoms of The Sun (στην κασετοσυλλογή "Out Of Context",

Banned Productions)

1987

- Angel Of Chaos/Demon Of Order (στην κασετοσυλλογή του περιοδικού Unsound)
- Setting Free (σε κασετοσυλλογή της γιαπωνέζικης 666)

1988

- This World Is Like A Buzzsaw (σε κασετοσυλλογή της Zamiatat)
- Flatland (συλλογική κασέτα στη Banned Productions)

1989

- Cyclone Inhabited by Immobility (Γαλλικό LP, Permis De Construire)
- Imbrication 2 (κασέτα πειρατική, από την γιαπωνέζικη Angakok. Το γκρούπ συνιστά την αποφυγή της)
- The World Is Like A Buzzsaw (στην κασετοσυλλογή "Coconandidina, 3Trio Recordings, Βέλγιο)
- The Black Field (LP, συνεργασία με τους Thessalonians, Silent)
- Grav (LP, συνεργασία με τους Merzbow και Asmus Tietchens, Silent)

1990

- Melanie Harrold & Olly Blanchflower

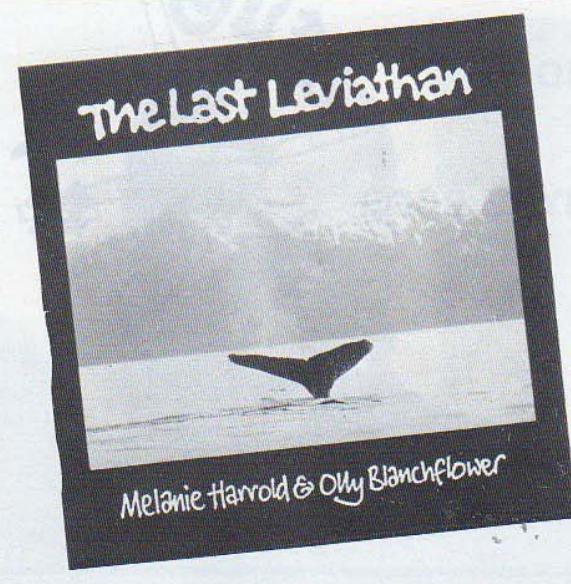
- Brahms Map (ξαναμιξαρισμένα κομμάτια, Schimpfluch, Ελβετία)
- The Garden Of Emptiness (στην πολωνική κασετοσυλλογή "Balance")
- Brainy Diseases Af Aimless Gas (CD, συλλογή UPD, Ιαπωνία)
- When A Star Replaces An Island (LP/CD συλλογή, Interzone, Σουηδία)
- Euphoria, Order and Chaos (7" EP, Silent)
- The Spring Of Ruined Days (7" EP, στο περιοδικό H23)
- A Hole For Unknown Depth (CD, Noctovision, Ιαπωνία) Fetish (split CD με Arcane Divise, Silent)
- Invisible Cities (στην CD συλλογή "Pure Will Without The Troubles Of Intellect", Livevil, Ιαπωνία)

1991

- Born Tying Knots (LP/CD συλλογή, Subterranean)

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Silent Records / 540 Alabama / Suite 315 / S. Francisco / CA 94110 / USA

ΕΝΑΣ
ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ
ΔΙΣΚΟΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ
MBI

Για μιά ακόμα φορά, μια "στημένη" από την Ασφάλεια και τις ελληνικές μυστικές υπηρεσίες, υπόθεση, αποδείχτηκε... σάπιο φρούτο για το Κράτος. Χρειάστηκαν 37 μέρες απεργίας πείνας των Γιάννη Μπουκετάδη, Σπύρου Κογιάννη και Ροζίνας Μπέργκενερ και ένα συνεχώς ογκούμενο κίνημα συμπαράστασης για να πεστεί ο ανακριτής να τους αφήσει ελεύθερους, κάτι που ώφειλε να κάνει από την πρώτη στιγμή. Άλλα, όχι άνθρωπος, έπρεπε να δικαιολογήσει τα λεφτά του...

Στην Αγγλία, στο μεταξύ, ο χρόνος που απαιτήθηκε για ν' αποδειχτεί η οθωάτητα έξη ατόμων, ήταν πολύ περισσότερος. Οι "6 του Μπέρμπινχαμ" που είχαν συλληφθεί το 1976 σαν υπόπτοι βομβιστικών ενεργειών για λογαριασμό του IRA, αφέθηκαν ελεύθεροι πριν από δύο μήνες και, γερασμένοι πιά, χαιρέτιζαν τον κόσμο που τους υποδέχτηκε και τους είχε υποστηρίξει όλα αυτά τα χρόνια.

Ωστόσο, μέσα στις χιλιάδες άγνωστες και θαμμένες από τα MME ανάλογες υποθέσεις κατασκευής ενόχων από τους διωκτικούς μηχανισμούς, υπάρχει μιά που έχει τόσο πολιτικό, όσο και φυλετικό χαρακτήρα. Συμβαίνει στις ΕΠΑ και αφορά τον Ινδιάνο επαναστάτη Leonard Peltier (δεξιά στη φωτογραφία) που σαπίζει στις φυλακές του Leavenworth του Κάνσας. Βρίσκεται φυλάκισμένος επί δεκατεσσερα χρόνια, με "στημένες" κατηγορίες που αφορούν τη δολοφονία δύο πρακτόρων του FBI στις 26 Ιουνίου του 1975, μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών, κατά την οποία σκοτώθηκε και ο ινδιάνος ακτιβίστης Joe Stuntz Killright.

Το γεγονός συνέβη ενώ εκατοντάδες Ινδιάνοι μετά το AIM (Αμερικανικό Ινδιάνικο Κίνημα), συγκεντρωθήκαν στο Pine Ridge για να γιορτάσουν την εκατοτή επέτειο από τη νίκη των Ινδιάνικων φυλών στο Little Big Horn, ενάντια στο ίππικό του στρατηγού Κάστερ. Την οργάνωση έχουν αναλαβει μέλη της φυλής Ογκάλα (Λακότα), στην οποία ανήκει και ο Leonard Peltier. Πράκτορες του FBI προσπάθησαν να προβοκήσουν επικληλωτική και στο τέλος της ημέρας, συνέβει το γεγονός, που ακόμα και σήμερα απασχολεί όσους ενδιαφέρονται για τα Ανθρωπινά Δικαιώματα.

Τέσσερεις Ινδιάνοι συνελλήφθησαν λίγο μετά σαν υπαίτιο των "δολοφονιών", μεταξύ των οποίων και ο Peltier (κούσες από τον Καναδά τότε και εκεί τον επισασάν): Οι τρεις από αυτούς αποδείχθηκαν αθωοί και ο μόνος που καταδικάστηκε σε ιδιοβία, ήταν ο Peltier. Με τα χρόνια που κυλησαν, χάρη στις συνεχείς κινητοποιήσεις του AIM και πολλών άλλων συμπαραστατών σιγά σιγά καταρρίφθηκαν οι κατηγορίες συναντήσεων του και όμως αυτός παραμέ-

πως όλα αυτά συμβαίνουν σ' άλλες χώρες και ότι είναι αδύνατο να γίνονται εδώ.

Η υπόθεση του Leonard Peltier, παρόλο που έχει γίνει σήριαλ, ωστόσο δεν έπαιψε στιγμή να παραμένει στην κορυφή των αγωνιστικών κινητοποιήσεων των αμερικανών ριζοσπαστών. Από τις πρώτες μέρες της σύλληψής του έχει συσταθεί η Επιτροπή Υπεράσπισης του Leonard Peltier που έχει παραρτήματα σε πολλές Πολιτείες της Αμερικής και εξακολουθεί να ανακινεί με κάθε τρόπο και μέσον την υπόθεση και να κρατά το ενδιαφέρον γύρω της. Ένα βιβλίο 628 σελίδων, με τίτλο "In The Spirit Of Crazy Horse" του Peter Matthiessen υπάρχει σε κυκλοφορία και αναφέρει λεπτομεριακά την όλη υπόθεση. Μετά από μηνύσεις του FBI και ενός τέως Κυβερνήτη της Νότιας Ντακότα, παρουσιάστηκαν προβλήματα και πολλοί αρνήθηκαν να το πρακτορεύσουν. Ο εκδοτικός οίκος Viking σταμάτησε να το τυπώνει και ο εκδότης δέχτηκε χιλιάδες επιστροφές. Ανάλογη τηλεοπτική εκπομπή απορρίφθηκε από το τηλεοπτικό συμβούλιο του Κάνσας, επειδή υπεράσπιζε τον Peltier. Παρόλες αυτές τις δυσκολίες η Επιτροπή συνεχίζει το έργο της για την απελευθέρωση του Ινδιάνου Αγωνιστή και από το 1982 εκδίδει την εφημερίδα "Crazy Horse Spirit" με στοιχεία για την εξέλιξη της υπόθεσης. Πολλοί καλλιτέχνες έχουν υποστηρίξει τον αγώνα του και πολλά κονσέρτα έχουν διοργανωθεί υπέρ του.

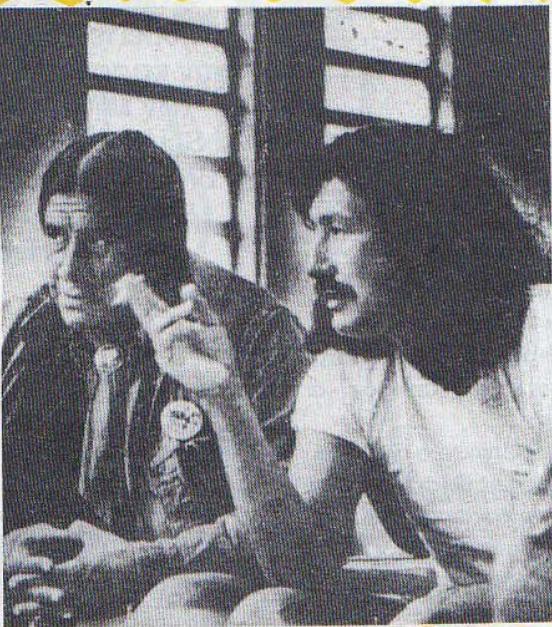
Ένα άλλο πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο Peltier είναι στα μάτια του. Πάσχει από μια ασθένεια, χρειάζεται ιατρική περιθωλωμα, που δεν του δόθηκε, με αποτέλεσμα να χάσει τη μισή του όραση. Του απορρίπτουν εμέσεις και του περιορίζουν το δικαίωμα να συναντά τους δικηγόρους και τα κοντάνιά του προσωπα, παρόλο που 50 μελών του Κονγκρέσου έπανεξέταση της δίκης του και το δικαίωμα του Peltier σε νέα ακροατική διάδικασία.

Βέβαια, όλα αυτά συμβαίνουν αύλες τις χώρες που αρνούνται να αναγνωρίσουν τα δικαιώματα των άλλων εθνοτήτων. Υπάρχουν χιλιάδες άλλοι πολιτικοί κρατουμένοι σ' όλο τον κόσμο, που για λογους συνείδησης και υπερασπίσης της ιδεολογίας τους βρίσκονται κλεισμένοι στις φυλακές. Ο αγώνας για την απελευθέρωση του Leonard Peltier, πρέπει να γίνεις αγώνας όλου του κόσμου για το σταμάτημα του εξετελίσμου των ανθρωπών και την αναγνωριση της Εθνοτήτας σαν το υπέρτατο αγάθο.

Για περισσότερες πληροφορίες, απευθυνθείτε στην διεύθυνση:

Leonard Peltier Defence Committee, Box 583,
Lawrence Kansas, 66044, USA.

LEONARD PELTIER

CRAZY HORSE SPIRIT

νει ακόμα στη φυλακή.

Ο Leonard Peltier για πολλά χρόνια αγωνιζόταν υπέρ των δικαιωμάτων των ομοφύλων του και αποτελεί γηγετική μορφή του AIM από τη δεκαετία του '60. Είναι γεγονός πως αυτό ενόχλησε τα αφεντικά και τους μπράβους που ανησυχήσαν για τη ραγδαία επανεμφάνιση του Ινδιάνικου Κινήματος.

Το 1973, ομάδες Ινδιάνων, υποστηρίζουμενες από το AIM, αποφάσισαν να καταλάβουν ειρηνικά την περιοχή του Wounded Knee, όπου το δεκέμβρη του 1890 εκατοντάδες αφαγιάστηκαν από το στρατό των λευκών. Πάνω από δύο μήνες (71 μέρες) αντιστάθηκαν στο στρατό, τους απλισμένους ρατσιστές και τους μπράβους τους, ενώ υπολογίζεται πως ο στρατός χρησιμοποιήσε πάνω από 250.000 σφαίρες στη διάρκεια των ταραχών. Δύο Ινδιάνοι αγωνιστές βρήκαν το θάνατο από τις σφαίρες των σερίφων και πάνω από 250 άλλοι τραυματίστηκαν.

Άλλες κινητοποιήσεις για διάφορους λόγους υπέρειχαν μέχρι τη συλληφτή του Peltier, που τον εβρισκαν πάντοτε στην πρώτη γραμμή. Προσφάτα στο πολιτικό αυτόδιο κρατουμένος των ΕΠΑ έστειλε ένα γράμμα που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό SPIN. Ανάμεσα στα πολλά που γράφει, είναι σημειό προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση: Πόλλα άνθρωποι είναι δύσκολο να πιστέψουν ότι η κυβερνητή τους είναι μπλεγμένη σε παράνομες δραστηριότητες όπως η παραγωγή προπαγάνδας, η συνέχιση της γενοκτονίας, ο πόλεμος ενάντια στους Ινδιάνους και άλλους λαούς και η σύσταση σκευωριών. Οι άνθρωποι πιστεύουν

Μετά από ένα δίμηνο και, ταξίδι στην Απω Ανατολή και Ινδία, ο Σωκράτης Καμενόπουλος επιστρέφει δριμύτερος...

Η ΖΕΒΡΑ

Μια φορά κι ένα καιρό, ένα άσπρο άλογο που ζούσε στην Ευρώπη, έκανε και σκέψητη πόσο βαρετό ήταν αυτό που κάνει κάθε μέρα, όλο τα ίδια και τα ίδια και αποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι στην Αφρική.

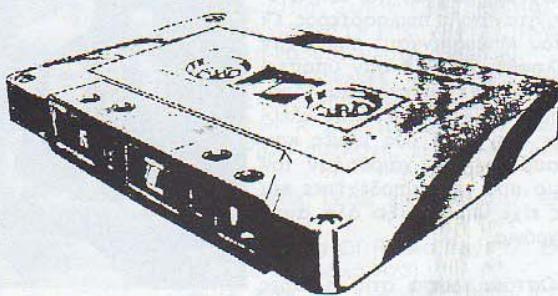
Ξεκίνησε λοιπόν, μια και δυο για το Νότο.

Εκει περνούσε όμορφα πολύ, έκανε όμως τόση ζέστη και γι' αυτό το άλογο βρήκε μια καλαμιά, ξάπλωσε και κοιμήθηκε από κάτω της.

Κοιμήθηκε τόσο πολύ, που όταν ξύπνησε, ο ήλιος που περνούσε μέσα από τα καλάμια, είχε μαυρίσει το σώμα του σε ραβδώσεις. Μετά από αρκετό καιρό, το άλογο πεθύμισε να γυρίσει στην πατρίδα του για να δει τους παλιούς του φίλους. Πήρε λοιπόν το δρόμο του γυρισμού, όταν όμως έφτασε πίσω στη χώρα τους, κανένας δε το γνώριζε, επειδή είχε μαύρες κι άσπρες γραμμές, σ' ολόκληρο το σώμα του, ούτε οι καλύτεροί του φίλοι.

Στην αρχή στενοχωρήθηκε πολύ, μα έπειτα σκέψητης πως δεν αξίζει η θλίψη και πως αφού αυτοί δεν το θέλουν, ας φύγει, εξ άλλου πόσο πιο ωραία περνούσε στο ζεστό Νότο! Ετσι λοιπόν, μια και δυο, ξεκίνησε ξανά να ζήσει μια για πάντα στην Αφρική!

Γιά να ακούσετε αυτά για τα οποία διαβάζετε -και τα οποία δεν μπορείτε να βρείτε- φτιάξαμε αυτή την κασσέτα που περιέχει κομμάτια των Miracle Worcers, Trash Can School, Marshmallow Overcoat, Dr. Brown, Illegal State Of Mind, Tristan & The Rosewood, R. R. Hearse + Laughing Headache και ...άλλα

Για να την αποκτήσετε γράψτε στη διεύθυνση του Merlin's (Αργυρουπόλεως 27, Αθήνα 114 71). Θα σας σταλεί προς 800 δρχ.

Ο Merlin κάθε Τετάρτη, εκπέμπει τα μηνύματά του στα Δωδεκάνησα, από το Δημοτικό Ραδιοσταθμού Καλύμνου, στις 11 το βράδυ.

To Merlin's Music Box περιμένει τις μικρές σας αγγελίες για δωρεάν δημοσίευση

ΓΙΝΕΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

ΜΗΝ ΤΡΩΤΕ ΤΙΣ ΣΟΛΕΣ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ ΣΑΣ ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΟ MERLIN'S MUSIC BOX !

Η συνδρομή για 6 τεύχη κοστίζει 2.500 δρχ. Στείλτε ταχυδρομική επιταγή μαζί με αυτό το απόκομμα συμπληρωμένο στη διεύθυνση:

Γιάννης Καστανάρας
Αργυρουπόλεως 27
Αθήνα 114 71
Συμπληρώστε παρακάτω με ευανάγνωστα γράμματα

Όνομ/μο—
Οδός—
Πόλη ————— Ταχ. Κωδ. —————

MERLINS MARVEL BOOKS

"Οδυσσέα"
Τζάιημ Τζόϋς,
Εκδόσεις Κέδρος

έλληνας αναγνώστης μπορεί να προσεγγίσει σε μεγάλο βαθμό τη σκέψη και τους σκοπούς του συγγραφέα.

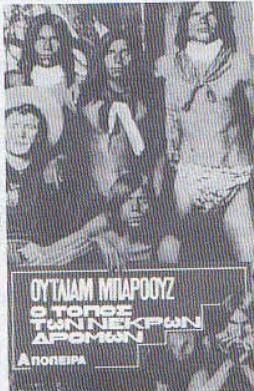
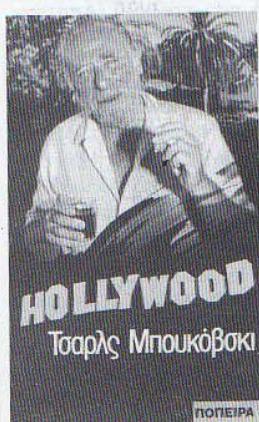
Η έκδοση του "Οδυσσέα" του Τζόϋς είναι ένα μεταφραστικό κατόρθωμα. Μετά από προσπάθειες και αποτυχημένες απόπειρες στις προγούμενες δεκαετίες, το τεράστιο αυτό έργο της "μιάς ημέρας" που χρειάστηκε οκτώ χρόνια για να ολοκληρωθεί, έρχεται σήμερα με τις καλύτερες προϋποθέσεις από έναν συνεπέστατο και ικανό μεταφραστή. Οπως κι αν έχει όμως, το βασικό στη γραφή του Τζόϋς είναι το λογοπαίγνιο με τις ρίζες των λέξεων και τις σημασίες τους. Και αυτό δεν μεταφέρεται μεταφραστικά σε άλλες γλώσσες. Αλλωστε στο επόμενο από τον "Οδυσσέα" έργο του, το "Άγρυπνια για τον Φίνεγκαν" (το οποίο είναι και το τελευταίο του) η εξέλιξη της γραφής του σε σύλληψη ηχητικού συνειρμού αποκλείει και την ελάχιστη απόπειρα μετάφρασής του.

Η μετάφραση εδώ είναι πάρα πολύ καλή και έτσι ο

"Ενα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν"
Μπέττυ Σμιθ,
Εκδόσεις Μίνωας

Πρόκειται για την έβδομη έκδοση του κλασσικού πλέον μυθιστορήματος της Μπέττυ Σμιθ. Ο αγώνας για την επιβίωση στα δύσκολα χρόνια της οικονομικής κρίσης όπως τον αποτύπωσαν τα μάτια ενός μικρού κοριτσιού, οικογένειας φτωχών μεταναστών στο Μπρούκλιν. Πιθανόν η γραφή να φανεί ρομαντική για τις μέρες μας, όμως η ομορφιά της καθημερινής ζωής με τις μικροχαρές της προσφέρει αρμονία και γαλήνη στη σκέψη και το βλέμμα, πράγματα που τα έχουμε ανάγκη σήμερα.

ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ Κηφησίας 140, Αθήνα 115 25, Κεντρική διάθεση Σόλωνος 99, Αθήνα, τηλ. 3630376

Στο περασμένο τεύχος, παρουσιάσαμε τους Illegal State Of Mind, μιά καινούργια σχετικά μπάντα από τη Νυρεμβέργη που μία συνέντευξη του Florian Schuck. Όμως, η πόλη αυτή, εκτός από μιά crossover μπάντα, που τώρας σε λίγο καιρό θα αποτελέσει πρωτοπόρια της ευρωπαϊκής εκρηκτής του είδους, έχει ένα ακόμα πολύ καλό γκρούπ, που θινέται στο χώρο του garage punk, ανακατεύοντας διάφορες μουσικές, με ένα τραχύ πύρο που απαλύνεται με την παρουσία ενός πολύ γλυκού οργάνου.

Ο ευρωπαϊκός underground Τύπος τους έχει αποκαλέσει την με-

γαλύτερη "ψυχεδελική ελπίδα για την ήπειρο" μας και ίσως να μην έχει και πολύ άδικο. Εξ άλλου, το γεγονός ότι η Sylvia Junkosa (εκ Leaving Trains, SWA), έχει βοηθήσει στην παραγωγή και συμμετέχει με την κιθάρα της σε κομμάτια του δίσκου, λέει πολλά. Ενα κουαρτέτο, λοιπόν, που καλά θα κάνεται να σημειώσεται στον ονομά του, γιατί σύντομα θα σας χρειαστεί. Peter Master φωνητικά, όργανο, πιάνο, Robin Ghosh - κιθάρα, Hans K. Hansel ντραμς, αδερφός του Peter, σχεδιαστής της έντυπης δουλειάς του γκρούπ, Matthias Krisch - μπάσσο και... φύγαμε.

κατά τη διάρκεια του τζαμαρίσματος μαζί της, η κιθάρα της διαφοροποιούσε κάποιο τραγούδι, καταλήγοντας σ'ένα κιθαριστικό όργιο. Αφού τελειώσαμε με τις ηχογραφήσεις, παίζαμε, μ'εκείνη να κάθεται στα ντραμς. Πολύ δυνατή. Καταπάνεται με τα πάντα και τα καταφέρνει άφογα.

MMB: Στο οπισθόφυλλο του άλμπουμ, φαίνεστε ντυμένοι σαν πλήρωμα διαστημόπλοιου.

Robin: Ναι είναι η στολή του "Enterprise".

Matthias: Συμβαίνει να είμαστε φανς αυτών των τηλεοπτικών σήριαλς, από τόπου είμασταν μικρά παιδιά. Αν συγκρίνεις, ας πούμε τον Σποκ με τον Chewbacca του "Πολέμου των Αστρών", βλέπεις πως ο πρώτος είναι ένας πανέξυπνος εξωγήινος, ενώ ο δεύτερος ένα καλόκαρδο τέρας.

Peter: Προτιμώ τον Καπτεν Κέρκ, αν και δεν έχει και μεγάλη αίσθηση του χιούμορ. Σύντομα, ο Matthias, θα μεταλλάχτει σε υποπλοίαρχο Ουχούρα, επειδή έχει τα μαλλιά του.

Matthias: Πολύ αστείο!

MMB: Ποιός έφτιαξε το εξώφυλλο;

Hans: Ήγια το έκανα. Είναι όλα τα τατουάζ που θάθελα να ζωγραφίσω στα χέρια μου, μόνο που δεν υπήρχε χώρος στα μπράτσα μου, οπότε σκέφτηκα πως θα ήταν αμαρτία να πάνε χαμένα. Ετσι τα σχεδίασα για το δίσκο.

Peter: Θαρρείς πως έκανε ένα μεγάλο "ταξίδι" ζωγραφίζοντάς τα, μα πίστεψε το, ήταν "καθαρός". Εξ άλλου όλοι μας δεν πολυασχολούμαστε με τα drugs.

MMB: Οι Tristan And The Rosewood δεν φαίνεται να έχουν πάρει πολύ στα σοφάρα την όλη κατάσταση.

Peter: Κι έτσι πρέπει. Υπάρχουν τόσες μπάντες, χιλιάδες από δάυτες που παλεύουν να πετύχουν. Δουλεύουν συνέχεια, όλο και πιό σκληρά και κάποτε κουράζονται και τα παρατάνε.

Hans: Κι αυτό γίνεται επειδή έχουν το κέφι τους, την απόλαυση που τους δίνει η μουσική που παίζουν. Αποτυχάνουν επειδή το μόνο που σκέφτονται είναι το πως θα φτάσουν στην κορυφή.

Matthias: Το δικό μας μυστικό είναι ότι για μας, η κορυφή είναι επίπεδη!

Peter: Μην τον ακους. Ασχολείται με τα σπόρ. Πάντα κάνουμε μόνο ότι μας φαίνεται αστείο. Εννοώ, ότι εκτός από τους Tristan, υπάρχουν και άλλα σχήματα όπου συμμετέχουμε όπως οι Pickles, με τραγουδιστή τον πρώην βοκαλίστα των εγγλέζων Chameleons, με δυνατό δΤ'ς stuff. Ακόμα οι Jumping Chicken, με τον Hans στην κιθάρα, αντι για ντραμς που ντύνονται με διάφορα παράξενα φορέματα, στυλ καμπαρέ. Και τέλος υπάρχουν και οι Where Rebecca Dived.

Hans: Μην τους λες γι'αυτού!

Peter: Ασε με να μιλησω. Είναι ένα κοριτσίστικο γκρούπ. Μα μόλις αποχώ-

Tristan & the Rosewood

συνάντηση με τον συνεργάτη του Merlin's Music Box,
MARTIN ZECH

στο σπίτικι του τραγουδιστή του γκρούπ, Peter,
λίγο πριν την κυκλοφορία του δεύτερου άλμπουμ τους
"Jumble".

MMB: Το νέο άλμπουμ, θα έχει κυκλοφορήσει τη στιγμή που θα τυπώνεται το περιοδικό. Μιλήστε μου λίγο για τη δουλειά σας στο στούντιο.

Hans: Είχε πολύ πλάκα. Θέλαμε να είναι κάτιο το διαφορετικό. Πολύ αυθεντικό και συνάμα πολύ προσωπικό. Το γράφαμε για κάμποσο καιρό.

Matthias: Ναι, σε σχέση με το προγούμενο, που μέσα σε πέντε μέρες το ηχογραφήσαμε και το μιξάρεμε. Θέλαμε όλα να γίνουν με το δικό μας τρόπο. Μέχρι και βιμπράφων χρησιμοποίησαμε αυτή τη φορά. Και αυτό ήταν ένα δικό μου "ψώνιο".

Peter: Και είχαμε και μία guest, πολύ σπέσιαλ μαζί μας. Η Sylvia Junkosa μας επισκέφτηκε και έπαιξε στο άλμπουμ.

MMB: Πώς ήταν η συνεργασία σας με τη Sylvia;

Peter: Να σου πω, εγώ ήμουν λιγάκι ντροπαλός. Εννοώ, πως εκείνη είναι γνωστή σα μιά "θεά" της κιθάρας, ενώ ο δικός μας ήχος βασίζεται πολύ στο όργανο. Φοβόμουν πως δε θα της αρέσουμε.

ρησαν δύο μέλη, δε μπορούσαν να βρουν άλλες κοπέλλες. Ετσι ο Hans και ο Matthias, ενώθηκαν μαζί τους, μα πρέπει στη σκηνή να ντύνονται γυναικεία!

Matthias: Σε μισώ γι' αυτό, που είπες

Robin: Oi Tristan ασχολιούνται με πολλά πράγματα συγχρόνως και βγάζουν όλη την ενεργητικότητά τους.

MMB: Είναι αλήθεια Robin, ότι ήσουν ένας Ινδός αξιωματούχος;

Robin: Χμμ... Δε μπορώ να το αρνηθώ.

Peter: Οι παπούδες του ήταν γαιοκτήμονες στο Taj Mahal, χα, χα, χα.

Robin: Μαλακίες! Ο μπαμπάς μου είναι από την Ινδία. Η μητέρα μου είναι Γερμανίδα.

Matthias: Ο Robin έχει μια θλιβερή ιστορία πίσω του. Αν ήταν λίγο πιο τυχερός, τώρα όλοι θα την είχαμε αράξει σε κάποιο παλάτι, ή θα πηγαίναμε βόλτες με ελέφαντες. Μα το κάρμα του τον θέλει να δουλεύει κηπουρός!

Robin: Πάλι μαλακίες. Νομίζω πως είναι σπουδαίο να σχετίζεσαι με τις Ινδίες. Είναι η πατρίδα της ψυχεδελίας.

Hans: Είμαστε πολίτες του κόσμου. Δεν "κρατάμε" από δω κι από κεί. Δε χρειζόμαστε κάτι τέτοιο. Εννοώ πως, ταξιδεύοντας στον κόσμο, συναντάς τόσους εντάξεις ανθρώπους, που δεν είναι ανάγκη να κλείνεσαι στον εαυτό σου. Είναι όμορφο να βρίσκεσαι στο σπίτι σου, αλλά ο κόσμος είναι τόσο ενδιφέρων και εγώ τουλάχιστον, δε θέλω να ζω στο καβούκι μου.

Matthias: Παλιά κάναμε σχέδια να ταξιδέψουμε στην Ινδία, μα έπρεπε να περάσω τόσα ιατρικά τεστ που δε νομίζω ότι θα τα καταφέρνα.

MMB: Κάτι τέτοιο όμως, ίσως δείχνει πως βαριέστε λιγάκι και τις τουρνέ.

Peter: Μερικώς, ναι. Πρέπει να ομολογήσω ότι είμαι αρκετά τεμπέλης. Μα απ' την άλλη, είμαστε πολύ πρεσσαρισμένοι σε σχέση με τις δουλειές μας και η μαμά του Matthias δεν... τον αφήνει να φύγει.

Hans: Μερικές φορές, ούτε να βγει έξω δε μπορεί!

Robin: Μαλακίες.

Peter: Μα όταν πάζουμε ζωντανά, τιναζόμαστε στον αέρα.

Matthias: Εσύ πραγματικά τινάζεσαι στον αέρα!

Peter: Κλείστο! Δε μπορείς να κρίνεις!

Matthias: Παίζαμε ένα σώου υποστήριξης ενός τοπικού κλάμπ.

Peter: Κι αυτοί οι κρετίνοι σκόρπισαν άνθρακα στα μαύρα σημεία του οργάνου μου. Εμεινα έκπληκτος όταν είδα τον κόσμο να ουρλιάζει και να ξερένεται στα γέλια. Ξέρεις, μερικές φορές γονατίζω και χτυπώ τα πλήκτρα

με το στόμα μου. Οπότε, μετά τη συναυλία, ένα κορίτσι ανεβαίνει στη σκηνή και μου λέει: "Παιδιά, είσαστε καταπληκτικοί, μα δε νομίζω ότι είναι ανάγκη να γίνεστε γελούσι". Δεν κατάλαβα και τσαντίστηκα άγρια. Μα μόλις κοιτάχτηκα στον καθρέφτη, είδα πόσο απαίσιος έμοιαζα!

Hans: Βλέπεις, είμαστε μπάντα με χιούμορ. Μας αρέσει ακόμα, να ντυνόμαστε ανόητα. Η εταιρία μας έχει κι ένα μαγαζί που πουλάει μεταχειρισμένα ρούχα. Εκεί τα "ακουμπάμε" κανονικά. Εχουν ένα σωρό ευκαιρίες εκεί μέσα.

Matthias: Νομίζω πως το κάνουν επίτηδες.

Peter: Εχω όλα τα original T-shirts από τα 60's και είναι πάμφθηνα. Δε θα μπορούσα να ταφήσω. Όλα αυτά τα χρώματα και το κίτρινο, είναι μοναδικά. Εξ' αλλου σήμερα είναι δύσκολο να βρεθούν.

MMB: Ποιά, μέχρι σήμερα ήταν η μεγαλύτερη επιτυχία σας;

Peter: Χμμ... Λίγο δύσκολο να σου απαντήσουμε. Υπήρξαν μερικά μοναδικά σάου. Το δεύτερο που κάναμε ήταν απίθανο, λιγάκι τρομαχτικό, θάλεγα. Υποτίθεται πως θα σαπορτάραμε τους Miracle Workers, αλλά οι μάγκες αυτοί δεν εμφανίστηκαν και ξαφνικά βρεθήκαμε πρώτοι. Μόλις είχαμε σχηματίστει και είχαμε μερικά κομμάτια κι ούμως το κοινό δε μας... έσκισε. Αντίθετα, τους αρέσαμε.

Matthias: Ολα τα κονσέρτα που γίνονται στο κλαμπ KOMM, είναι μοναδικά. Αυτό το στέκι στη Νυρεμβέργη, είναι γεμάτο με ωραίους τύπους. Το διευθύνουν οι Αυτόνομοι και τα πάνε πολύ καλά οργανωτικά. Μάρεσει πολύ.

Hans: Συμφωνώ απόλυτα. Πάντα περνάμε όμορφα εκεί μέσα, ότι και να γίνεται.

MMB: Ποιά είναι τα σχέδια των

Tristan And The Rosewood για το μέλλον;

Peter: Δύσκολο να πει κανείς. Ολα δείχνουν πολύ δύσκολα. Δε μπορώ να κλείσω τα μάτια μου, σ' όσα συμβαίνουν σήμερα στον κόσμο. Σαν τον πόλεμο στον Κόλπο, που ήταν κάτι το απαίσιο. Είναι δύσκολο να διασκεδάσεις, τη στιγμή που η κοινωνία παρακμάζει τόσο γρήγορα.

Hans: Αυτό δε μας επηρέαζει και πολύ, επειδή σα μπάντα δεν κοιτάμε μόνο την πλάκα μας. Σκεφτόμαστε πολύ και τα θέματά μας, εκτός από προσωπικά, μπορεί να είναι και κοινωνικά.

MMB: Οχι συγκεκριμένα σχέδια λοιπόν;

Peter: Θα κυκλοφορήσουμε ένα σινγκλ με τους Primevals απ' τη Σκωτία στην άλλη πλευρά. Είναι καλό μας φίλοι. Εχει πλάκα το πως τους γνωρίσαμε. Ταξίδευα μαζί με την Αντα, την κοπελλιά μου στη Σκωτία και σε μιά φάση καταλήξαμε σ' ένα παμπ, λιώμα. Εκεί βρισκόταν ένας τύπος, κι αυτός πίτα, και δόλη την ώρα μιλούσε για τους Primevals. Μας άφησε να κοιμηθούμε στο διαμερισμά του κι εγώ ήμουν σίγουρος ότι ήταν βλαμμένος και άρρωστος για τα καλά με το γκρούπ. Το άλλο πρωί αποδείχτηκε ότι έπαιζε στους Primevals και ο συγκάτοικός του στους Close Lobsters. Από καιρό μου άρεσαν και οι δύο μπάντες, οπότε γίναμε δύλοι καλοί φίλοι. Η φιλία των δύο γκρούπς θα φαίνεται στο εξώφυλλο του δίσκου: Ένας Σκωτέζος με κιλτ κι ένας Βαυαρός με παραδοσιακή ενδυμασία, να χορεύουν!

MMB: Η μουσική σας φαίνεται να ταξιδεύει σ' όλες τις εποχές. Πώς κι έτσι;

Hans: Αυτό είναι το υλικό που μας αρέσει. Οι καλύτερες μπαλάντες γράφτηκαν στα sixties, η δύναμη υπήρξε με το punk, μα κάπου ανάμεσα χώθηκε και το ska, το acid, μα δε θα μας χαρακτήριζα μοιραία, σαν αναβιωτές. Υπάρχει πιά ένα πολύ καλό τεχνικό υλικό που δίνει έμφαση στα κομμάτια σήμερα. Και πριν απόλα αυτά υπήρχαν το ragtime, το swing, φοβερές μουσικές. Αγαπώ αυτό το υλικό.

Peter: Σκεφτόμαστε να κυκλοφορήσουμε ένα δίσκο μόνο με τσάρλεστον. Κι αυτή η μουσική είναι υπέροχη.

MMB: Θέλετε να προσθέσετε κάτι ακόμα;

Peter: Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέσω της εταιρίας μας. Γράψτε μας στ' αγγλικά.

Hans: Σας ευχαριστούμε που μας προτιμήσατε και συνεχίστε την καλή δουλειά που κάνετε.

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΚΕΠΕΣ

Καθόταν έτσι απλά εκεί: Κάτω από το φως του πορσελάνινου αμπαζούρ, γύρω γύρω, με μαιάνδρους αμπελιών. Ήταν θλιψμένος πίσω από τη σκιά του. Ετσι, μόνος του όπως ήταν, φάνταζε παράξενα, σαν κάποιος ήρωας νυχτερινού παραμυθιού. Οι μακριές φλέβες του, χάραζαν το λευκό δέρμα του σαν χίμαιρες. Δεν ήθελε ν' αλλάξει εκείνη τη στιγμή μέσα στο χρόνο, έτσι όπως τον είχαν βρει τα μεσάνυχτα, αργοπορημένο πριν τη γιορτή. Μιά τρίλιζα. Η πιό γρήγορη φορά πήγαινε κόντρα στον άνεμο και κάθε τόσο ίσως η ευχή κάποιου παιδιού πραγματοποιόταν. Τα ρολόγια είχαν γίνει χάρτες, κιτρινισμένοι από την υγρασία, μα το μέρος του θησαυρού, δεν ήταν σημειωμένο πιά εκεί. Τον τρόμαζε λίγο η αίσθηση ότι αυτός θα' ταν ο μόνος απών. Θά' χαν φύγει μακριά τα αποδημιτικά πουλιά, με φτερούγες βαριές από ζεστά πούπουλα κι ίσως και τα μικρά τους ν' αποκομούνταν εκεί γλυκά. Ο ήλιος είναι χρυσός πάνω στα συννεφα. Οι αχτίνες του πέφτουν απλώχερα πάνω από τις βράγιες με τα καρότα και τα κοκκινογούλια κι έτσι βγαίνουν γερά βλαστάρια. Κι εκείνες οι μακριές καμινάδες των κεραμιδένιων σκεπών κάτω στο πλακόστρωτο, ίδιοι δράκοι που φυσούν με δύναμη καπνούς και μαρτυρούν έτσι ο ένας στον άλλο, τα μυστικά των υποστατικών τους. Φου! Φφφ! Είναι λίγο γδαρμένοι από την πολυκαρία κι όλα αυτά που'χουν μαγιερέψει κατά καιρούς, μέσα στα πλατειά στομάχια τους, όλες εκείνες τις γιορτές με τις καστανόπιτες και τα ξεροφημένα γουρουνόπουλα των Χριστουγέννων. Ανήσυχες γάτες έκοβαν βόλτες έξω από τα ολόφωτα παράθυρα, ακροβατώντας πάνω σε περβάζια, προσπαθώντας να δελεάσουν όλο και κάποια πλακουτσομύτα κυρά. "Να, κάτω από το τραπέζιοντηλο, έπεισε μια φτερούγα από ορτύκι!!!"

"Η σάλτσα από κόκκινες πιπεριές και συκωτάκια, περισσεύει στην πιατέλα".

Το τοιγάρο, λίγο ακόμα και θα του'καιγε το χέρι, αν δεν περνούσε από κει ένας μικρός σβώλος σκόνη, σαν παρεσάκτος μέσα σ'όλη αυτή, τη δίνη από στοχασμούς και περισυλλογή. Η νιότη του όλη σ'ένα λεύκωμα με ασπρόμαυρες φωτογραφίες από περιγήσεις σε τόπους που έμοιαζαν σαν ποτέ να μην υπήρξαν. Διάδρομοι στριφογύριζαν και χάνονταν μέσα από στρωμένα χαλιά που στις άκρες τους, ταίριαζαν πιθάρια με ξεραμένα αγριολούλουδα και αρχαίες ακατανότητες παραστάσεις. Όλες οι πόρτες είχαν κάμερες με τόξα από μάρμαρο σκαλισμένο με διαφορετικά σύμβολα και τα χερούλια τους ήταν ανέγγιχτα γιατί είχαν κάτι κεφάλια άγριων ζώων, όπως λιονταριών και κάπρων, ετσι που κανείς δεν τολμούσε να τα αγγίξει. Οι παρατεταγμένες λάμπες, ήταν μισόσβυστες και αινιγματικές, όλο αγωνία για την επαύριο. Κι όμως, οι στρογγυλές κλειδαριές τους, άφηναν κάπου κάπου μια αχτίδα από κερί να τρέχει στο διάδρομο...

Ήταν σαν υπνωτισμένος όταν βρέθηκε απέναντι τους με χαμηλά το στήθος και τα πόδια έτοιμα να περάσουν το κατώφλι. Του φάνηκε πως είδε γιά μιά στιγμή τον εαυτό του να καθρεφτίζεται πάνω στην επιφάνεια κι ούτε χτύπημα άκουσε, ούτε καμμιά απάντηση. Το μαλλιαρό κεφάλι του λιονταριού, γέμισε την παλάμη του και γύρισε από την άλλη. Η πόρτα άνοιγε, καθώς χανόταν όλη η αντανάκλαση μέσα στο εσωτερικό του δωματίου. Μέσα; βαθειά, σαν σε φυσούνα από ζελατίνα. Δεν μπόρεσε να καταλάβει, αν αιωρήθηκε μέσα, ή λίγο πριν έξω.

Ενας πολυέλειος όλο ουράνια τόξα, που έστελναν περίτεχνα κρύσταλλα, τον θάμπωσε πρώτα κι ύστερα άνοιξε διάπλατα τα μάτια, χωρίς δυσκολία, για να τα ιδούν όλα. Μια στρογγυλή σάλα με βελούδινους καναπέδες, μπρούτζινα τραπεζάκια, σιφωνιέρες από σμάλτο, στολισμένες μπιμπελό. Η σκεπή ήταν διακοσμημένη με τοιχογραφίες κοριτσιών με μαλλιά λυτά, δίπλα σ'ένα νουφαρόσπαρτο ποτάμι. Πεταλούδες ρουφούσαν απαλά τη γύρη.

Τα βάζα πάνω σε κάθε τραπέζι, ήταν στολισμένα με κατακόκκινα φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα, με στάλες ακόμη από την πρωινή πάχνη. Εγυρε πάνω τους ξέπνοος και δόθηκε στο υπέροχο ναρκισένιο άρωμά τους. Αισθάνθηκε χέρια να τον χαιδεύουν, πίσω από το κεφάλι του. Χέρια απαλά και τρυφερά, που υπάρχουν στην αποκοίμιζαν υπαγορεύοντάς του έναν ενδόμυχο αργό σκοτό. Η καρδιά του ζεστάθηκε. Και μέχρι κάτω από την κοιλιά του, ένα κύμα αγαλλίασης χύθηκε, μαζί με το σάλιο.

Είδε την αγκαλιά του ν' ανοίγει διάπλατα, τα δάχτυλά του να τρέμουν τεντωμένα, λες και ήταν έτοιμος να δεχτεί τον πιό αγαπημένο ασπασμό. Αυτόν που ποτέ δεν του είχε ξαναδοθεί!

Και η νύχτα ξημέρωνε έξω, οδηγώντας τον στην παραλία. Η θάλασσα, μια δαντέλλα γύρω από τις πέτρες, τον καλούσε όλο και πιό πολύ κοντά της. Ξανθά φύκια τον στεφάνωσαν. Άρμη τον βάφτισε πριν ξαπλώσει στην άμμο. Εκεί τον βρήκαν οι τρίτωνες και οι γοργόνες και τον έστειλαν μένα δελφίνι, πέρα από τη μικρή άκρη του ματιού. Κι εκεί μπόρεσε μόνο να κλάψει πραγματικά, να δώσει τον πόνο του να εξατμιστεί, ορμώντας πάνω στους γρανιτένιους βράχους. Οστρακα άνοιξαν δείχνοντας μαργαριτάρια και χρυσά κλειδιά κουρσάρων. Κι ύστερα, όλο πιό βαθειά, μέσα στον κόσμο του πλαγκτόν. Πίο αστραφτέρο κι από χνάρια σαλίγκαρου μετά από βραχή. Η λησμονία και μόνο, ότι τα πάντα ανήκαν σ'ένα διάφανο βασίλειο, σα σπήλαιο όλο σταλαχτίτες, κάπου ανάμεσα από τις κουρτίνες της κάμαρας, τον έκανε να θέλει να προλάβει και την τελευταία κίνηση, χωρίς να υπάρχει κάτι τέτοιο, παρά η άγουρη φοβισμένη ψυχή του, που γέμιζε όλο δέος σε κάθε σκίρτημα από έκπληξη ή συγκίνηση. Η αδυναμία μιάς θητής συναίσθησης ότι πέθαινε ή χανόταν στο άπειρο. Κι ύστερα, εκείνη η θολή εικόνα του εσωτερικού χώρου από ονόματα και σημασίες, αρχή και τέλος όνειρου και πραγματικότητας. Του πήγαινε πολύ ο τίτλος του πιό ρομαντικού σπουργιτιού της γειτονιάς. Ο χειμώνας βασιλεύει εδώ και καιρό. Οι κορφές των βουνών, έχουν ακόμα χόνι. Στα δέντρα ανυπομονούν αφουγκράζοντας οι πορφυροί καρποί. Τα ζάμια θόλωσαν από τους υδρατούς και τ' αστέρια έσβησαν με το πρώτο φως της αυγής.

Του φάνηκε πως άκουσε μεταλικά κουδούνια να χτυπούν και μετά παιδικά, έγνονιαστα γέλια άντη-χούσαν ως εδώ. Αυτοκίνητα να μαρσάρουν σα μηχανικοί δράκοι και κόρνες μονότονες επαναλαμβάνονταις, επαναλαμβάνοντας ένα γρήγορο χαιρετισμό. Η αράχη, είχε υφάνει τον ιστό της. Η μύγα είχε φρεσκάρει τα φτερά της. Το τσάι άχνιζε και προσδοκία ότι η ανατολή θ' αργούσε, τον κρατούσε ακόμα στην ίδια θέση. Οσο χρειάστηκε για να περάσει ένας χρόνος, χωρίς να πέσει ένα μήλο κάτω απ' το κλαδί. Χωρίς να σταματήσει να γυρίζει η ορμή μιας τρίλιζας. Μόνο το αίμα του συνέχιζε να κυκλοφορεί κόκκινο πάντα και ζεστό σαν τη φωτιά που σιγοκάιει μέσα σε κάθε τι ζωντανό. Ακόμα και πέρα απ' το θάνατο μιας στιγμής.

Λάμπρος Τσάμης

SATOR : Stock Rocker Nuts

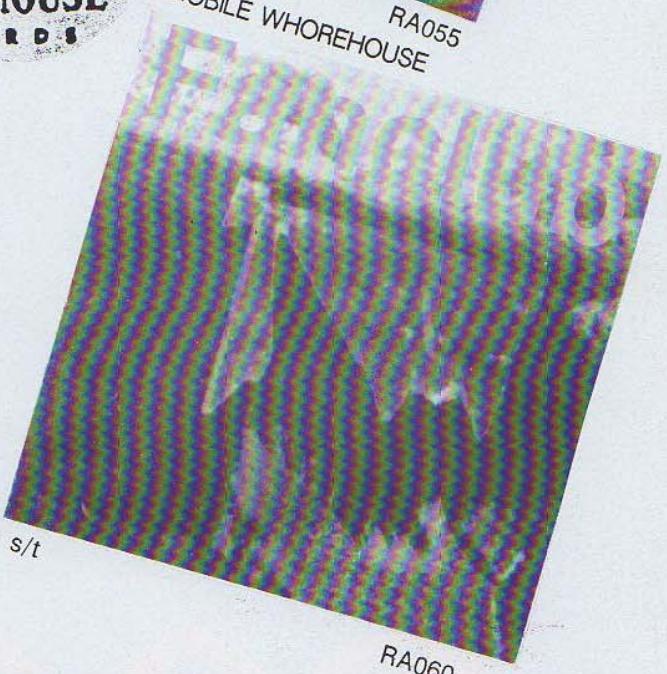
PAPERHOUSE
RECORDS

MOBILE WHOREHOUSE RA055

TEENAGE FUN CLUB

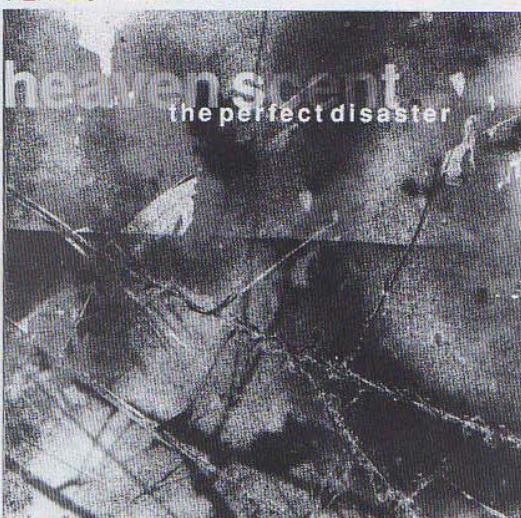

PAPLP4

RA060

PERFECT DISASTER

FIRE RECORDS

PEN **UIN**

Λ. Κατσώνη 58
ΑΘΗΝΑ
64 47 058

Heavens Scent

FIRELP27

